

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

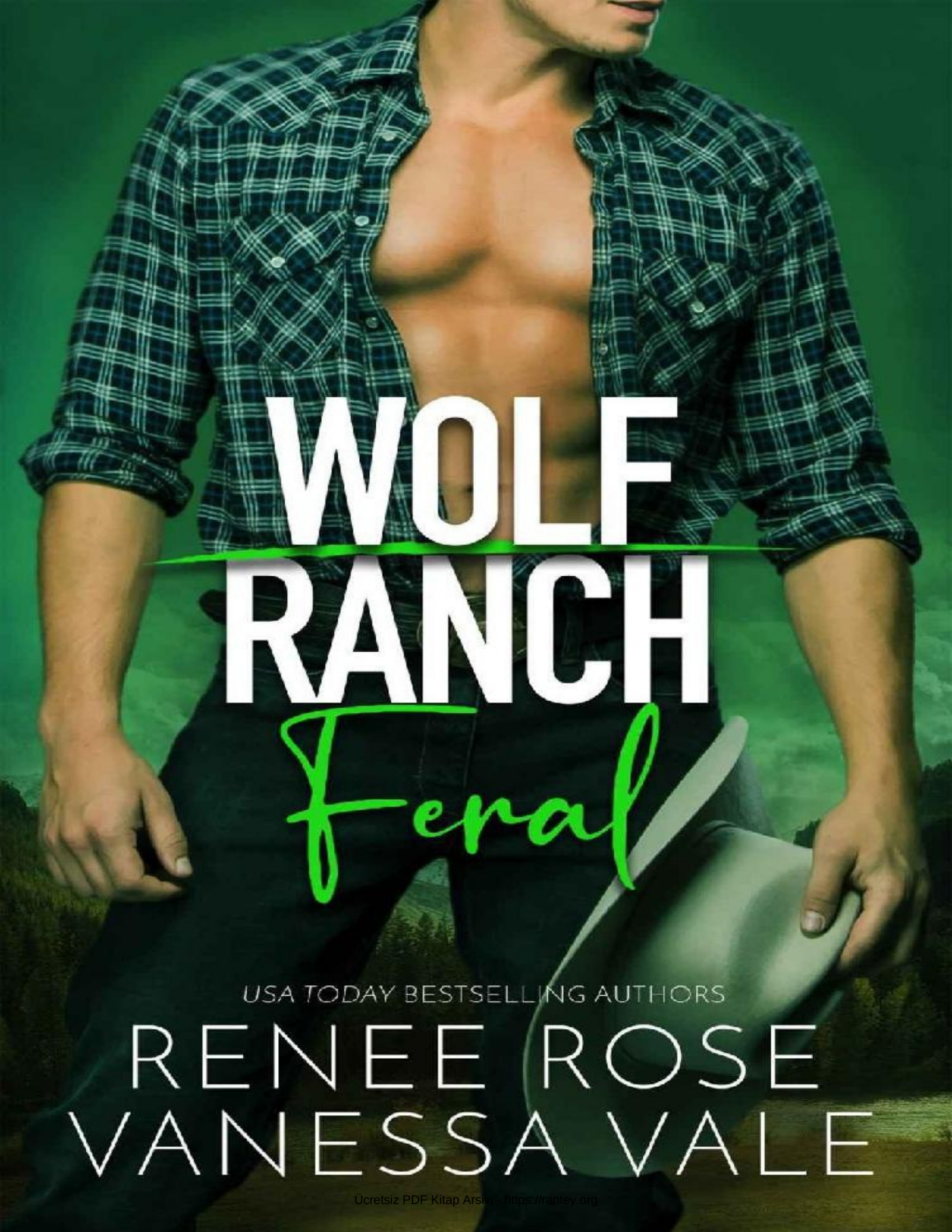
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WOLF RANCH

Feral

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

RENEE ROSE
VANESSA VALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KURT ÇİFTLİĞİ: YABANI

KURT ÇİFTLİĞİ - KİTAP 3

RENEE ROSE
VANESSA VALE

Wolf Ranch: Vahşı

Telif Hakkı © 2020 Bridger Media ve Wilrose Dream Ventures LLC tarafından

Bu bir kurgu eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, her iki yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Bridger Medya

Kapak grafiği: Period Images; Deposit Photos: tolstnev

BEDAVA RENEE ROSE KİTAPLARI İSTER MİSİNİZ?

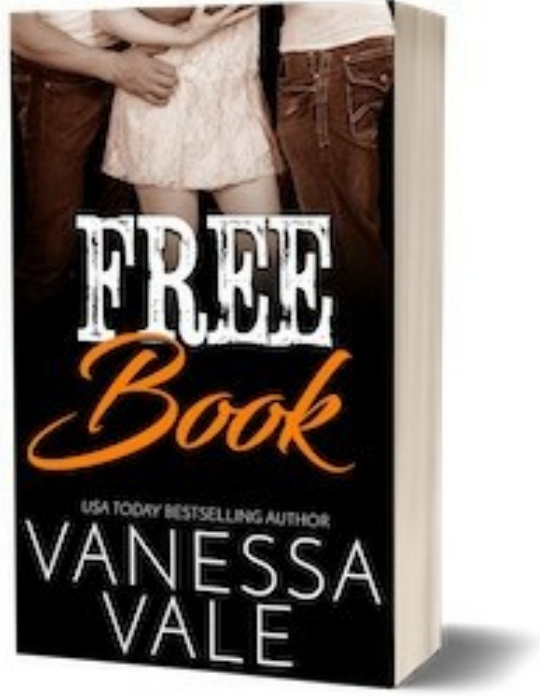
Renee Rose'un haber bültenine kaydolun ve ÜCRETSİZ KİTAPLAR alın. Ücretsiz hikayelere ek olarak, özel fiyatlar, özel önizlemeler ve yeni çıkan kitaplarla ilgili haberler de alacaksınız.

<https://www.subscribepage.com/alphastemp>

BEDAVA VANESSA VALE KİTABI ALIN!

Yeni çıkan kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğer yazar çekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için Vanessa'nın posta

listesine katılın. <http://freeromanceread.com>

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#) [Bölüm](#)

[2](#) [Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#) [Bölüm](#)

[5](#) [Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#) [Bölüm](#)

[8](#) [Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)

[ÜCRETSİZ Renee Rose Kitapları](#)

[İster misiniz? Ücretsiz Vanessa](#)

[Vale Kitabı Alın! Ayrıca Renee](#)

[Rose tarafından](#)

[Ayrıca Vanessa Vale](#)

[Renee Rose Hakkında](#)

[Vanessa Vale](#)

[Hakkında](#)

ROB

EN İYİ ARKADAŞIM ve çiftlik görevlisi Clint, komşumuzun çiftliğinin ön verandasına doğru yürürken omzuma bir tokat attı. "Belki de şirindir."

Yaşlı adam öldüğünden beri Sheffield'ların evine gitmemiştim. Beton yer yer dökülmüş ve çatlaklardan yabani otlar fışkırmıştı. Evin bakıma ihtiyacı vardı ve umarım yeğeni Natalie bu işi hallederdi. Ağustos'un ikinci haftasıydı ve Eylül başında kar yağdığı biliniyordu. Yaşadığımız doksan derecelik hava koşullarında bu düpedüz imkânsız görünüyordu. En azından geçen ayki sert fırtınalar sona ermiş gibi görünüyordu.

Clint'e öyle bir bakış attım ki patronu ve alfası olarak korkup kaçması gerekirdi ama o sadece sıırttı. "Ne?"

"Şirin mi? Cidden mi? Ortaokula geri mi döndük?" Şapkamı çıkardım, elimin tersiyle alnımı sildim, sonra tekrar taktım.

"Brittany Simms'in sevimli olduğunu düşünüyordun. Kafeteryada sertleştiğini hatırlıyor musun? Gözlerin o kadar parlıyordu ki insanların fark etmemesi mucizeydi."

Verandanın basamaklarını tırmanırken bu utanç verici anıya içimden küfrettim.

"Aletin tekrar sertleşip sertleşmediğini merak ediyorum."

Ona bir bakış daha attım. Sürü üyelerimin çoğu, özellikle de çiftlikte yaşayan ve çalışan erkekler bana karşı şanslarını zorlamazlardı. Clint ve ben ise doğduğumuzdan beri arkadaşık, sürüde birlikte büyümüştük. Yine de, sikimin ayrıcalıklarının onları ilgilendirdiğini düşünenlerden bıkmıştım. Eğer bir sürünün daha çiftleşme oyunlarına katılıp onların dişi kurtlarından birinin kalıcı olarak benim olduğunu iddia etmeleri gibi ağır beklentilerle uğraşmak zorunda kalırsam, kendimi vuracaktım.

Özellikle de geçen sefer olanlardan sonra.

"Çıktığın hiçbir dişide çiftleşme ısıırığı görmedim, göt herif," diye homurdandım.

"Sahada oynuyorum," diye cevap verdi geniş omzunu hafifçe silkerek. "Daha çok kendinle oynuyorsun," diye mırıldandım.

Bir kahkaha attı. "Tek fark benim alfa olmamam. Ay deliliğinin bana çarpma ihtimali çok daha az.

beni. Ayrıca böyle bir şey olursa kimsenin umurunda olmaz ve vahşileştiğimde beni uyutmak zorunda kalırlar."

"Alfa olmak bir şey, ama herkesin sikimin nerede olduğunu ve nereye gitmesi gerektiğini takip etmesi çok sinir bozucu."

Beni inceledi, sonra bir kez başını salladı. "Natalie Sheffield hakkında tek bildiğimiz Kaliforniya'da bir yerde müzik üzerine yüksek lisans programında olduğu. Eğer senin sorununla ilgilenebiliyorsa, o zaman sorun nedir?"

"Sorunun ne olduğunu biliyorsun. O bir insan."

Kardeşlerim insanlarla çiftleşebilirdi ama ben yapamazdım. Cooper Vadisi sürüsünün alfasıydım. Yavrularım değişmek, saf olmak zorundaydı. Şahsen ben bunu umursamıyordum ama başkalarının umursadığını biliyordum. Homurdanmalar birkaç yıl önce, çiftleşmeden otuz yaşımı geçtiğimde ve ay çılgınlığı için yüksek riskli hale geldiğimde başlamıştı. Zaman geçtikçe ve ben henüz bir eş bulamadıkça homurdanmalar daha da arttı, endişeler büyüdü. Sürüm bana saygı duyuyordu ve beni kaybetmek istemiyorlardı. Soyun devam etmesini sağlamalıyım. Bir eş, bir *kurt* eş bulmalı ve onu çiftleştirmeliydim.

"Bu onu sınırların dışında yapar," diye karşı çıktım. "Eğer sevimli olduğunu düşünüyorsan, o zaman deneyebilirsin."

Büyük olasılıkla aptalca bir şey söylemek için ağzını açtığında, bir kadın çığlığı sessizliği böldü.

Gerildim ve Clint'e baktım. Clint bana baktı. Mavi gözleri önce şaşkınlıkla sonra da endişeyle açıldı. Başı dertte olan bir dişi, şekil değiştiren bir erkeğin yardım etme içgüdülerinin her birini harekete geçirir. Korumak için. Tehdit oluşturan her kimse onu yok etmek için.

Ön kapıyı denemek için elimi uzattım. Kilitli değildi. Bu işi kolaylaştırıyordu ama gerekirse tekmelemeyi de ihmal etmiyordum.

Kapıyı açarak girişe adım attık. Sanki eski dostum hâlâ buralardaymış gibi, en son girdiğimde olduğu gibi görünüyordu. İhtiyar Sheffield evini, mobilyalarını ve her şeyini devretmişti.

Sağ tarafta taş şömineli bir aile odası vardı. Solda ise antika bir masa ve sandalyelerin bulunduğu bir yemek odası. Tam önümüzde mutfağa giden merkezi bir koridor ve ikinci kata çıkan bir merdiven vardı. Merdiven, yarı yolda bir sahanlıktan sağa dönüyordu. İkinci kata hiç çıkmamıştım ama evin büyüklüğüne bakarak dört ya da beş yatak odası olduğunu tahmin etmiştim.

Clint'e, "Sen bu katı al," dedim. "Ben üst kata çıkacağım." Duvarlardan bir çığlık daha yükseldi. Yukarı çıktım.

Arkadaşım mutfağa doğru ilerlerken basamakları ikiye ikiye çıktım.

Tepede sağa sola baktım. Altı kapı vardı, hepsi kapalıydı. Kurt işitme duyumu kullanmaya devam ettim. Sağ taraftan hırıltılı nefesler duydum.

Kahretsin. İncinmişti, belki de paniklemişti, nefes alıp verme hızına bakılırsa. İlk kapının önünde durdum. Dinledim. Hayır.

İkincisi. Yine hayır.

Üçüncü kapının arkasından bir inilti geldi ve kapıyı açtım.

Uh... şey.

Bir yatak odası. Bronz duvarlar. Krem perdeli iki pencere, odayı serinletmek için sonuna kadar açık. Pirinç yatağın altında yerde bir bez halı. Bunların hiçbirisi kısa bir bakıştan daha fazla dikkatimi çekmedi.

Hayır.

Dikkatimi çeken, dağınık yatağın üstünde yatan kadın oldu. Duştan çıkmış olmalıydı çünkü

üzerine bir havlu sarılmıştı ve kızıl saçları ıslak dallar halinde yastığın üzerinde uzanıyordu. Dizleri bükülmüştü, ayakları yatağın üzerine güzelce ve genişçe dikilmişti ve eli dizlerinin arasındaydı. Elinde bir yapay penis vardı ve amının derinliklerine kadar sokulmuştu.

O iyi donanımlı oyuncağın üzerindeki ateşli kırmızı bukleleri ya da kaygan kedi dudaklarının lateks horozun etrafında nasıl gerildiğini KAÇIRAMAZDIM.

Büyüktü ama benim kadar değil. Özellikle de şu anda taş gibi sertleşmişken. Clint'in daha önceki yorumuna gelince, evet, aletim hâlâ sertleşiyordu. İnsanlar için bile.

Onun için.

Her yerim sıcaktı ve bunun sebebi hava değildi.

Vay anasını. *Sikeyim.*

İrkildi ve küçük bir çılgılık attı. Ben daha gözümü kırpmadan tek eliyle dildoyu amından çıkardı, uzandı ve komodinden bir silah kaptı. Bir panter çevikliğiyle ayağa fırladı ve silahı bana doğrulttu.

Her nasılsa, havlu hala ona sarılıydı. Ellerimi kaldırdım. "Dur bakalım."

"Sen de kimsin be?"

Silahlı olmasına rağmen yatağın üzerindeki dildoya hızlıca bir göz attım. Parlaktı ve onun uyarılmasıyla kayganlaşmıştı.

Sikeyim.

Ben odaya girdim, o da emniyetini çıkardı.

"Sakin ol." Sakinleştirdim. "Ben Rob Wolf, yan komşunuz. Ağladığınızı duyduk ve iyi olduğunuzdan emin olmak istedik."

"Gördüğünüz gibi, ben iyiyim."

O iyiydi. Yanakları saçları kadar kızarmıştı. Kesik kesik aldığı nefesler gür göğüslerinin havlunun üst kenarından yükselip alçalmasına neden oluyordu. Şimdi ayakta durduğu için çıplak omuzlarındaki çilleri görebiliyordum. Kollarındaki ve kalçalarındaki gergin kasları. Colton'ın eşi Marina gibi küçük bir şey değildi. Natalie Sheffield sağlam, güçlü ve gözlerinde ateş vardı.

Oh, evet. Hepsi benim içindi. Göğsüme doğrultulmuş dolu silah da öyle. Kafamdan vurulmadığım sürece vurulmaktan endişe etmiyordum. Aksi takdirde canım çok yanacaktı ama vücudum iyileşme sürecinin bir parçası olarak kurşunu dışarı atacaktı. Oldukça hızlı bir şekilde... kurşunun girdiği yere bağlı olarak, hemen çıkabilirdi. Yine de Natalie Sheffield'in çıplakken beni vurmasının dışında bana yapmasını istediğim başka şeyler de vardı.

Kendimi sakınleştirmek için derin bir nefes aldım, yükümü pantolonuma boşaltmamayı umuyordum ve... Kutsal. Kahretsin.

Lanet olsun.

Kurdum uludu ve neredeyse tüyleri diken diken oldu. Bu kadın benim eşimdi.

Sadece biliyordum. Kokusu sabun ve şampuanla maskelenmiş olsa da inkar edilemezdi. Tatlı, keskin ve saçları kadar parlak. *Doğru* kokuyordu. Daha önce bu kokuyu hiç almamış olsam da tanıdıktı.

Natalie Sheffield, kendini tatmin etmekten hiç çekinmeyen, benim lanet olası dostumdu. Onu boşaltacak küçük oyuncakları yoktu. Onun yerine, her şeyini ortaya koyardı.

"Şimdi defol git," dedi. Bakışları ve silah tutan eli hiç kıpırdamadı.

Clint'in koridordan gelen ayak seslerini duydum ve arkamı dönüp onu kapıda karşıladım. "Her şey yolunda mı?"

"Ona bak ve öl," diye tam bir alfa tehdidiyle hırladım.

Hırıltılı ses tonum karşısında gözleri büyüdü. Etrafıma bakmak için başını yana eğdi, ne olduğunu anlamadığı belliydi, az önce lanet olası dostumla tanışmıştım, ama geri adım attım ve

kapıyı suratına kapattım. Ben Natalie'yle yatak odasındaydım, Clint koridorda yalnızdı.
Arkamı dönüp onunla yüzleştım.

"O kapının yanlış tarafındasın, komşu." Audrey gibi tatlı değildi. Marina gibi küstah da değildi. Kesinlikle hayır. Bu kadının lanet bir tavrı vardı.

"Belki de bana yatağının yanında neden bir silah olduğunu söylemelisin. Sana kim zarar verdi?"

Birinin onu bu şekilde korunmaya ihtiyaç duyacak kadar korkutması fikri kurdumun hırlamasına neden oldu, birinin boğazını parçalamaya hazırdı.

"İzinsiz giren komşu dedi," diye karşılık verdi, tek kırmızı kaşını kaldırarak.

Derin bir nefes daha aldım. Ne kadar ıslak olduğunu görmüştüm ama kokusunu da alabiliyordum. Artık onu her yerde tanıyabilirdim, kör bile olsam.

"Sana zarar vermeyeceğim. Asla," diye ekledim, sesim sertti. "Eğer tehlikedeysen, biri seni tehdit ediyorsa, bilmek istiyorum."

Bir kez başını salladı. "Anladım. Şimdi çık dışarı."

Evet, kızgındı. Kızmakta haklıydı. Evine zorla girmiş, onu uygunsuz bir pozisyonda bulmuş ve ödünü koparmıştım. Vücudumda fazladan bir delik olmadığı için şanslıydım.

Yine de... o benim dostumdu ve uzaklaşmak istemiyordum. Asla.

Ama bir koklamadan sonra ona benim için ne olduğunu söylemek kesinlikle bana o kurşun deliğini açardı.

"Evet, hanımefendi." Dişi şeytanı köşeye sıkıştırmıştım ve pençeleri... ve silahı dışarıdaydı. Geri çekilme vakti gelmişti. Montana'da bir silah bulundurmak garip olmasa da, mastürbasyon yaparken yatağınızın yanında bir silah bulundurmak garipti. Böyle bir zamanda neden silahlı olduğunu öğrenir, sonra da gidip onun için icabına bakar ve bir ceset gömerdim. Sonra onu altıma alır, benim olduğunu gösterirdim. "Ben gidiyorum, şimdilik," dedim ona, bir adım geri çekilerek.

"Bir dahaki sefere kapıyı çal," diye uyardı.

"Sana bu kadar yüksek sesle bağırmanın söyleydim ama bu çok ayıp olurdu."

Ağzı açık kaldı ve bana bakakaldı. Şapkamı çıkardım ve giderken biraz sırtarak oradan ayrıldım.

Eşimle tanışmıştım ve o sadece tatlı değil, çok da ateşliydi. Tutkulu. Ruhlu. Alıngan. Bana silah doğrultmuş olması pantolonumu krelememe neden oldu.

Ani bir farkındalıkla merdivenlerden inerken yarı yolda durdum. Natalie Sheffield benim eşim olabilirdi ama o bir *insandı*.

Belki de beni vurmalıydı. Daha az acı verici olurdu. Sikildim ama yapay penisle değil.

WILLOW

KENDİNİ BEĞENMİŞ KOVBOY PISLIĞI.

Rob Wolf cehennem gibi ateşliydi, kabul ediyorum, ama tam bir pislikti. Evime, odama girmeye nasıl cüret eder? Silahımı komodinin üzerine geri koydum. Havluyu bırakıp külotumu çekerken aşağılanmışlık öfkemi alevlendirdi.

Lanet olsun. Cooper Vadisi'ne, Sheffield mülküne komşuyu ayartmak için geldim ama bunu değil. Diğer pisliği. Jett Markle.

Penceremin önünde durdum ve iki kovboyun atlarına binişlerini izledim; sadece hareketlerinin zarafeti için değil, aynı zamanda kışlarının kot pantolonlarını nasıl doldurduğu için de nefis bir manzaraydı. Rob'un kıcı. Diğer adamı izlemiyordum bile.

Rob arkasına baktığında şaşırmadım. Az önce ona vibratörle doldurulmuş amımı göstermişim. Tanrım, ölebilirdim. Onu vurmalıydım. Bu iyi hissettirirdi. Yine de berbat olurdu. Sadece bir ceset değil, bunu patronuma açıklamak da.

Eyerinden çenesini kaldırıp bana baktı. Beni nasıl görebiliyordu ki? Güneş camdan yansıyor ve beni dışarıdan görünmez yapmalıydı.

Garip.

Sonra şapkasını eğdi, sert yüzünde seksi bir sırıtma vardı. Beylik tabancamı ona doğrultmamdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

Genel olarak ateşli kovboylara lanet olsun ama özellikle ona lanet olsun. Yine de kibri, küçük şovumdan sonra utanıp beceriksizce kekeleyerek kaçmasından ya da kendisine silah doğrultulduğu için altına işemesinden daha iyi bir tepkiydi. Onun gibi bir adamın hiç kekeleyeceğine ya da altına işediğine inanmazdım. Kapıdan içeri girdiğinde ya da emniyeti kaldırdığımda gözünü bile kırpmadı. Göğüs uçlarım onun mecazi taşaklarının büyüklüğü karşısında sertleşti. Gerçek taşaklarını görmemişim ama kot pantolonunun içindeki aletin kalın hatlarını gözden kaçırmamışım. Bacağından aşağı inmişti! Hangi erkek bu kadar büyük olabilirdi? O şeyle nasıl yürüyordu? Ya da ata mı biniyordu?

İnledim, amım tatmin olmamıştı, şimdi *onu* bitirene kadar sürmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum.

Bu düşünce iç duvarlarımın sıkışmasına neden oldu ve her zamankinden daha azgındım.

Benim neyim vardı böyle? Adam evime zorla girmişti ve ben onun aletinin büyüklüğünü hayal ediyordum. Boşalmak için oyuncağım yerine onu kullanmayı.

Kendimi kaybediyordum. Tek iyi haber, umarım onun ilgisini söndürmüş olmamdı. Ona silah çektim ve çok şirret davrandım. Rob Wolf muhtemelen geri gelmeyecekti. Gerçekten korunmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünmüştü? Bunu dehşet verici mi yoksa tatlı mı bulmam gerektiğinden emin değildim. Her iki şekilde de fark etmezdi.

İş için buradaydım. Soruşturmaya odaklanmalıydım. Jett Markle'a.

Yine de uyum sağlamam gerekiyordu ve Kurt Çiftliği'nden gelen karşılama komitesiyle bunu yapmadığımdan emindim. Söz konusu dildoyu aldım ve yatağa geri atmadan önce temizlemek ve sterilize etmek için koridorun karşısındaki banyoya gittim. Onu kaldırmanın bir anlamı yoktu. Daha sonra tekrar kullanmam gerekecekti, bu sefer Rob Wolf'un neden olduğu ağrıyı hafifletmek için.

"Siktir," diye fısıldadım, yüzleşmeyi bir kenara iterek. Bundan daha gergin sahnelerde de bulunmuştum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Ve bir orgazma. Kendi kendime inledim.

Yine de eşyalarımın yer açmak için şifonyerin çekmecelerini temizlemem gerekiyordu... sadece küçük seks oyuncağı koleksiyonuma değil, kıyafetlerime de. Ben yalnızdım ve bir kadının ihtiyaçları vardır. Evin geri kalanına gelince, tüm evi temizlemek isterdim ama haddimi aşmak istemedim. Burası benim değildi. Ben Natalie Sheffield değildim. Ben Willow Johnson'dım, DEA ajanı.

Dava bittiğinde gerçek ev sahibi gelecekti ve ona amcasının eşyalarını bağışladığımı söyleyemezdik, her ne kadar çoğu için yapılması gereken tam olarak bu olsa da. Ev altmışlı yıllardan beri yenilenmemişti ve sıcak suya ihtiyaç duymayacak kadar sıcak olduğu için şükretmeliydim. Evin tadilata ihtiyacı vardı -kaba bir ifadeyle- ve ben buradayken bir kısmını halletmem gerekiyordu, yoksa tuhaf görünecekti.

Nemli saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladım ve kot pantolonum ve atletimle uyumlu olması için bir çift kovboy çizmemi giydim. Komşuyla tanışma vakti gelmişti ama seksi olanla değil. Huysuzdum çünkü Rob Wolf - Montana'da dedikleri gibi - uzun bir içimlik su olsa da, inmemiştim. Büyük finalden hemen önce sözümü kesmişti ve şimdi sadece ateşli değil, aynı zamanda azgındım da.

Markle'ın evine tamamen silahsız gitmek istemediğim için arka cebime küçük bir çakı yerleştirdim. Glock'umu almayı tercih ederdim ama bu bir seçenek değildi. Bir bıçağı açıklayabilirdim ama bir tabancayı değil.

Patronuma bir güncelleme mesajı atmak üzere cep telefonumu elime almıştım ki patronum aradı. Şeytanın sözü... Bu da beni şeytanın bir *çalışanı* yaptı.

"Johnson burada," diye cevap verdim.

"Evet, durumunuz nedir?" *Merhaba yok, Montana'da işler nasıl gidiyor?*

"Çekim yerine geldim ve yerleştim." Elbette, Rob Wolf sayesinde yerleşmeyi tam olarak tamamlayamadım. "Dostça bir tanışma için Markle'ın evine gitmek üzereyim."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," diye homurdandı.

Natalie Sheffield'a Jett Markle'ın yan dairesinin miras kalması ancak henüz taşınmamış olması, yani bölgedeki hiç kimsenin onunla tanışmamış olması mükemmel bir şekilde sonuçlandı. Daha iyi bir kurulum isteyemezdik. Natalie'nin yerine geçecek birini bulmak, eyaletle bağları olan yirmi altı yaşında bir kadın, bana daraltılmıştı. Sadece bana. Lise mezuniyetimin ertesi gününe kadar Montana'da yaşamıştım, burada insanların nasıl çalıştığını biliyordum. Ne olursa olsun, Vaughn bir kadın ajanı tek başına bir işe göndermenin felaket olacağını düşünüyordu. Cooper Valley,

Montana'da evcilik oynamak için ayıracak başka bir ajanı yoktu. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin tarzımı bozmasını istemedim.

DEA'da kadın olmanın bir avantajı vardı. O da kadın olmaktı. Kendimden biliyordum.

Markle'in birçok arkadaşlık sitesine kayıtlı olduğunu ve şehirdeki uygun kadınları taradığını araştırdı. Güzel yeni komşusunu es geçmeyecekti. Tek bir tanesini, ki bu da benim bu gizli görevde bir ortağa sahip olmam için tabuttaki çivi idi. Erkek meslektaşlarımdan herhangi biri biraz göğüs dekoltesi gösterip tatlı dille Markle'in evine girip uyuşturucu kaçakçılığına dair kanıt arayamazdı.

Onunla arkadaş olmak, işine karışmanın en kolay ve en etkili yolu olacaktı. O bu dar atletle göğüslerime bakarken, ben de onun evini kontrol edecektim. Adamla yatmak istemiyordum - kesinlikle bir sınır çizmiştim, ama onu takip etmeli, mülkünü araştırmalı ve Kolombiyalı uyuşturucu çarı Carlos Murrieta ile tam olarak ne bağlantısı olduğunu bulmalıyım. Onu pantolonuma girme şansı olduğunu düşünmeye ikna etmek ise tamamen başka bir şeydi.

Biraz dudak parlatıcısı sürdüm ve biraz maskara uyguladım. *Dikkat et, Markle. İşte geliyorum.*

Arka kapıdan çıktım, paravan kapının menteşelerinin yağlanması gerektiğini fark ettim ve telefon hattı boyunca Markle'in çiftliğine doğru giden yolu takip ettim. Serbest yatırım fonu kralı olan çiftlik sahibi yandaki büyük araziyi satın almıştı. Dünyaya göre bir milyarder olarak Big Sky Country'nin sakin yaşamından emekli olmuştu. Narkotik, bir milyar müşterisinin parasını kaybettiği ve kovulduğu için gittiğini biliyordu. Araştırmalar, müşterilerinden birinin Murrieta için paravan bir şirket olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ya göz önünde saklandığını ya da Kanada'ya giden uyuşturucunun bir dişlisi olduğunu varsaymak zorundaydık.

İlçe kayıtlarına göre arazisi bin dönümden fazlaydı; yarısı büyük bir çiftlik evinin bulunduğu açık otlak, diğer yarısı ise çam ve kavak ağaçlarının bulunduğu engebeli bir araziydi. Kötü şeyler olması için bolca alan var.

Markle taşındığından beri durmaksızın Sheffield'daki evi satın almaya çalışıyordu. Natalie'ye göre, Markle ona e-posta göndermiş ve telefonla arayarak, evdeki bozulmayla ilgili korkunç uyarılardan, değerinin çok üzerinde tekliflere ve akla gelebilecek her türlü ilçe yasası ihlallerinden dolayı onu ihbar edeceğini söyleyerek düpedüz tehdit etmeye kadar değişen tekliflerde bulunmuştu.

Elbette, evin yenilenmeye ihtiyacı vardı. Yürüyüşüme ara verip eve baktım. İki katlıydı ve ahşap kaplaması orman yeşiline boyanmıştı. Yer yer solmuştu, beyaz pencere pervazlarının ve süslemelerin biraz kazınması gerekiyordu ama... ev gibiydi. Çatısı dökülmüş, çimleri büyümüşü. Bakımsız görünüyordu, ki öyleydi de. Ama tehlikeli ya da ilçe kanunlarına aykırı değildi. Burada herhangi bir yönetmelik *olduğunu* sanmıyordum. Tüm bunlar Jett Markle'in büyük ihtimalle bir pislik olduğu gerçeğini ortaya çıkardı. Kağıt üzerinde emekli bir yatırım fonu yöneticisi ama büyük olasılıkla yasadışı bir amaç için fazladan arazi isteyen bir uyuşturucu kaçakçısı.

Mülkümün sınırına ulaştığımda, dikenli tellerin üstteki dizisini dikkatlice yukarı çektim ve botumu alttakinin üzerine koydum, sonra aralarından kayarak onun tarafına çıktım.

Bir grup inek başlarını çevirmiş, tamamen ilgisiz bir şekilde yaklaşmamı izliyordu. İki çit hattına yakın küçük bir gölgelik alanda uzanmış yatıyordu.

Montana havasını içime çektim; yabancı otların ve tozlu toprağın kokusu burun deliklerime çarptı. Montana'ya dönmekten nefret edeceğimi düşünmüştüm ama bu garipti; kesinlikle bir "ev" hissi vardı. Çocukluğumda yaşadığım kâbustan sonra bile bir haklılık ya da aidiyet. Carp ailesinin hataları yüzünden bütün bir eyaletten nefret edemezdim. Yeterince uzun süre uzak kalmıştım ama şimdi... Ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Sanki açık havada böyle hissetmeliymişim gibi, yüzümdeki sıcak güneşle, sürekli esen rüzgarla, yemyeşil kokusuyla. Sanki vücudum son on yıldır yaşadığım yerlerin yerine burayı tanımıştı.

Bir rol oynuyordum ama kovboy çizimleri ve kot pantolon bile vücuduma tam oturmuştu. Keşke bu kıyafetle uyumlu bir şapkam olsaydı diye düşündüm. Kasabadaki tohum ve yem dükkanından kendime bir kovboy şapkası almayı aklıma not ettim. Çiftlik evi, ahır ve ahıra

yaklaşana kadar yürüdüm; hepsi de yeni ve bozulmamış durumdaydı. Bu

Sheffield'in evini korku filminden çıkmış gibi gösteriyordu.

Ahırın yanında iki adam duruyordu, içlerinden biri genç adamı azarlar gibi yüksek sesle konuşuyordu.

Markle. Son altı ayımı bu adamı araştırarak geçirmemiş olsaydım bile, onu tasarım kot pantolonundan ve üzerinde aptalca duran beş bin dolarlık Stetson'ından tanırdım. Hollywood kovboylarına benziyordu. Yakışıklı olduğu için değil, ki öyleydi, ama kostüm giymiş ya da giyinip kuşanmış gibi görüldüğü için. Bir çiftliği olabilirdi ama bir çiftlik sahibi olmadığı kesindi.

En azından benim yetiştirdiklerim gibi değil.

Yaklaştım ve yaşlı adam tiradını yarıda kesti. İki adam da şaşkınlıkla bana baktı.

"İyi günler beyler." Yaklaşırken kalçalarımın sallanmasına izin verdim ve bakışları hareketi takip etti. Onlara ulaştığımda Markle'a elimi uzattım. "Ben Natalie, yeni komşunuz. Uğrayıp kendimi tanıtmak istedim. Biz... telefonda konuşmuştuk ama bu biriyle yüz yüze görüşmekle aynı şey değil." Tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de Markle'a baktım. Açıkça, sanki gördüklerim hoşuma gidiyormuş gibi. Koyu renk saçlar, sahte bronzluk, yontulmuş çene.

Markle'ın kara kaşı kalktı. Sonra sırtarak mükemmel yüz hatlarını gösterdi. Çekici biriydi. Kör değildim ve kadınların ona ikinci kez baktığını görebiliyordum, özellikle de yüklü miktarda parası varken. Ama henüz konuşmamıştı. Ne demişlerdi? *Işık sesten hızlıdır çünkü bazı insanlar konuştuklarını duyana kadar parlak görünürlük.*

"Evet, yüz yüze çok daha iyi."

Elimi sıkmak için uzanmadan önce bir süre bekledi. Bileğinde altın bir Rolex parlıyordu. Bir çiftlik sahibine kesinlikle yakışmıyordu. Parmaklarını benimkilere doladı ve çok sert sıktı. Bu öyle bir sıkımaydı ki daha sonra elimi sıkmak istememe neden oldu. Ya da belki de bu sadece ondan hoşlanmadığım içindi.

Yine de belli etmedim. Biraz daha yaklaştım ve bacağımdaki hayali bir böceği temizlemek için eğildim, böylece dekoltemi görmesine izin verdim.

Gördüğü manzara dengesini bozmuş gibi hafifçe öksürdü. "Jett Markle." Çiftlik sahibini tanıtmaya zahmet etmedi.

En tatlı gülümsememi diğer adama çevirdim ve elimi uzattım. "Merhaba. Ben Natalie." "Jack."

Bana Markle'ınki kadar gevşek bir tokalaşma yaptı ve göz teması kurmadı. O Yirmiden büyük olamazdı, tıraş olacak yaşta bile değildi. Markle'ın muhtemelen çiftliğinde tekmeleyebileceği bir sürü adam vardı. Kesinlikle güç peşinde koşan bir adamdı.

Büyük olasılıkla bir uyuşturucu karteliyle yatağa girmiş olması garipti. Neredeyse kendisine yakışmayan, duygusuz ellerini bulaştırmak istemeyeceği bir iş gibi görünüyordu. Yani ya kovulduğuna dair haberler yanlıştı ve bu işte onun için çok para vardı ya da henüz anlayamadığım bir şekilde onlarla iş birliği içindeydi. Belki bir aile bağlantısı ya da daha büyük olasılıkla Murrieta'nın ona karşı bir kozu vardı.

Bunu çözmek benim işimdi, bu yüzden gülümsememi Markle'a geri çevirdim ve çaresiz kadın rolümü oynamaya başladım. "Daha bugün geldim. Telefonda haklıydın. Yapılması gereken çok fazla tamirat var. Ellerim dolu olacak gibi görünüyor."

Sanki ellerini üzerimde gezdirmek istiyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok sayıdaki onarımı yönetmek için bir planınız var mı? Müteahhitler? Finansman?"

Ben de ona sırttım. Güneş gözlerime vuruyordu ve keşke o kovboy şapkasını taksaydım diye içimden geçirdim ama yine de böyle görünmek daha iyiydi. Bırakın da komşu kızı çillerime ve genç görünümüme bir göz atsın. Bırakın beni hafife alsın. Otuz beş yaşında olduğunu biliyordum, bu yüzden eğer hoşuna giderse baba kartını bile oynayabilirdi.

"Hayır, işleri kendi başıma halletmeye çalışacağım."

Gözlerinde hesaplama gördüm. "Yine de arazinizden bir parça almaya istekli olabilirim. Muhtemelen tamirat için paraya ihtiyacınız olacak. Eyalet vergilerinin henüz ödenmediğini biliyorum."

Evet, pislik herif muhtemelen açık artırmaya çıkar çıkmaz üzerlerindeki haczi satın almayı umuyordu. Gerçek Natalie'ye birkaç bin dolar ödenmemiş vergi yüzünden mülkü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylemem gerekirdi.

Başımı yana eğdim. "Teklifin için teşekkürler. Bunu dikkate alacağım." Sesimi yumuşak ve boğuk bir şekilde çıkarırken ellerimi yumruk yapıp suratına yumruk atmamaya çalıştım. Ne hıyar ama.

Boğucu ses tonu işe yaradı. En sert tarafı yumuşadı. "Muhtemelen mutfağını henüz doldurmamışsındır, hatta elektrik tesisatını bile açmamışsındır. Bu akşam seni kasabaya yemeğe götürmeme ne dersin? Biraz yerel misafirperverlik gösterelim."

Markle kendini buralı olarak görüyordu. Bu çok komikti.

Düşünüyormuş gibi yapıp dudağımı ısırdım. "Evet, sanırım bu iyi olurdu. Evde fazla bir şeyim yok. Ama evi satma konusunda beni yıpratmayacağına söz verersen olur. Sana daha önce de söylediğim gibi, benim için manevi değeri çok büyük."

"Pekâlâ." Sanki bu sözler ona pahalıya mal olmuş gibi ensesini kaşıdı. "Seni yedide alırım."

Tek kelime etmeyen Jack'e baktım, sonra başımı salladım. "Anlaştık. Görüşürüz o zaman."

Sesime biraz söz verdim ama çok fazla değil. İlk randevumuzda adamı becermek ya da taşaklarını tekmelemek zorunda kalmak istemiyordum. Onun mülkünde olmak ve alışkanlıklarını ve programını tanımak için bir fırsat arıyordum. Akşam yemeği bir ısınma ve giriş yoluydu, bu da tekrar geri dönebileceğim anlamına geliyordu, özellikle de pantolonuma girme şansı olduğunu düşünürse.

Geldiğim yoldan ayrıldım, adamların beni izlediğini biliyordum - büyük olasılıkla kıcıımı - uzaklaşırken.

Tamam, girdim.

İlk hedefe ulaşıldı.

Bu gece, yandaki hedefe kendimi sevdirmek için üzerime düşeni yapacaktım. Eve döndükten sonra başladığım işi bitirecektim. Onu boşalırken hayal ettiğim için değil, Markle'ı her gördüğümde onu Rob Wolf'la kıyasladığım için. Markle'ın sikinin kalçasının iç kısmına kadar uzandığından şüpheliydim. Bu düşünce amımı sıktı. Evet, daha sonra daha seksi komşumu düşünerek boşalacaktım çünkü Wolf gibi bir adamı içime aldıktan sonra, yapay penisim de dahil olmak üzere diğerleri için mahvolacağımı hissediyordum.

R OB

BOYD kamyonetiyle geldi ve ıslık çaldı. Küçük kardeşim olabilirdi ama üst kattaki pencereden ona ters ters baktım. Gömleğimi içeri sokmayı bitirdim. Daha yeni duş almış ve sürü toplantısı için üstümü değiştirmiştım.

Yeni aydı, bu yüzden iş görüşmek veya anlaşmazlıkları çözmek için iyi bir zamandı. Dolunayın öfkesi ve tutkusu yerine bilgeliğin hüküm sürdüğü bir zamandı. Özellikle de benimkinde. Her dolunay cehennem gibiydi, kurdum beni çiftleşmeye zorluyordu. Koştum ve çok koştum. Şükürler olsun ki geçen sefer Colton'la birlikte koşabilmişim. O benden daha kötü durumdaydı, beni neredeyse dayanma gücümün ötesine itmişti. Yardımı olmuştu. Artık odaklanabilir, sürünün beklediği alfa olabilirdim.

Aşağıya, kamyonete indim ve şapkamı nemli saçlarımın üzerine koydum. "Biraz terbiyeli ol. Benim için lanet bir köpek gibi ıslık çalamazsın," dedim kamyonu tırmanırken. Arabayı camları açık bir şekilde ranzaya doğru sürdü.

Boyd aslında terbiyeliydi ama aynı zamanda saygısızlık göstererek beni kasıtlı olarak itmeyi ikinci bir kariyer haline getirmişti. İkimiz de henüz çocukken hem sözde baba hem de sürü alfası olan bir ağabeye sahip olmanın yara açtığından emindim. Rodeo turundayken mucizevi bir şekilde eşiyle tanışana kadar yıllarca asi playboy rolünü oynamıştı. Kaderin cilvesine bakın ki, Audrey hastanemizde doktordu. Audrey sayesinde eve dönmüştü. Kalıcı olarak.

Colton'a gelince, Audrey'nin kız kardeşi Marina'yla çiftleşmişti. Dünya ne kadar da küçük. Ordudan yeni emekli olmuştu ve şimdi üssünden ülkenin diğer ucuna doğru yol alıyorlardı. Çok yakında üç Kurt oğlan çiftliğe yeniden yerleşecek ve yeni bir nesil başlayacaktı. Audrey şimdiden bir yavru bekliyordu. Ama ben onlar gibi yerleşmemişim. Benden beklediği gibi değil, ki bu sürü için bir tehditti. Bu da beni bu toplantı konusunda sinirlendiriyordu çünkü her zaman çiftleşmediğim gerçeği hakkında konuşuluyordu. Yine, aletim herkesin endişesiydi.

Boyd tekrar ıslık çaldı ve bana o kendine özgü rahat sırtışılarından birini yaptı. "Diğer köpeklerden daha hızlı geldin."

"Dikkatli ol, gözün şişmişken araba kullanmak zor olacak," diye uyardım. Fiziksel cezalandırma

Kurt sürülerinde bu normaldir. Vücutlarımız çok çabuk iyileştiği için oldukça zararsızdı.

Homurdanmalarına rağmen, kardeşimin geri dönmesinin güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım. Sürüyü yeterince uzun süredir tek başıma yönetiyordum. Colton liseden hemen sonra askere gitmiş ve aynı yaz acemi birliğine katılmıştı. İki yıl sonra Boyd on sekiz yaşında rodeo turuna çıkmıştı. Bir düzine yıldır sürüyü tek başıma yönetiyordum. Değişiklik olsun diye yanımda kendi kanımdan birinin olması iyi hissettirdi.

Varis ve yedek geri dönmüştü. Gerçi insanlarla çiftleşmişlerdi. Sürü bunu sorun etmiyordu çünkü onlar lider değildi. Herkes *gerçek* bir kurt eşleşmesi ve geleceğin alfası için bana bakıyordu.

Cehennem gibi ateşli komşuyu ve onun açgözlü amını düşündüm. Kurdum onu sertçe sikmeyi ve derinden ısırmaı düşündü. Aletim sertleşti ve bu birden fazla yönden bir sorundu.

Clint yatakheden çıktı ve büyük pikabın arkasına tırmandı. Boyd arka yoldan dağa doğru yöneldi. O tarafta Audrey'le birlikte bir kulübede yaşıyordu ama biz onu geçecektik. Sürünün orada, Montana henüz bir bölgeyken sürünün kurucu alfası olan büyük büyük büyükbabam Makelin Wolf tarafından inşa edilmiş bir kulübe evi vardı. Sürünün insanların meraklı gözlerinden uzakta buluşabildiği, yer değiştirebildiği ve kaçabildiği bir yerdı.

"Peki Alpha, komşumuzun yatak odasının kapısını neden suratıma kapattığını anlatacak mısın?" Clint sordu.

Boyd'un arkasında oturuyordu, ben de ona baktım. Gözlerimi diktim. Daha önce Sheffield'ların evinden dönerken bu konuyu konuşmamıştık. Bana o zaman da sorabilirdi ama hayır. Boyd etraftayken bunu yapmak zorundaydı.

"*Yatak odası* kapısı mı?" Boyd bir dönüşte direksiyonu kırarak tekrarladı.

Clint benim en iyi arkadaşımdı. Boyd benim kardeşimdi. Sahip olduğum en yakın sırdaşlarım onlardı. Alfa olmanın tüm detaylarını paylaşamazdım. Bazı bilgiler gizliydi. Bir rahip gibi ama tanrı olmadan. Sürü üyelerimin sırları olabilirdi ama benim olamazdı. Clint'in sırtışına bakılırsa, ne olduğu konusunda oldukça iyi bir fikri vardı. Daha önce hiç böyle davranmamıştım. Hiçbir zaman.

"Rob," dedi Boyd ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Yeni komşumuza kendimizi tanıtmak için yanına gittik."

Başını salladı, sonra şapkasını çıkarıp aramızdaki konsolun üzerine koydu ve bir elini sarı saçlarında gezdirdi. Rüzgâra kapılıp savruldu. Colton ve ben babamız gibi esmerken o annemize çekmişti.

Clint, "Sen yetişkin bir erkeksin, onun için yanıp tutuştuğundan utanmana gerek yok," diye dürtükledi. "Senin bakire olduğunu düşünmüyoruz ya."

Tekrar ona baktım. "Onu becermedim."

"Ama istiyorsun."

"Onunla telefonda konuştuğumda iyi görünüyordu," dedi Boyd. "Akıllı başında. Neyse ki Markle'ın saçmalıklarına kanacak biri değil."

"Çılgılık attı. Öyle değil mi Rob?"

"Çılgılık mı attı?" Boyd önce bana, sonra dar yola bakarak tekrarladı. "Ona nedenini söyle. Yani, ben hiç öğrenmedim ki."

O zaman hırladım, kurdumun tüm gücüyle onun küçüklüğünden memnun olmadığımı anlamasını sağladım. Tabii ki bu, olması gerektiği gibi sinmesine neden olmadı. Onu güldürdü.

"Onun nesi vardı?" Boyd sordu. "Audrey gidip yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmalı mı?"

Arka dişlerimi birbirine geçirdim. Natalie'nin yaptığı şey özeldi. Zevkine tanık olmamı bile istememişti. Ama ben tanık olmuşum. Tanık olduğum için de onun eşim olduğunu keşfetmişim. Bu

tamamen yanlıştı çünkü dışarıda kot pantolon ve tişörtle limonatasını yudumluyor olsaydı, yine de kokusunu alır ve benim olduğunu anlardım.

Ama kader araya girmişti. Tutkulu olduğunu öğrendim. Cinselliği konusunda utangaç olmadığını öğrendim. Bir yabancının onu basmasına şaşırılmıştı ama utanmaktan çok sinirlenmişti. O kocaman dildoyu saklamamıştı ama ne yaptığının kanıtı olarak aramızdaki yatağın üzerine bırakmıştı.

Acı sesi sandığımız zevk çığlıkları, tatmin olma çığlıkları değildi. Boşalmamıştı, bu da ya ben gittikten sonra oyuncağıyla tekrar meşgul olduğu ya da dışarıda, azgın ve büyük bir yarak için istekli olduğu anlamına geliyordu.

Bende gördüklerinden memnun olduğunu da öğrenmiştim. Kadınlar yakışıklı olduğumu söylüyorlardı ama umurumda bile değildi. Sadece eşimin benim için ateşli olmasını istiyordum. Sertleştiğimi gördüğünde... heveslenmişti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bu da hiçbir erkeğin ona benim gibi vermediği anlamına geliyordu.

Artık sertleşmişim ve koltuğumda kaymak zorunda kaldım.

"Tanrım," dedi Boyd. "Yeni komşumuzun nesi var böyle?" Onlara anlatmak zorundaydım. Clint'in şüphelendiği şeyi. Benim bildiklerimi.

"Yaralanmadı." Dişlerimi biraz daha sıktım ve Natalie ile aramda kalmasını istediğim sözleri söyledim. "Yatağında mastürbasyon yapıyordu."

Boyd sırttı. "Çok güzel bir manzara olmalı."

"Ona bakarsam beni öldüreceğini söyledi," dedi Clint öne doğru eğilip Boyd'un omzunu okşayarak. "Hepsi hırlıyor."

Boyd'un kaşları kalktı ve tekrar bana doğru baktı.

"Neden, Alfa?" Clint dürtükledi.

"Natalie Sheffield benim eşim. Kokusunu içime çektiğim anda anladım."

Boyd kornaya bir kez, sonra bir kez daha bastı, sonra da kükredi. "İşte bu!"

Elimi gösterge paneline vurdum ve ona ters ters baktım. "Bu iyi bir haber değil Boyd. Ona sahip olamam."

Ayıldı, kulübenin önünde durdu, sonra kamyonu kapattı. "O senin eşin. Bunca zamandır onu bekliyordun. Ona sahip *olabilirsin*."

Emniyet kemerimi çıkardım. İçimi çektim ve toplantının birazdan başlayacağı binaya baktım. "O bir insan. Ben sürünün alfasıyım. Onu sahiplenirsem sürü üyeleri çılgına dönecek."

Boyd bana ciddi bir ifadeyle baktı, uzun zamandır onda ilk kez böyle bir ifade görüyordum. "Eğer yapmazsan kendini kaybedeceksin."

R OB

Diğer çocuklarla buluştuğumuzda BOYD VE CLINT hiçbir şey söylemedi. Levi, Johnny, Rand ve Nash ilk gelenlerdi. Temiz havayı içeri almak için geniş kapıları açtılar, sonra biz de onlara katılarak bir ayın tozunu temizledik ve sandalyeleri yerleştirdik. Birkaç dakika içinde başka araçlar da geldi, dar toprak yol boyunca ya da her iki taraftaki ağaçların arasına park ettiler. Bazıları -özellikle dağlarda yaşayanlar- kurt şeklinde geliyor, burada depoladıkları kıyafetleri değiştirip giyiyorlardı.

Kapıda durdum ve yetişkin sürü üyelerini resmen selamladım, ellerini sıktım ve bir insan kilise ihtiyarının yapacağı gibi isimlerini okudum. Çocuklar tıpkı küçükken Boyd, Colton, Clint ve diğerleriyle yaptığım gibi ormanda birlikte oynamak için koşmaya başladılar.

Annem ve babam öldükten sonra bu toplantılardan korkardım. Babamın benim asla yapamayacağım bir şekilde yerine getirdiği alfa rolüne itilmek, daha az olduğumu düşünmeme neden oldu. Onun gibi olmadığımı ve onun gibi liderlik yapamayacağımı anlamam yıllarımı aldı. Yine de bazıları şüphe duyuyordu. Bazen ben de kendimden şüphe ediyordum. Özellikle de son zamanlarda yaşlılar, sırf ay çılgınlığından kaçınmak için, seçtiğim eşim olmasa bile bir dişiye işaretlemem için bana baskı yapıyorlardı. Elbette bunun işe yaradığına dair çok fazla kanıt yoktu. İşaretlemek istemediğim bir dişiyle çiftleşsem bile yine de delirebilirdim ya da ben öyle duymuştum.

Ve şimdi her şeyi daha da berbat etmiştim, kurdum eş olarak bir insan istiyordu. Başka hiç kimse kurda çekici gelmemişti. Bir tanesi bile. Natalie Sheffield'ın tek bir kokusuyla sıçmışım.

Ailemin paylaştığı şeyi istiyordum. Bir bağ. Derin bir bağ. Kimya. Aşk. Kurdumun mutlu olmasını istiyordum. Her sabah gerçek eşimin yanında uyanmak istiyordum. İçerik.

Kurt soyunu devam ettirmek için sürüye karşı bir sorumluluğum vardı, sevsem de sevmesem de. Aylar boyunca erteledim. Yıllar sonra. Daha ne kadar? Çiftlik işçilerim ve şimdi de Boyd her zaman yanımdaydı, bir kralın muhafızları gibi arkamı kolladıklarını gösteriyorlardı. Hepsi benim için kardeşti. Birlikte büyüdük. Vites değiştirmeyi ve avlanmayı birlikte öğrendik. Vadideki okula birlikte gittik. İkisi de gerçeği biliyordu, beni kontrolden çıkarabilecek, sürümüzü parçalayabilecek

tek şeyi.

Clint'in ailesi geldi ve beni neredeyse saygıyla karşıladılar. Annem ve babam

anne ve babası ölmüştü. Bir şey olursa Tom ve Janet'in bize bakmasını vasiyet etmişlerdi. Ben daha on altı yaşındayken öyle olmuştu. İki yıl boyunca Boyd, Colton ve ben Montana yasalarının gözünde onların koruması altındaydık ama yine de alfa bendim. *Onların* lideriydim. Bu, devletin dikte edebileceği her şeyden daha fazla güce sahipti.

Janet potluck için lezzetli kokan bir güveç kabı taşıdı.

"Umarım bu senin etli lazanyandır," dedim, ağzım şimdiden onun yemekleri için sulanmaya başlamıştı. Beş aç genci doyurmak zorundaydı... üçümüzü artı Clint ve küçük kardeşi Rand'i. Her akşam yemek masasının etrafındaki sandalyelere kışımızı neyin sokacağını bilmekle kalmıyor, her şeyi görmüş bir annenin sakinliğine de sahipti.

"Tabii ki öyle. Sarımsaklı ekmek de. Ne sevdiğini biliyorum, Alfa Kurt." Kısa boylu, kalın belli kadın yemeği arka taraftaki mutfığa yerleştirmek için koşuştururken bana gülümsedi.

El ele tutuştuğumuzda Tom omzuma vurdu. Dağların yakınında yaşıyorlardı ve sürünün saygı duyulan büyükleriydiler. Bize bakmanın yanı sıra, çiftliği kendi başımıza sürdürmemize yardımcı olmuşlar ve çok genç yaşta rolüme adım attığımda nazikçe cesaretlendirmişlerdi.

Sürüdeki çiftleşmemiş dişilerden biri olan Karen Clifton kısa şortu ve atletiyile geldi. Kendimi bildim bileli memelerini burnumun dibine kadar sokuyordu. En ufak bir ilgi belirtisi göstermediğim için bir noktada bundan vazgeçeceğini düşünmüştüm ama çiftleşmemiş olarak kaldığım sürece onun kitabında adil bir oyundum, özellikle de eşlerini bulmadan önce kardeşlerimden birini elde edemediği için. Burnumun dibinde bir turta salladı. "Şeftalili. En sevdiğin."

En sevdiğim şey değildi ve rol yapacak kadar bile nazik değildim. Natalie'yi kokladığıma göre Karen daha da iğrençti. Kendi kokusu, şekerli şeftalilerin hastalıklı tatlı aromasıyla karışık tuhaf badem kokusu, tiksindiriciydi. Kurdum onun bu cüretkârlığı karşısında adeta hırladı. Boyd ve Audrey'i nasıl ayırmaya çalıştığını da unutmamıştım.

Onu görmezden geldim ve babası ve küçük kardeşi James ile tokalaşmak için uzandım, Jett Markle'ın bu yazın başlarında kurt formunda vurduğu genç. Boyd, insanla olan olayı örtbas etmek için Markle'a kurdu değil köpeğimizi vurduğunu söylemişti ve Boyd bunun için Markle'ın gözünü morartmıştı. O zamandan beri sinir bozucu komşumuzla yaşadığımız son olay bu değildi ve daha fazlasını bekliyordum. Bir kere pislik olan her zaman pisliktir.

Ve lanet olsun, Sheffield arazisi için bastırıyordu, bu da Natalie'yi de ziyaret edeceği anlamına geliyordu. Gerildim, o herifi kadınımın yakınında istemiyordum. Ya Clint ve ben oradayken ortaya çıksaydı?

Boyd elini bir saniyeliğine omzuma koydu. Başımı salladım. Gerginliğimi hissetmişti ama iyi olup olmadığımı sormadı. Buradaki herkes inanılmaz derecede iyi duyuyordu.

Tanıdık olmayan siyah bir pikap park etti ve ben hırladım.

"Sakin ol Alfa," dedi Nathan Brown yaklaşarak. Verandada aylak aylak dolaşan yaşlı adam omzuma hoş olmayan bir el attı. Boyd'un güven verici hareketinin aksine, bu yatıştırıcıydı. Patronluk taslıyordu.

Birkaç santim daha kısaydı, kahverengiden griye dönmeye başlayan seyrelmiş saçları vardı. Sürüyle birlikte koşmayan bir kurdun göbeğine sahipti. "Bunlar Madison Range sürüsünden akrabalarım. Ziyarete gelmişlerdi, ben de onları toplantımıza davet ettim. Saklayacak bir şeyimiz yok, değil mi?"

Boğazımda alçak bir hırıltı daha gümbürdedi. Göz ucuyla Clint'in sertleştiğini ama yerinde kaldığını gördüm.

Evet, saklayacak bir şeyim yoktu.

Geniş aileyi grup toplantılarına getirmek ara sıra yapılan bir şeydi, yani teknik olarak Nathan

yanlış bir şey yapmamıştı ama genellikle saygı gereği önceden haber verilirdi. Bunu bu sefer yapmamıştı.

zaman. Hoşuma gitmedi. Hoşuma gitmedi ve ondan da hoşlanmadım.

Alfa olabileceğini düşünse beni sırtımdan bıçaklayacak bir tipti. Weasley, kaypak bir tip. Her zaman bu sürünün başına bela olmuştu. Her zaman anlaşmazlık ve sorun çıkaran bir tipti. Huysuz olduğu için onu kovamazdım ama Boyd ve Colton döndükten sonra alfa olma şansı yoktu. Audrey hamileyken soy devam edecekti... Tabii yavru değişebilirse.

"Bir uyarı iyi olurdu," diye homurdandım.

Bu adamlardan bazıları on altı yaşından beri beni test ediyordu. Her lanet gün. Belki bu her alfa için geçerlidir. Ben bilemem. Babam ölmeden önce sürü toplantılarına katılacak yaşta bile değildim ve o zamanlar pek dikkat etmemiştim. Arkadaşlarımla arka sıralarda takılmaktan herkesin önünde durmaya geçmiştim.

Yaklaşırlarken gözümü Brown'ın akrabalarından ayırmadım. Kefalleri, heavy metal tişörtleri ve kalın boyunlarıyla tam bir köylü oldukları her hallerinden *belliydi*. Sürümün yarısı -özellikle de bu dağlarda yaşayan ve insanlarla nadiren etkileşime girenler- biraz köylü sayılmazdı. Sürü politikasının ve cehalet ve kapalı fikirlilikle uğraşmak zorunda kalmanın tek iyi yanı, bunun lanet bir demokrasi olmamasıydı.

Ben alfaydım ve bu role alışmıştım. Kimse sürüme bulaşamazdı, içeriden bile olsa.

Onu çıkardığımda herkes alfa gücümü hissetti. İçgüdüsel olarak komutlarıma cevap verdiler.

Kırkly yaşlarında bir şekil değiştiren, otuzlu yaşlarının başında iki kişi ve daha genç bir kurt olmak üzere dört kişiydiler.

-Neredeyse bir yetişkin. Rahat bir tavırları vardı, ama en iyi şekilde davrandıklarını hissediyordum.

"Sal Brown," dedi en yaşlıları bana elini uzatarak. Sürüden tanıdık geldiğini düşündüm.

Geçmişte yaşadığımız değiş tokuşlar ve çiftleşme oyunları. Sürülerinin alfası değildi ama kardeşi gibi bir şeydi.

"Alfa Kurt," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, elini sıkarak. Adımın bir önemi yoktu. Unvanım her şeyi anlatıyordu. "Evet, o kadarını tahmin etmiştim." Neşesiz bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Doğru ya, senin *adın* da Kurt." "Evet, adın Kurt.

Milyonlarca kez duyduğum bir şakanın provası gibiydi.

Aslında büyükbabam eskiden "Ben Alfa Kurt'um çünkü ben alfa kurdum" derdi.

Bir tür olarak insan toplumuna uyum sağlamaya çalışırken ailemin Kurt adını taşımasının aptalca olduğunu düşünürdüm ama bu bir gurur kaynağıydı. Dünyanın en eski Kurt aileleriyle akrabaydık ve bu isim her zaman alfa ile eş anlamlıydı. Şimdi de değişmiyordu.

Gözlerimi ona dikmiş, o ve ekibinin neden benim sürü toplantımda olduğuna dair bir açıklama bekliyordum. Tereddütlerinden bana bir açıklama yapmak istemediği anlaşılınca bakışlarını serbest bıraktım ve içeri girmesine izin verdim. Diğer üç aile üyesi de kendilerini tanıttı ve içeri süzüldü.

Gerçeği öğrenirdim, ancak bazen doğrudan yaklaşım gitmenin yolu değildi.

"Selam, Alpha. Selam Boyd." Birkaç bekâr dışiden biri olan Shelby merdivenlerden çıktı ve gülümsedi. Brown klanı geldiğinde Boyd omzumda yerini almıştı. Daha sonra onlar hakkında ne düşündüğünü ve neden burada olduklarını öğrenmek için ona danışacaktım.

Shelby'nin elini sıkmadık çünkü her ikisi de meşhur karpuzlu limonatasıyla dolu dev bir cam sürahiyle doluydu. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve tam bir paketti - güzel, akıllı, arkadaş canlısı. Yine de hiç ilgimi çekmemişti ve neyse ki o da beni istiyor gibi görünmüyordu. Aslında, kadere inandığını ve bir gün gerçek eşini bulmayı umduğunu açıkça belirtmişti, on sekiz yaşına girdiği andan itibaren bizi bir araya getirmeye çalışan her iki ebeveynini de çok kızdırmıştı.

Kurdum ona ya da başka birine ilgi göstermemişti. İç çektim. Daha öncesine kadar. Natalie Sheffield'a kadar. *İnsan olana*.

"Shelby," dedim şapkamı eğerek.

Shelby'nin aklımı neden yeni komşuma getirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Natalie'nin o yapay penisle çalışırken ve inlerkenki görüntüsü bütün öğleden sonra kafamın içinde sekip durmuştu. Kokusunun hatırası - çok tatlı ve doğru.

Evine geri dönme ihtiyacı -onu tekrar görmek ve o küçük cesur kıızıl hakkında öğrenebileceğim her ayrıntıyı öğrenmek- beni tüketti.

Herkes gelene kadar dışarıda bekledim ve sonra içeri girip çemberin başındaki yerimi aldım. Boyd bir yanıma, Clint de diğer yanıma oturdu. Rand ve Nash Clint'in yanına oturdular. Johnny ve Levi de Boyd'un yanında. Yakın çevrem, yani hayatım pahasına güvенеbileceğim kişiler yanımdaydı.

Çoğunlukla kendi akıl sağlığım için toplantıları kısa tutmaya çalıştım. Bu ay konuşacak bir işim yoktu, bu yüzden sözü ben açtım.

Birkaç küçük mesele gündeme geldi ve halledildi. Ben az konuşan bir adamdım ve toplantılarımda bir ton konuşmaya tahammülüm yoktu. İşler hızlıca çözüldü.

"Pekâlâ. Başka bir şey var mı, yoksa yiyebilir miyiz?" Janet'in lazanyasına ulaşmak için sabırsızlanarak etrafıma bakındım.

"Evet, bir şey buldum." Nate Brown ayağa kalktı. Benim yerime sürüye hitap ederek odanın etrafına bakındı. "Birinin ne zaman sürüyle ilgili son haberlerden bahsedeceğini merak ediyordum."

Üst dudağım kıvrıldı. Burnumun arkasında bir hırıltı gıdıklanmaya başladı. Adamın neyin peşinde olduğunu öğreneceğimi söylediğimde, zamanın geleceğini biliyordum. Şimdi gibi görünüyordu. Tüm sürünün önünde.

"O da ne?" Hırladım.

"Bu gece bundan bahsetmediğine şaşırdım. Yani kardeşinin bir insanla çiftleşerek sürü kanunlarını nasıl çiğnediğinden. Şimdi de Colton'ın kız kardeşiyle çiftleştiğini duydum. Bu doğru mu?"

Boyd bir anda ayağa kalktı.

"Otur," dedim kısık bir sesle ve elimi uzattım. Yine de bakışlarımı lanet olası Nate Brown'ın hain yüzünden ayırmadım. Akrabalarını neden getirdiğini şimdi anlıyordum. Destek için. Muhtemelen daha önce dile getirmediği argümanlarını körüklüyorlardı.

"Kardeşlerimin eşleri lanet alfaları tarafından onaylandı, hikâyenin sonu." Sesime alfa komutu katarak tüm odanın bir anda nefes almasına neden oldum. "Tüm sürü Boyd ve Audrey'nin büyük evin yanındaki ahırdaki düğününe davetliydi, bu bir haber değildi. Bitti ve bitti. Tartışmaya gerek yok."

Odanın arka tarafındaki bir yavru, gönderdiğim saldırganlık patlamasıyla annesinin kollarında ağlamaya başladı.

"Ama Colton da bir insanla çiftleşti."

Başımı salladım. "O yaptı." Kendimi zaten yeterince açıklamıştım. Bu konu hakkında söyleyebileceği tek şey bu iki kelimeydi.

"Alfa, tüm saygımla söylüyorum," -bullshit- "henüz bir eş seçmedin. Senin yaşında ve alfa gücünle, ay deliliğine haince yakınsın. Seni öldürmek zorunda kaldıklarında bu sürüye ne olacak? Kardeşlerin insan eşlerle liderlik etmeye uygun değil. Ve sürümüzün alfa soyu ölecek. Bu bir rezalet olur."

Sürü üyeleri ya sessizce oturmuş cevabımı bekliyorlardı ya da kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bu konu daha önce de gündeme gelmişti ama bu kadar yüz yüze bir şekilde değil. Neden o? Neden şimdi? Yakında öleceğim için endişelenecek bir tipe benzemiyordum. Burada bir amacı vardı, sadece

hoşnutsuzluk tohumları ekmekten daha derin bir nedeni.

Boyd yanımda homurdandı. Ben cevap veremedim Nate'in akrabası ayağa kalktı.

"Sizi alacağız." Kollarını sürüye doğru açtı. "Madison Range sürüsündeki alfamız olan kardeşimle konuştum." Kapıda bana nereli olduğunu söylediği için, bunu herkes için ekledi.

odada. Bu da her şeyin planlandığı anlamına geliyordu. "Alfa'nız delirdiğinde sürüyü ele geçirmekten mutluluk duyacaktır. Aslında, bu konuda ısrarcı olacaktır."

Ne? Gerçekten mi?

Bu lanet olası bir darbeydi. Şaşırmamalıydım ama lanet olsun. Tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi. Ya da hiçbir zaman.

Ayağa kalktım. Ayağa kalkar kalkmaz Boyd, Clint ve çiftlikteki tüm çalışanlar etrafımda toplandı ve hepsi hırlamaya başladı. Clint ve Boyd artık Natalie'yle olan sorunumun derinliğini anlayabiliyorlardı.

"Çık dışarı," diye hırladım, kapıyı göstererek.

Sal Brown kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırdı, sanki misafirperverliği reddettiğim için kabalık ediyormuşum gibi. "Barış için geldik. Sürünüzün başı dertte ve biz de yardım etmek istiyoruz. Dost bir komşu olarak."

"Get. Siktir. Siktir git. *Şimdi*. Seni lime lime etmeden önce."

Arkadaki bebek o kadar yüksek sesle feryat etti ki, annesi onu mutfaktan geçirerek pansiyonun dışına çıkardı. Sürümdeki diğer erkekler teker teker ayağa kalkıp kollarını göğüslerinde kavuşturdular. Çiftleşmedeki gecikmemi merak edebilirlerdi ama arkamdaydılar.

Yabancılar ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Sen de, Nathan." Onu takip etmesi için başımı eğdim. "Siktir git buradan."

Nathan tereddüt etti. Rengi biraz solmuştu. Adamın taşakları büyük ihtimalle alfa komutumu duyunca büzüşmüştü ve şimdi muhtemelen sürümden sonsuza dek çıkarılacağından endişeleniyordu.

Olabilirdi de. Herifin benimle arasını düzeltmesi gerekecekti ama şu anda denerse, adamı kan revan içinde bırakabilirdim.

Sessizlik çöktü. İki aracın çalışıp uzaklaştığını duyana kadar konuşmadım ya da hareket etmedim. Sonra etrafımda sessiz ve tetikte bekleyen herkese baktım.

"Kardeşlerimin eş seçimleri hakkında bir şeyler söylemek isteyen başka biri var mı?"

Yoksa benimkini mi?

Boyd'un Audrey'le, karnındaki yavrusuyla ne kadar mutlu olduğunu düşündükçe içimde keskin ve acı verici bir şey burkuldu. Ve Colton, kendi ay çılgınlığıyla uçurumun kenarına itilmişti ama şimdi onun olması gereken kadınla çiftleşmişti. Peki ya ben?

Kurdum eşiyle tanışmıştı. İlk defa biliyordum. Tıpkı Boyd ve Colton gibi. Bir bakış, Audrey ve Marina'nın kokusunun bir kokusu, ve onlar lanet olası gidicilerdi.

Natalie Sheffield, şu muhteşem insan komşum. Kokusu kurdumu çağırıyordu. Vücudu sikimi çağırırdı. Onun alingan, cesur kararlılığı aklıma geldi.

Onunla çok az konuşmuştum. En temel içgüdülerimi tatmin edecek kadar vücudunu görmemiştim. Ama yine de o benim eşimdi.

Bir parça umuda tutunabilseydim, ona sahip olabilirdim. O da alevler içinde kaldı. İnsan bir eşim olduğunu kabul edersem Nathan ya da Madison Range sürüsünden herhangi biri alfa olarak benden kurtulmayı asla düşünmezdi.

Bu paket tam bir felaketti ve hepsi benim yüzümdendi.

WILLOW

ANNE. Şerefsiz.

Markle'la randevumdan sonra duş almak için kıyafetlerimi yeni çıkarmıştım ve o pislik yine kapımı çalıyordu. Cidden mi? Randevunun sonunda esnemeyi ve çok yorgun olduğumu yeterince göstermedim mi? Hatta beni kapıda bırakmadan önce bir öpücük vermesine bile izin verdim. Bunu reddetmek soruşturamama zarar verebilirdi. Ama görevdeyken bile mesai bitimine ihtiyacım vardı. Elbette Natalie Sheffield gibi davranıyordum ama Jett Markle gibi davranmak daha zordu.

Randevu iyi geçmişti. Tüm zaman boyunca neredeyse hiç susmamasına rağmen onun hakkında önemli pek bir şey öğrenemedim. Dokuz yüz dönüm arazisi vardı ve atları damızlık yapmak için bir ahır inşa etmeyi planlıyordu. Ayrıca ineklerini dölemek için yeni bir boğa satın almıştı. Bunu söylediğinde, sanki tohumlanmaya ihtiyacım olup olmadığını merak ediyormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı. Onun tarafından.

Sığırları ve kurduğu güneş panellerini öğrendim. New York'ta geçirdiği zamanın ardından, işi ve artık nasıl bir işi olmadığı hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak sormuştum, ancak aldığım tek şey tahvil ticareti üzerine bir dersti.

Acı vericiydi ama bir başlangıçtı. Belki de önceki randevularına göre daha fazla gülümsemiş ve ilgi göstermişim çünkü kesinlikle bir şeyler elde edeceğini düşünmüştü.

Şimdi ne zaman duracağını bilmiyor gibiydi.

Kıyafetlerimi tekrar giymeyi düşündüm ama fazla kalmayacaktı, başımın ağrıdığını ve saçımı yıkamak üzere olduğumu söyleyip kapıyı suratına kapatacak kadar bile kalmayacaktı. Kısa ipek bornozumu üzerime geçirdim ve belimden bağladım. Güvende olmak için Glock'umu alıp aşağıya taşıdım ve hafifçe kaşlarımı çatarak kapıyı açmadan önce ön kapının yanındaki sepetin altına sıkıştırdım.

Meme uçlarım elmas gibi sertleşti.

Rob Wolf. Kapımda. Kendi öfkeli kaşlarını çatmıştı.

"Şey. En kötü zamanlarda ortaya çıkmak gibi bir huyun var," dedim ona. Gerçek şu ki,

Markle'la randevusundan sonra Rob'un iri gerçek kovboy formu nefis bir manzaraydı. Memelerim de bunu kanıtlıyordu.

"Silahlı mısın?"

Bu iki kelime tüylerimi diken diken etti. Evet, saçmaydı ama sesinin derin tınısı beni harekete geçirdi. Kendime baktım. "Bir silahı nereye saklayabilirim ki?"

"Daha önce üzerinde havlu vardı," diye karşılık verdi, bakışları vücudumda geziniyordu. Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

"Üzerimde silah yok."

Söylemediğim şeyi anladı ve etrafta silah aradı. Akıllı adam.

Şapkasını çıkardı ve koyu renk saçlarının tepede uzun ve kıvrımlı olduğunu gördü. Biraz vahşi, tıpkı onun gibi. Kaşları daha da çatıldı ve ensesini ovuşturdu. "Bana Jett Markle'ı bu verandada öpmediğini söyle," diye sordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Seni ne ilgilendirir, söyle bana."

"Siktir." Arka dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çenesini sıktı. Cidden sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle sinirliydi. "Sen-" diye mırıldandı ve sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi durdu. "Silahın var, bu iyi bir şey." Verandada bir adım attıktan sonra sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi döndü. Yaz güneşi yeni batmıştı ama onu hâlâ net bir şekilde görebiliyordum. "Eminim kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyorsundur, ama lanet olsun Natalie, bu adam tam bir bela." Gözlerini benimkilere kaldırdı ve gözleri çatışmayla yanıyordu.

Aw.

İlgisinden bu kadar etkilenmemeliydim. Elbette, muhtemelen pantolonuma girecek adamın kendisi olacağını düşündüğü için buradaydı. Şimdi Markle olduğu için kızgındı.

Yine de güvenliğim için gerçekten endişeli görünüyordu, sadece kış acısı değil. Evet, evime ve yatak odama girmişti ama çığlıklarımı duymuştu. Ve şimdi yine kapımın eşikindeydi - bu sefer kapıyı çaldı - çünkü tehlikede olduğumu düşünüyordu... ne, tehlikede mi?

Belki Markle hakkında bir şeyler biliyordu.

Lanet olsun. Şimdi giyinmiş olmayı diliyordum çünkü onu bornozumla içeri davet edemezdim. En son karşılaştığımızda üzerimde havlu vardı. Bu saçma olmaya başlamıştı.

Kalçamı kapının pervazına yasladım. "Nasıl bir sorun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Rob hayal kırıklığıyla başını salladı. "Kötü türden." Burun delikleri kokuyu alabilecekmiş gibi parladı.

Markle'ın iğrenç kolonyası tenime değdi ve kaşlarını daha da çatı. Ama bu imkânsızdı. Elbette, adam beni öptüğü için yüzümde kokusunu alabiliyordum ama kokuyu taşıyan kıyafetlerimi çıkarmıştım. Sadece kolonyası bile adamdan nefret etmeme neden oluyordu.

"Köpeğimi vurdu," diye ağzından kaçırdı Rob, sanki akıllı Markle'ın kötülüğünün kanıtına yeni varmış gibiydi. "Sen satmayınca çitlerini kesti ve sığırlarının senin arazinde otlamasına izin verdi. Bunların hepsini kardeşim Boyd'dan duydun. İnan bana, eğer şu anda seninle ilgileniyorsa, bunun tek nedeni sadece seni kazıklamakla kalmayıp sana ait olanı da elinden almak için bir yol arayacak olmasıdır."

Onunla birlikte verandaya çıktım, iyi bir fikir olduğu için değil, bedenim ona daha yakın olmak istediği için. "Uh huh. Peki ya siz? Boyd'un da arazi için bir teklif yaptığını hatırlıyor gibiyim. Markle beni yemeğe götürdü ama senin daha önce yaptığın gibi bir gösteri yapmadı. Belki senin de planların olduğu için buradasın."

Rob ben yaklaştığım anda, saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı gibi hareketsiz kalmıştı. Bakışları benimkilere kilitlenmişti ve gözlerindeki yoğunluk artık hayal kırıklığı değildi. Sıcaklıktı. "Ah, meleşim." Sesi yumuşak ve alçaktı. Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Seninle ilgili planlarımın toprağınla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman sanırım daha önce gördüğün şeyle daha çok ilgisi var?" Başımı eğdim ve dudaklarımın kenarlarının kıvrılmasına izin verdim.

Bakışları ince bornozun içinden meme uçlarını tepelerine, oradan da dizlerimin çok üzerinde biten etek ucuna kadar indi.

Elini sikine bastırdı ve siki gözle görülür bir şekilde uyluğunun iç kısmına doğru aktı. Oh lanet olsun. Hepsi benim için miydi? Gözlerimin açıldığından oldukça emindim. Dudaklarımın ayrıldığını biliyordum. Hatırladığım kadar büyüktü.

Oldukça belirgin olan ilgisine verdiğim tepkiyi gözlemlediğinde ağzında bir sırıtma oluştu. "Ve ne duyduğunu." Sesindeki sertlik koyu kadifeye dönüşmüştü. "Bir daha asla Sikilirken nasıl görüldüğünü ve nasıl ses çıkardığını unut. Oynadığın şeyin bir oyuncak olması iyi bir şey çünkü başka bir adam olsaydı ve aleti içinde olsaydı, onu öldürmek zorunda kalırdım. Söyle bana meleşim, ben gittikten sonra bitirdin mi?"

Verandanın ışığında gözleri esrarengiz bir parıltıya büründü.

Yavaşça başımı salladım. "Hayır. Havayı bozdun." Sesim bu kadar soluksuz çıkmasaydı, sözlerim niyet ettiğim gibi ıslak bir battaniye olabilirdi.

Oh, kimi kandırıyordum? Bu ukala kovboya binmek istiyordum. Bütün gün bunu inkar ettim. Evet, evime giren adamdan hoşlanmak delilikti. Normalde bunu yapan birini tutuklardım. Ama ben Rob'un yanında bir DEA ajanı değildim. Ben sadece ihtiyaçları olan bir kadındım. Onun tarafından kaşınmamda yanlış bir şey yoktu.

"Güzel." Heceler saf bir memnuniyet olarak ortaya çıktı.

"İyi mi?" Ellerimi kalçalarımın koydum, bu da cüppemin kuşağını gevşetmek ve göğsümdeki V'yi ayırmak gibi talihsiz bir etki yarattı.

Rob açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi açıkta duran kıvrımlara bakarak inledi. "Evet, güzel," diye gürledi. "Bir dahaki gelişinde benim altımda olacaksın."

"Gerçekten mi?" Ağzımı açtım ama ağzım isteksiz bir sırıtışa dönüştü. Çıplak amım kayganlaştı, ne kadar otoriter olduğu için iç uyluklarıma nem sızdı. Otoriter erkeklerden hoşlanmazdım. Beni rahatsız ederlerdi. Ama Rob? Bunu bilmesine izin vermeyecek olsam da hoşuma gidiyordu.

Burun delikleri alevlendi ve gözleri yine o parlama numarasını yaptı - kahverengi yerine neredeyse sarı. Daha da yaklaştı ve göğsümdeki bornozumun kenarlarını kavradı. Ellerini yakaladım, kapatacak mı yoksa açacak mı emin değildim. Hangi hareketi istediğimden emin değildim.

"Uh huh," diye mırıldandı viski kadar yumuşak bir ses tonuyla. "Gerçek penis. Senin dildondan daha büyük. Memnun edeceği garanti." Başını eğdi ve ben de kendimi çenemi eğerek dudaklarını dudaklarıma değdirmesine izin verirken buldum.

Bu kadar sert birine göre, ağzını yavaşça bir kez benimkinin üzerine kaydırıldı. Tekrar. Sonra dili dudaklarımdan arasında gezindi ve kollarım boynuna dolandı. Tüm o bastırılmış enerjisine rağmen aslında nazikti.

Ta ki öyle olmayana kadar. Beni kapının yanındaki duvara yasladı ve vücudumu kendi vücuduyla sabitledi, Jett Markle'ı, işi ve hatta adımın ne olması gerektiğini unutana kadar öpüşmeyi derinleştirdi.

Sadece o ve ben vardık. Dudakları benimkilerin üzerindeydi. İri, sert vücudu beni içine hapsediyor, sikinin kaya gibi şişkinliği karnıma baskı yapıyordu. Onun her bir sert, sıcak santimini hissedebiliyordum. Jett'in aksine Rob güzel kokuyordu. Sıkı çalışma ve ateşli erkek gibi. Bunu açıklayamıyordum ama beni çağırıyordu. Onu arzuluyor, sürekli içime çekmek istiyordum. Hâlâ beni tadıymış gibi dudaklarını ovuşturarak geri çekildiğinde, göz kapakları yarıya inmişti.

"Teklifimi düşün," diye gürledi ve bornozumu bıraktı. Şapkasını tekrar başına yerleştirdi. Bütün bunları şapkası tek elindeyken nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yapmıştı.

Titrek bir nefes aldım, amım sıkıştı. "Yapacağım." Kelimeler ağzımdan çıkarken titriyordu.

Rob geri çekildi, karanlığa doğru yürümeden önce şapkasını eğdi. Eve girerken bacaklarım titriyordu. Ve bu korkudan değildi. Lanet olsun.

Belki de onu içeri davet etmeliydim çünkü daha önce onun için hissettiğim acı bunun yanında hiçbir şeydi. Rob Wolf'un bir tadına baktım ve bağımlısı oldum. Ben bir DEA ajanıyım, ama o benim uyuşturucumdu. Ve daha fazlasını istiyordum.

R OB

Dilimde eşimin tadıyla Wolf Ranch'e GERİ YÜRÜDÜM. Ona gitmeye niyetim yoktu. Sürü toplantısından sonra bu durumun ne kadar imkânsız olduğunu fark etmiş ve kurdumun beni yönlendirmesine izin vermiştim.

Markle'ın kamyonetinin garaj yolundan uzaklaştığını gördüm ve tüm düşünce sürecim değişti. Kurdum uludu, eşimize yakın bir yerde olduğunu biliyordum. Kokusunu içime çektim, gülümsemesini gördüm. Kaşlarını çatmasını. Ondan gelen her şeyi.

Sürümle ilgili durum ne olursa olsun, bu kişiseldi. Markle baş belası olabilir ama Natalie'yi alamayacaktı. Hayır. Lanet olsun. Olmaz.

Yolun geri kalanını hiç düşünmeden onun evine koşardım.

Onun tadına bakmıştım ve kurdum haklıydı. O bizim kızımızdı. Dudaklarımı yaladım ve sıırıttım. Tadı çilek ve bal gibiydi.

Arkadaşımı daha yeni öpmüştüm.

Karanlıkta kısık bir kahkaha attım. Evet, sürünün benden bir dişi kurtla eşleşmemi istemesi ve gerçek eşimin yan komşum olan insan çıkması nedeniyle durumum olabildiğince berbattı ama bu, ona yakın olduğum için göğsümdeki şişkinliği engellemedi. Onu öpmüş olmak. Kendimi ilk öpücüğünü almış ya da hızlıca dokunmuş bir ortaokul çocuğu gibi hissediyordum.

Kurdum, bornozunu parçalamadığım için mutlu değildi, onu kaldırdım, böylece aletim onun girişindeydi ve ona daldı, onu evinin yanına doğru becerdi. Kurdum çekip gittiğim için hiç mutlu değildi. Eğer dolunay olsaydı, ayrılamazdım.

Kontrolümü kaybedebilir ve pişmanlık verici bir şey yapabilirdim çünkü o bir kurt değildi ve bizim yöntemlerimizi bilmiyordu. Tek bir derin nefesle işimin bittiğini bilmiyordum. O sonsuza dek benimdi. Bir şekilde kendimi bu gece onun evinden ayrılmaya zorlamıştım.

İnsanlar bir erkeği tanımadan önce sahiplenilmeyi pek hoş karşılamazdı. En azından kardeşlerimin bulduğu şey buydu ve ben onları berbat ederken izlemiştim. Ben de aynısını yapmak istemedim. Berbat ederdim. Bunun için yardım yoktu. Sürü gerçeği öğrendiğinde çılgına dönecekti,

özellikle de Nathan ve sürüyü yanlış yönlendirdiğimi düşünen diğer herkes. Sonuç buydu, ayrıca

Natalie'nin eşim olması belirsizdi. On sekiz yıldır alfa değildim ki şimdi önemsiz bir şey için alfalıktan alınayım. Kiminle çiftleştiğim önemsiz değildi, ama sürüyü bölme kavramı... bu da beni sorunu çözecek tek kişi yapıyordu çünkü soruna neden olan bendim.

Çiftlik evine geri döndüğümde bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim. Durdum ve tüm ışıkları açık olan eve baktım. Orada kimse olmamalıydı.

Koşarak gittiğimde Clint'in ailesinin arabasını kardeşim Colton'ınkiyle birlikte park etmiş buldum. O ve Marina Kuzey Carolina'dan dönmüşlerdi. İki kardeşimin de evde olduğunu bilmek ne tuhaf bir rahatlama hissi veriyordu. Ailemin geri dönmesi çok büyük bir şeydi.

Sanki bunca zamandır, çiftliği ayakta tutuyor, sürüye liderlik ediyor, bir eş almak dışında benden beklenen her şeyi yapıyordum ama bunların hiçbirisi benim için değildi. Onlar içindi. Onların geleceği içindi.

Artık geri döndüklerine göre nefes alabilirdim. Kendi geleceğime karar verebilirdim. Beş dakika boyunca kendimi ve kurdumun ne istediğini düşünebilirdim.

Gerçi şu anda başlayacak gibi görünmüyordu çünkü bir şeyler ters gidiyordu, bu da hayatımın patlamak üzere olduğu anlamına geliyordu.

"İşte orada," dedi Tom ön kapıdan, endişeli görünüyordu. "Koşuya mı çıktın evlat?" Kıyafetlerime baktı çünkü şekil değiştirenler genellikle insan formunda koşmazlar.

Tom kenara çekildi ve Colton verandaya çıktı. "Toplantıyı duydum."

Homurdandım. Gerçekten de toplantı hakkında konuşmak istemiyordum. Kardeşimin sırtına vurmak ve ona eve hoş geldin demek istiyordum.

Alfa olmak söz konusu olduğunda her şeyde olduğu gibi, mesele yatışana kadar ara vermedim. Hiçbir şey söylemedim, sadece başımı salladım ve yanlarından geçerek eve girdim, doğruca mutfağa yöneldim. Kapı aralığında durakladım, masanın etrafındaki küçük gruba baktım. Clint, Levi ve çiftlik çalışanlarının geri kalanı Janet ve Boyd'la birlikte oturuyordu.

"Gece yarısı mutfağımda ne halt ediyorsunuz?" Ben talep ettim.

"Nathan Brown toplantıdan sonra sürü büyükleriyle bir araya geldi," dedi Janet gergin bir sesle. "Sizinle olan ilişkimizi bildiği için elbette biz dahil edilmedik ama Thompkins bana söyledi. Yaşlılar senin çiftleşme durumun ve ay çılgınlığının sürüyü mahvetmesi konusunda çok endişeliler. Tabii ki Madison Range sürüsünün içine çekilmek istemiyorlar, onlarla yatağa girecek halleri yok ya. En azından Ginny Thompkins'in tasvir ettiği şekilde değil. Ama çok fazla endişe var."

Avucumu masaya vurdum. "Boyun eğmeyeceğim."

Sözlerime alfa gücü katmak istememiştim ama yine de ortaya çıktı, herkesi yerlerine geri döndürdü, yıpranmış masanın üzerindeki kahve fincanları tıkırdadı.

"Manitoba'daki bir arkadaşımı aradım," dedi Tom. Bugünlerde saçları biberden çok tuzluydu, ama sakın tavrı ve sessizliği iyi bir etki yaratmıştı. Sözlerine saygı duyuyordum çünkü onları idareli kullanıyordu. "Alfa'nın kızı henüz çiftleşmedi ve babası sadece bir alfa ile çiftleşmesi konusunda kararlı. Başka bir Kanadalı istiyordu ama bir türlü olmadı. Sizinle bir görüşme ayarlamak istiyor."

Görücü usulü evlilik mi?

Hayır, kurdum hırladı.

Hayatta olmaz. Yine de çenemi kapalı tuttum. Bir alfa konuşmadan önce düşünür. Eşi söz konusu olduğunda bile.

"Kardeşim eşini seçmeli," dedi Colton. Marina'yı kolunun altına sıkıştırmış, arka merdivenlere yaslandığı yere baktım.

Tom başını salladı. "Elbette yapmalı. Ama dişi kurtla tanışmanın bir zararı yok, değil mi? Bu

Nathan'a ve sürüye onların endişelerini giderdiğini gösterecektir."

Duvarlar sarsılsın diye "Hayır!" diye bağırmak istedim ama kendimi tuttum. Sessiz kaldım. Ben Rob Wolf değildim. Ben alfaydım ve bu, aşk hayatım konusunda bile sürümü dinlemem gerektiği anlamına geliyordu. Burada söz konusu olan sadece benim mutluluğum ve geçim kaynağım değildi. Eğer Nathan ve diğerleri beni dışarı atarsa, etrafımdaki herkesin hayatı etkilenecekti ve bu iyi yönde olmayacaktı.

Tom, "Onun ziyaretini ayarladım," dedi. "Sadece onunla tanışman için bir şans vermek için. Eğer aradığın kişi o değilse, o değildir. Sadece sürüye aradığınızı gösterin."

Aramıyordum. Onu bulmuştum. Ama odadaki herkesi ailemden biri gibi görsem de bu bombayı şimdi patlatmayacaktım.

"Peki," diye tükürdüm.

"Ne?" Boyd kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak konuştu. "Siktir et onu."

Natalie hakkındaki gerçeği biliyordu ama sessiz kaldı. Ne dediğini biliyordum, Natalie'ye sahip çıkılmalıydı, benim olmalıydı. Kanadalı bir alfanın kızı değil. Natalie'yle tekrar nasıl birlikte olacaktım - çünkü tek bir tat yeterli değildi - eğer bir kadın sadece benim için sürüye geliyorsa? Onu istemeyebilirdim ama duygularına ya da niyetine saygısızlık etmezdim. O da benden daha fazla bir piyon değildi.

Önce ona, sonra Clint'e baktım. "Onunla tanışacağım ve sonra karar vereceğim." Ben alfaydım. Tom haklıydı. Sürü için harekete geçtiğimi göstermeliydim. Buraya başka bir dişi alma düşüncesi beni öldürse bile.

Başka bir şey söylemedim, sadece arka merdivenlerden yukarı çıkıp odama gittim. Tek başıma.

WILLOW

İLK GELDİĞİMDE ve bir yatak odası seçtiğimde, Adam Sheffield'ın evde yaşadığı elli yılı aşkın süre boyunca kullandığı en büyük odayı seçemedim. Giysileri hâlâ dolapta asılı duruyor, terlikleri yatağının kenarına sıkıştırılmıştı.

Bunun yerine, koridorun sonundaki daha küçük olanı seçtim, ki bu iyi bir şeydi çünkü gece boyunca yağmur yağmıştı ve büyük yatak odasında yerde küçük bir su birikintisi vardı. Görünüşe göre çatıda bir sızıntı vardı. Bunun yeni bir şey olduğunu varsaymak zorundaydım ama hemen tamir edilmesi gerekiyordu. Çatıdaki hasar, özellikle de tavana kadar su girecek kadar kötü bir hasar, bir evi mahvedebilir.

Para tuzağı, kesinlikle.

Adamın hiç evlenmediğini ve çocuk sahibi olmadığını öğrenmiştim, bu yüzden Natalie büyük yeğen olarak mirasa konmuştu. Ayrıca, müzikal bir bağlantıları vardı. Adam keman çalıyordu ve Natalie de konser kemancısı olmuştu. Kimsenin bana kemanımın nerede olduğunu sormamasını ummak zorundaydım çünkü hayatımı kurtaracak bir nota bile çalamıyordum.

Yaşlı adamın kaç tane misafiri olduğunu bilmesem de yatak odam misafirler için gibi görünüyordu.

Natalie çocukken ziyaret etmişti ama yıllardır geri dönmemişti.

Dolaptaki birkaç şeyi boşaltmışım; eski bir bornoz ve en üst raftaki güve yeniği birkaç kazak. Halıyı süpürmüş, ahşap zemini paspaslamış ve hatta tozunu almıştım. En azından kaldığım oda temizlenmişti. Gerçek Natalie'nin mirasıyla çok fazla uğraşmak istemesem de, düzgün bir şekilde taşınmazsam da doğru görünmeyecekti.

Alt katta mutfakı iyice temizledim ve odaları havalandırdım.

Aylarca kapalı kaldıktan sonra ev, dün gece giydiğim kıyafetlerden daha temizdi. Randevumda kirlenmemiştim. Yapabileceğim tek şey gömleğime biftek sosu damlatmaktı. Ama dün gece beni eve getirdiği anda duş almak istemişim, kolonyasının iğrenç kokusu kıyafetlerime sinmişti... ve hala odamdaydı. Bütün çamaşırlarımı topladım ve çamaşır makinesini çalıştırmak için kilere indim.

Her zaman hassas bir burnum olmuştu. şimdi bile yüzümü buruşturuyor ve kokmuş giysilerimi

vücut. Çocukken, üvey ağabeylerim beni delirtmek için bilerek odama kokulu şeyler bırakırlardı.

Çamaşır makinesinin kapağını kaldırıp düğmeleri çözmeye çalışırken iç çektim. Makine avokado yeşiliydi ve muhtemelen kırk yıllıktı. Düğmeye bastım ve su leğene dolmaya başladı.

Giyisleri içine attım, sonra raftaki kutudan biraz sabun döktüm. Küçük kapsüllere alışmışım ve kileri köpürtmemeyi umuyordum. Merdivenlerden yukarı çıkarken kapı çalındı.

Yumurtlama dönemine yaklaşmış olmalıydım çünkü onun benim ukala kovboyum Rob olabileceğini düşünmeden önce bile meme uçlarım sertleşmişti.

Tanrım, o öpücük! Markle'inkinden bir milyon, hayır trilyon kat daha iyiydi. Markle'inki bir öpücük bile değildi. Hayır, Rob Wolf dün gece kesinlikle ayak parmaklarımı kıvırdı.

Bir dahaki gelişinde, benim altımda olacaksın.

Yanıliyordu. Dün gece masaj yapan duş başlığıyla onu düşünerek gelmişim. Ve dün gece kendimi parmaklayarak tekrar uyurken düşünmeden edemediğim adam oydu.

Ama evet, teklifini kesinlikle değerlendiriyordum. Karanlığa doğru yürüdüğü andan beri hiç durmadan düşünüyordum. Zaten kim karanlıkta yürür ki? Dün gece hiç ay yoktu ve adamın el feneri de yoktu.

Muhtemelen karanlıkta görebildiğini sanıyordu. Çocukken görebildiğimi hatırlıyorum. Ta ki üvey ağabeylerim yanıldığımı kanıtlamak için beni karanlık bir dolaba kilitleyene kadar. Sonra sahip olduğumu düşündüğüm süper güç, yeni bir karanlık korkusu içinde boğuldu.

Kapı tekrar çaldı. Çarpık kapıyı açtığımda, otuzlu yaşlarının başında siyah saçlı bir kadın gülümseyerek ve elinde bir tabak kekle orada duruyordu.

"Merhaba." Kapıyı iterek açtım.

"Merhaba! Ben Audrey Ames-Wolf, yeni komşunuz."

Kurt. Sanki bu kadının kim olduğunu açıklığa kavuşturacakmış gibi yanından geçip Wolf Çiftliği'ne baktım. Umarım Rob'un karısı değildir çünkü dün gece beni nasıl öptüğünü düşünürsek bu onu aldatan biri yapar.

"Kayınbiraderimin dün sizi rahatsız ettiğini duydum. Bunun için özür dilerim. Geldiğinizi bilmiyorduk. Rob eve göz kulak oluyordu. Amcanla yakındı ve sen yokken kendini sorumlu hissetti."

Kayınbiraderim. Güzel. "Evet, Rob'la tanıştım." Onunla *nasıl* tanıştığımı söylemedi, ben de söylemeyecektim. "İçeri gel." Onu içeri davet etmek için geri adım attım.

"Al." Tabağı bana doğru itti. "Browni. Onları ben yaptım ama çöpe atabilirsin. Kız kardeşim Marina, ailedeki fırıncıdır ve yakında onunla tanışacaksın. O... kocamın kardeşiyle nişanlı."

Orada durdum ve anlamaya çalışarak ona baktım. "Bir Kurt'la evlendin ve kız kardeşin başka biriyle mi nişanlı?"

Sırıttı. "Bu doğru. Ama Rob değil. O evli değil. Bekâr. *Hem de çok* bekar."

"Tamam. Anladım."

"Keklere dönelim. Bunlar yeni eve taşınma hediyesi, ama hediye onları yememeni söylemem olabilir. Ben bir doktorum, aşçı değil."

Onu mutfığa doğru yönlendirdim. "İçecek bir şeylere ne dersin, kekleri de yemeyiz?"

Güldü. "Kulağa harika geliyor. Umarım Rob çok kötü bir izlenim bırakmamıştır. Huysuz ve aksi biri gibi görünüyor ama aslında yumuşacık biri."

Softie?

Hayır, oldukça zordu.

"Hımm, o kadar da huysuz ve aksi değildi..." Kot pantolonunu zorlayan uzun erkekliğinin görüntüsünü hatırlayınca amım sıkıştı. Karnıma doğru bastırıldığı hissi. Ağzım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Daha çok ukalaydı."

"Oh!" Gülüşü müzikaldi. "Bunun kocamın uzmanlık alanı olduğunu sanıyordum. Sanırım bütün Wolf oğlanlarında bu özellik var."

Bu Kurt çocuklar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye olan ani ilgimi bir kenara ittim. Soruşturmanın hiçbir yerinde karşıma çıkmamışlardı, bu da Markle'la bir ilişkileri olmadığı anlamına geliyordu. Çocukları sırf bu yüzden daha çok seviyordum. Endişelenmem gereken Markle vardı. Bu yüzden buradaydım, seksi bir çiftlik sahibiyle kaçamak yapmak için değil.

Tanrım, seksi çiftlik sahibiyle gerçekten bir kaçamak yapmak istiyordum!

Kekleri masanın üzerine bıraktım. "Henüz size sunacak pek bir şeyim yok ama şu aromalı maden suyu kutularından aldım. Hayranı mısınız?"

"Elbette," dedi Audrey.

Buzdolabını açtım ve kutulara baktım. "Limon mu, mandalina portakalı mı?"

"Mandalina, teşekkürler." Ben limonluyu açarken o da aldı ve açtı. "Orada hep birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Kalçasını tezgâha doğru eğdi. "Hayır. Boyd ve benim çiftlik evinin batısında küçük bir kulübemiz var ve benim de kasabada küçük bir evimiz var, nöbetçi olduğumda ya da hastaneye geç geldiğimde daha kolay oluyor. Ben bir kadın doğum uzmanıyım."

"İki yerde de mi yaşıyorsun?" Alnımı buruşturdum, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sadece şimdilik. Yeni evliyiz, hâlâ alışmaya çalışıyoruz." Eli karnının alt kısmına doğru kayd. İçimdeki dedektif bu jesti kaçırmadı.

"Oh, tebrikler." Ben de bakışlarımın karnına düşmesine izin verdim.

"Oh!" Kızardı. "Evet, hamileyim. Henüz halka açıklanmadı. Nasıl tahmin ettiniz?"

Audrey'i şimdiden sevdim. Açık ve arkadaş canlısı görünüyordu. Gizli gündemleri yok. Gerçekçi bir tipti. "Elini şuraya koymuşsun." İşaret ettim. "Her zaman bir işarettir."

"Çocuklarınız var mı?" Sanki bazıları mobilyaların arkasına saklanıyormuş gibi etrafına bakındı. "Benim mi? Hayır. Bekârim."

"Komşun seninle ilgileniyor," dedi sırtarak, sonra da içkisinden bir yudum aldı. Omuz silktim. "Akşam yemeği yedik. Başka bir şey yok."

Kaşlarını çattı, başını yana eğdi. Düzgün siyah saçları vardı ve gözlük takıyordu ama beni inceleme şekli şaşkınlıktan çok meraktan kaynaklanıyordu.

"Hızlı hareket ediyor. Etkilendim."

Yanına gidip kendimi tanıttığımdan beri biliyordum ama bunu ona söylemeyecektim.

"Markle iyi bir adam ama bu kadar ateşli ve ağır bir ilişki olacağını sanmıyorum. Yani, onda sahte bir kovboy havası var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Jett Markle?" diye sordu.

Bir içki aldım. "Evet. Sence kim?" "Rob."

Sadece isminden bile liseli bir kız gibi midemde kelekler uçuşuyordu. "Rob?" Tekrarladım. "O seninle ilgileniyor. Ve o ahmakla çıktığını bilmekle ilgilenmeyecektir. Markle." Gözlüklerini burnuna doğru itti ve içkisini laminant tezgâhın üzerine koydu.

O kadarını zaten öğrendim. Bilmem gereken şey Rob'un köpeğini vurmak dışında Jett'le ilgili somut bir şey bilip bilmediğiydi. "Jett'in nesi var?" Aradım.

Sanki ekşi bir şey tatmış gibi dudaklarını büzdü. "O sadece bir pislik. O sadece bir pislik."

toprağınız."

"Az önce sertleşmek mi dedin?" Gülmekten kendimi alamadım ve o da bana katıldı.

"İstiyor. Nedenini bilmiyorum, çünkü buraya gelmeden önce ona satışla ilgilenmediğini söylemiştin."

Omuz silktim. "Olamam. Yine de neden bu kadar hevesli olduğunu merak ediyorum. Yani... petrol falan mı var?" "Kim bilir. Ama ben Rob'dan bahsediyordum."

"Evet. Rob ile sadece kısa bir süre konuştum." Önce sadece bir havluyla, amımda bir vibratörle.

Sonra da bornozun içinde, siki karnıma değiyordu. Yani evet. Sadece kısa bir süreliğine.

"Kurt çocuklar gördükleri zaman ne istediklerini bilirler ve Rob da seni istiyor."

Kanıtı gördüğümünden beri ondan şüphe etmedim. Hepsi... 9 inçlik kısmı kotunun içindeydi.

"Bu biraz çılgınca." Öyleydi. Beni yatak odasında bulduğunda bana bakma şekli, birlikte olduğu diğer kişinin beni görmemesini sağlama şekli. Bana zevk vereceğini garanti etmesi.

Çılgıncaydı ama bu beni de çıldırtıyordu çünkü şu anda hâlâ bu olasılığı düşünüyordum. Bir kaçamak beni rahatlatabilirdi ama benim Markle'la ilgilenmem gerekiyordu, Rob Wolf'la değil. Soruşturmamla oynamış olurdum.

Hayır, soruşturmam ateşli, otoriter bir kovboyyla geçirdiğim seksi zamanlara karışıyordu.

Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. "Özür dilerim." Ekranı okudu. "Kahretsin. Gitmem gerekiyor. Nöbetçiyim ve bir hastanın suyu geldi."

"Sorun değil."

"Yakında bir kızlar gecesi yapmalıyız. Marina şehre yeni döndü ve seninle tanışmayı çok isteyeceğini biliyorum."

"Kulağa harika geliyor." Onu ön kapıya kadar götürdüm. Hem vardı, hem yoktu.

Onunla takılmayı, belki Jett hakkında daha fazla bilgi almayı çok isterdim ama sahte bahanelerle ne kadar çok insanla tanışır ve arkadaşlık edersem, gerçek kimliğim ortaya çıktığında ve gerçek Natalie ortaya çıktığında o kadar çok ihanete uğramış hissedecektim. Buraya arkadaş edinmek ve iyi vakit geçirmek için gelmemiştim. Sabahtan beri yaptığım şey bu olmasına rağmen bu eski evi onarmak için de burada değildim ve hâlâ çatıya çıkmam gerekiyordu.

"Ben burada ev üzerinde çalışıyor olacağım."

Etrafına bir göz attı. "Güzel bir yer. Güzel kemikler var. Yatak ve kahvaltı ya da başka bir şey yapabilirsin."

Omuz silktim. Bana kalsa bile, böyle bir işi nasıl yürüteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ben misafirperverlik yapmadım. "Bugün çatıya çıkmam gerekiyor. Bir sızıntı var ve tamir edilmesi gerekiyor."

Merdivenlerden indi, sonra geri döndü, evin önüne bakmak için çenesini yukarı kaldırdı. "Orada dikkatli ol. Seni acil serviste görmek istemiyorum."

R OB

Kurdum beni uyanık tuttuğu için gece boyunca uzakta kaldım. O öpücükten sonra huzursuz ve sinirliydi. Mutfaktaki sözde müdahaleden sonra. Az önce eşimi öpmüştüm ama başka bir kadına doğru itiliyordum. Bir dişi kurt. Eşiniz olmayan bir dişiye sahiplenip ısırarak ay çılgınlığını sona erdirebilir de erdirmeyebilir de; bu konu tartışmaya açıktı. Kurt şekil değiştiren fizyolojisi üzerine bilimsel çalışmalar yoktu.

Bir nevi çöpçatanlık yaparak düşünceli davranıyorlardı ama bu benim sorunumu çözmeyebilirdi.

Bunu yapmanın tek yolu dişlerimi Natalie'nin tatlı etine batırmak ve onu kalıcı olarak benim olarak işaretlemektir. Kurdumun istediği kişi. Eğer onu sahiplenirsem, ay çılgınlığı kesin olarak ortadan kalkacaktı. Ama bir insanla çiftleşmiş olacaktım.

Aksi takdirde ay çılgınlığından ölmüş olurum, yani yeni bir alfa olurdu. Ya da bir insanla çiftleşmiş ve hayatta olurum ama yeni bir alfa olurdu.

Sürümü bu şekilde sikmek istemedim. Bu yüzden sikildim.

Aletimi pantolonumun içinde kaydurdum. Sikilmemiştim. Olmak *istiyordum*. Natalie tarafından.

Yolun aşağısındaydı, şüphesiz bensiz inecekti. Belki Markle'la bile. Paylaştığımız öpücükten sonra ona gitmeye cesaret edemezdi. Artık *benim* isim buydu, onun zevkini görmek. İhtiyaçları varsa, ne olursa olsun karşılayacaktım. Clint ve Boyd içinde bulunduğum durumu anlayarak sessiz kaldılar. Cevapları yoktu.

Yaparsam da yapmazsam da lanetlenmiştim. Sürü vahşileşmek *istediğimi* mi düşünüyordu? İnsan formuna geri dönemeyecek kadar delirmek istediğimi mi? Hem insanlar hem de şekil değiştirenler için bir tehlike mi? Böyle kurtlar birine zarar vermeden önce öldürülmeliydi.

Bu yüzden, üçüncü kahvemi içtikten sonra, lanetlenebileceğimi düşündüm. Tekrar söylüyorum. Oraya gitmemeliydim, Markle'la görüşmesi konusunda onunla yüzleşmemeliydim. Onu öpmemeliydim. Elimde değildi, tıpkı şimdi elimde olmadığı gibi. Ona sahip çıkmak zorunda değildim. Onu sistemimden atabilirdim. Boyd ve Colton arkadaşlarını ısırarak becermişlerdi. Onlar yapabildiyse, ben de yapabilirdim. Lanet olsun,

Bakire değildim. Daha önce bir dişiyle sevişmiştim ama ısırmamıştım. Ama hiçbiri eşim olmamıştı. Yapabilirdim. Doymuş bir aletle ölmeyi, taşaklarım morarmaya tercih ederdim. Sürü için ondan vazgeçmek zorunda kalmadan önce kurdumun bir süre mutlu olmasına izin verebilirdim. Kanadalı bir dişi kurt için posta siparişi gelin.

Cep telefonum çaldı ve arayanın adına baktığımda iç çektim. "Ne?" Boyd'a bağırdım.

"Arkadaşın onun çatısında."

Tezgâhı ittim ve mutfak penceresinden dışarı baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Evini göremiyordum, bu yüzden şapkamı askıdan aldım ve Sheffield'ların evini görebilmek için arkamdaki perdeyi tokatlayarak arka kapıdan hışımla çıktım. Olağanüstü bir gece görüşüne sahip olabiliirdim ama bu mesafeden çatıdaki bir kadını göremezdim.

"ünkü Audrey bu sabah onu ziyarete gitti ve Natalie ona sızdıran bir çatıyı tamir edeceğini söyledi."

"Neden?" Kamyonetime doğru yürüdüm, kurdum dostumuzun zarar görmesi konusunda panikliyordu. "ünkü lanet olası bir sızıntı var ve dün gece yağmur yağdı," diye tekrarladı.

"Hayır, Audrey neden ziyaret etti?"

"ünkü bu komşuluk. Keklerini aldı."

"Siktir et komşuyu. Arkadaşının su kaynatamadığını söylediğini sanıyordum. Onu öldürmeye mi alışıyor?" Hırladım, kamyonu vitesine taktım, tekerlekler yola inmek için acelemle toz kaldırıyordu.

"Tamam. Bir dahaki sefere eşin tehlikede olduğunda aramayacağım." "Karına söyledin," dedim, büyük bir meseleye geri dönerek. "Tabii ki söyledim."

"Natalie'ye benim eşim olduğunu söyledi mi?"

"Tabii ki hayır, seni pislik. Natalie kasabada yeni. Eğer senin eşin olacaksa, Audrey tanışmaları gerektiğini düşündü, ne de olsa baldız olacaklar."

"O benim arkadaşım değil." Kamyonu köşede yavaşlattım ve Sheffield yoluna girdim. "O zaman neden onun evine yaşıyorsun? Oraya gideceğini biliyorum. Eğer o senin değilse, onun çatıda olması umurunda olmazdı."

Motoru kapattım, Boyd'un söylediği yerde arkadaşımı gördüğümde kamyondan çıktım: elinde bir çekiçle lanet olası çatıda iki kat yukarıda diz çökmüştü.

"Burnunu ait olmadığı yere soktuğun için sana teşekkür mü etmeliyim yoksa suratına bir yumruk mu atmalıyım bilmiyorum."

"Kızgın olduğun kişi ben değilim. Cezalandırılması gereken biri varsa o da kendini tehlikeye attığı için eşindir."

Hay sikeyim. Bu öneri beni taş gibi sertleştirdi. Onu cezalandırmak isterdim. Dizimin üstünde. Aramayı sonlandırdım ve telefonumu cebime geri soktum. Boyd haklı olabiliirdi. O alıngan kızıl saçlıyı elime alma fikri bütün gün duyduklarımın en iyisiydi.

Onu çatıdan indirir indirmez.

ılgın küçük insan. Aklından ne geçiyordu? Ne kadar kırılgan olduğunun farkında değil miydi? Kemikleri kırıldığında, benimkiler gibi bir gecede onarılmıyordu. Boynunu kırsaydı, hayatı öylece sona ererdi.

Ona bağırmak istedim ama bu aptallık olurdu. Yukarıdayken onu korkutmak felaket olabiliirdi, her ne kadar garaj yolunu yırttığımı duymuş olsa da. Onun yerine, oraya nasıl çıktığını kontrol ettim. Sundurmanın çatısında bir merdiven vardı, hemen yanında bir pencere açıktı, büyük olasılıkla yatak odası ya da yan odaydı. Ya kendi güvenliğini umursamıyordu ya da Darwin ödülleri

kazanmak istiyordu. Ahşap merdiven benden daha eski ve eğri olmalıydı. Çatıda destek falan yoktu. Ve bu sadece ana çatıya nasıl çıktığı ile ilgiliydi.

Başlamak için orada.

Verandaya zıpladım, sonra korkuluğa tırmandım, dönüp eve baktım ve verandanın çatısını tutmak için yukarı uzandım. Bir sıçrayışla kendimi yukarı çektim, sonra bir bacağımı kiremitlerin üzerine salladım. Biraz ter ve bolca küfürle ayağa kalktım, sonra merdivenin sağlamlığını kontrol ettikten sonra ona katılmak için merdiveni kullandım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kiremitlerdeki büyükçe bir deliğin yanında diz çöktü. Bir gece önceki yağmurdan değil, belki de birkaç hafta önceki fırtınadan, Boyd ve Audrey'nin düğün resepsiyonu sırasında ağaçlarımızdan birinin ahıra devrilmesinden dolayı kopmuştu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Sol elinde tuttuğu çekici salladı. "Bir sızıntıyı onarıyorum."

"Düzeltenin tek yolu yeni bir çatı yapmak."

"Olmuyor." Çömelmişti ve yüzünü bana dönmek için hafifçe kaydı. En azından kot pantolon ve sağlam deri botlar giymişti. Parmak arası terlik gibi aptalca bir şey giydiği için onu cezalandırmak zorunda kalmayacaktım. "Eski ahırda birkaç kiremit buldum. Şimdilik yama yapıyorum."

"Sizinle ne yaptığınızı tartışmıyorum, bunu yaptığınız gerçeğini tartışıyorum."

Burası çok tehlikeli. Kayabilirdin ve kimsenin haberi olmazdı."

Sırtı sertleşti ve gözleri kısıldı. Nefes alış veriş hızlandı ve göğüslerinin beyaz atletinin altında yükselip alçalması gözümden kaçmadı. Ya da teninin terden parladığını veya tatlı özülle birlikte ter kokusunu da alabildiğimi. Üzerinde onu hiç görmediğim kadar çok kıyafet vardı ama yine de büyüleyiciydi. Ve şimdi o da benim kadar kızgındı. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığı belliydi. Böyle bir durumda, 30 feet yukarıda? Çok kötü.

"Sen benim bakıcım değilsin," diye neredeyse hırıliyordu, bu da kurdumda hırlama isteği uyandırdı. "Markle olmadığı kesin," diye karşılık verdim.

Gözleri kısıldı ve yanakları kızardı. "Sen değilsin."

"Kesinlikle öyle, meleğim. Şu çekici bana ver de şunu yamalayalım. Sonra da o küçük kıcını bu çatıdan indireceksin."

"Ben hallederim, teşekkürler." Küstahlığının beni kızdırması gerekiyordu. Sadece beni sertleştirdi. Taşaklarımı onun içine sokmak için can atıyordum. Ama burada, lanet bir çatıda değil.

"Bitirmek için iki dakikan var." Hareket etmedim, sadece baktım. Bekledim. Benim sorunum onun çatıyı tamir etme becerisiyle ilgili değildi, bu işi yapabiliirdi. Yine de aşağı indiğinde, o merdiveni yok edecektim, böylece bir daha buraya çıkamayacaktı.

Ofladı, sonra dikdörtgen çatı kaplama levhalarından birini yerine kaydırды, üst tarafı boyunca çekiçledi. Hasarlı bölgeyi kapsayacak şekilde iki tane daha yaptı.

Çekiç için elimi uzattım. Kaşlarını çatarak bana uzattı. "Önce ben ineceğim. Sen de peşimden gel. Sonra cezayı konuşuruz."

Ağzı açık kaldı ve tek kaşını kaldırdı, ama ben ayağa kalktım ve merdivene gittim. Hareket etmemişti. "Ceza mı?"

Çenemi eğdim. "Kötü kızlar cezalandırılır."

Yüklü bir ifadeydi, özellikle de itaatkâr olmaktan uzak biri için. Kadınların benim agresif tavırlarım karşısında hem gerçek hem de mecazi anlamda korkup kaçtıkları olmuştu. Sekste sertliği severdim. Vahşi. Son zamanlarda, kadınlardan kaçıyordum çünkü neredeyse... alma ihtiyacı ile vahşi hissediyordum. Hükmetmek için. Sert ve uzun sevişmek. Natalie'nin benden korkmasını istemiyordum ama benimle ne kadar ileri gidebileceğini bilmem gerekiyordu. Eşim olarak, sadece vanilya ve misyoner olmayacağını biliyordum. O lanet dildoyu görmüştüm. Ama ne kadar ileri giderdi?

"Ciddi misin sen?"

Eğer Natalie'nin üzerinde Sikik *Kızgın* yazan bir düğme varsa, ona bastım. Meme uçlarının atletinin üzerinden fırlaması dışında, bu fikri ne kadar sevdiğini bana anlatıyordu.

"Gerçekten çatıya tek başına mı çıktın?" Ben de karşı çıktım. "Çiftlik işçilerinden biri böyle bir şey yapsa, bir ay boyunca gübre küremek zorunda kalır. Sen sadece kışına şaplak yersin."

Hâlâ çatıda çömelmiş duruyordu ama kıpırdanışını fark etmemiş olamazdım. "Ve bunu yapacak adamın sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı yana eğdim, onun görüntüsünü içime çektim. Alıngan. Tahrik olmuş. Yenilmezmiş gibi davranıyor. "Elbette, eğer hoşuna gidiyorsa bu bir ceza değil. B planını uygulayacağız."

Dudakları bir sırtışa dönüştü. "Yakalayabilirsen yakala beni," diye alay etti ve olabildiğince çevik bir şekilde merdivene doğru hamle yapıp bir bacağına aşağı salladı.

Merdiveni yakalamak ve tutmak için kendimi karnımın üzerine atarak küfrettim, ama o çoktan yolu yarılamıştı ve hınzır bir gülümsemeyle bana sırtıyordu.

O açık pencereden geçerken ben de aşağı indim, sonra merdiveni alıp çatıdan aşağı fırlattım ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Dikkat et meleğim. Kışın artık benim," diye uyardım, onu eve kadar takip ederken sesimde kahkaha vardı.

Haklıydım. Burası onun odasıydı. Mükemmel.

Tabancasına davranmadığı sürece.

Ama yapmadı. Kapıya kadar geldi ama ben onu yendim, elimi kapıya vurmak ve kapıyı çarparak kapatmak için başının yanından uzandım.

Döndü ve muhtemelen başını daha da fazla belaya sokacak bir şey söylemek üzereydi, ben de onu kapıya doğru ittim ve öptüm. Bu, önceki geceki gibi uysal bir öpücük değildi. Hayır, bu öpücükte onu ilk gördüğüm andan beri bastırduğım tüm enerji vardı. Üzerinde sadece bir havlu ve amının derinliklerine gömülmüş bir dildo vardı. Derine gömülen bir sonraki şey ben olacaktım.

Kollarımda ateşli ve vahşiydi. Saldırganlık, öfke, ihtiyaç. Tutku. Hepsi öpüşürken ortaya çıktı. Siktir, evet!

Aldığı kadar iyi verdi. O bir kaplandı, vahşi bir kaplan ve açıkça iyi bir sikişe ihtiyacı vardı.

Geri çekildim ama pazılarını tuttum. "Eğer kışına şaplak atılması seni azdırıyorsa, o zaman kışının sikilmesi senin gibi vahşi biri için daha iyi bir ceza olur."

Tahrik olmuştu, tartışmamız bariz bir ön sevişmeydi. Öpücük... aramızdaki cehennemle eşleşti. Onu zorluyordum, onu zorluyordum. Bilmem gerekiyordu. Onunki gibi tutkulu ve ihtiyaçları olan bir kadın için, onu az tatmin etmek de çok zorlamak kadar kötüydü. Ona ihtiyacı olanı verecektim, sadece tam olarak ne olduğunu bulmalıydım.

Göt sikmek mi? Evet, bu kesinlikle ilk aşamayı atlamıştı. Ama Natalie kendini kocaman bir dildoyla beceriyordu. Onun için küçük vibratör yoktu. Ne istediğini biliyordu ve bunun için gitti. Onu bıraktım ve yatağının etrafından dolanıp komodine gittim. Bir kadının yapay penisi varsa, başka oyuncakları da vardır ve hepsinin bir yerde saklanması gerekir.

Tam düşündüğüm gibi, çekmeceyi açtığımda küçük bir oyuncak koleksiyonu buldum. "Getir bakalım kovboy," diye meydan okudu.

Çekmeceden ona bakarken güldüm. "Bakalım burada üzerinde çalışabileceğim neler varmış."

Göz kapakları düşmüş, göz bebekleri ihtiyaçtan şişmiş halde beni izliyordu. Utanmıyordu ama çekmecenin onun hakkında söylediği sırları başka birinin bildiğinden şüpheliydim.

Elimi uzattım, küçük ve acemi tarzından uzak bir popo tıkacı ve küçük bir şişe kayganlaştırıcı çıkardım. Sikim hiç bu kadar sert olmamıştı. Ucundan ön sperm sızıyordu ve hiç şüphe yok ki

Pantolonum.

"Evet, kesinlikle kıcın sikilecek."

WILLOW

OH LANET OLSUN.

Sıcak, sıcak lanet olsun.

Daha önce hiçbir erkek benimle bu şekilde uğraşmamıştı. Jett Markle ile, özellikle de uyuşturucu kaçakçısı olduğundan şüphelenildiği için, bir duvar örmeyi ya da bölümlere ayırmayı başarmıştım. Bir erkeği içeri almamak için bir tür psikopatça açıklama. Elbette, yaşadığım berbat çocukluktan kaynaklanıyordu. Belki de baba sorunlarım vardı. Ya da belki de Carp'lardan hiç iyi bir sevgi örneği görmemiştim. Tam tersini yaşadım, desteklemek ve ilgilenmek için değil, ceplerini doldurmak ve çiftliklerinde bedava iş gücü elde etmek için dönen bir evlatlık çocuk sürüsü kullanıyorlardı.

Daha sonra, erkeklerle çıkarken, seks tamamdı, ama ilişkiler değil. Asla bir bağlantı aramadım. Hiç istemedim. Hatta hiç *hissetmedim*. Hiç kimseyle.

Şimdiye kadar. Rob Wolf ve onun karanlık bakışlarına kadar. Sert tonu. Bir mil genişliğindeki lanet koruyucu çizgisi. Onunla ilgili her şey beni kızdırıyor, liseli kızlar gibi başımı döndürüyor ve beni olabildiğince azdırıyordu. Onunla ilgili her düşünce beni daha da azdırıyordu. Bir gece önceki öpücük patlayıcı olmuştu, ama şimdi söyledikleri... lanet olsun.

Şaplak mı atacaksın? Beni götten sikmek mi?

Evet, lütfen. Daha önce anal seks yapmıştım. Hoşuma gitmişti ama yaptığım adamdan o kadar da hoşlanmamıştım. Karanlık şeyleri sevdiğimi keşfetmiştim. Sapıkça. Biraz vahşi. Beni boşaltmıştı ama ateşimi yakmamıştı. Ama Rob?

Bu bir ceza olmayacaktı ve o da bunu biliyordu. Beni gerçekten cezalandırmasının tek yolu dün gece yaptığı gibi çekip gitmesi olurdu. Beni şu an olduğumdan daha da muhtaç bırakarak.

Bu onun için de bir ceza olurdu.

Getir onu, kovboy.

Birdenbire yetişkin hayatım boyunca erkeklere karşı dirençli, hatta şirret davrandığımı, beni kontrol edebilecek tek erkeği, yani cehennem kedisini bulmaya çalıştığımı fark ettim.

Sonunda onu bulmuş gibiydim.

Bir elinin parmakları arasında kayganlaştırıcıyı ve en büyük tıkaçımı tutarken karanlık bakışlarıyla beni kıstırdı. "Giysilerini çıkar meleğim. Sonuçlarına katlanma vaktin geldi."

İşte o an ya kabul edecektim ya da çekip gidecektim. Elbette, orası benim yatak odamdı, ama ona yavaşlamasını söylersem bunu yapacağını biliyordum. Bir şekilde, beni azdırmak için ne kadar ileri gideceğini biliyordu. Eğer anal bana göre değilse, başka bir şey için hazır olacağından hiç şüphem yoktu.

Başımı salladım - onun yanında olmadığım için değil. Sadece bunun için daha çok çalışmasını istediğimden. "Yap beni."

Sırıttı. "Sert seviyorsun, ha?"

Başımı salladım, dizlerimi yumuşattım, kollarımı önümde dövüş sanatları savunma pozisyonuna getirdim.

Rob kendinden emin bir şekilde yürüdü ve beni omzunun üzerinden fırlattı. Kaçmak için iki büküm oldum ama o çok hızlıydı. Çok güçlüydü.

Belki de gerçekten kaçmak istemiyordum. Belki diye bir şey yoktu. Tam olmak istediğim yerdeydim ve tam olarak doğru adamla birlikteydim.

Beni yatağa taşıırken tekmeleyerek güldüm, sonra beni sırtüstü çevirdi ve kollarımı başımın yanına sıkıştırdı.

"Ne dilediğine dikkat et meleğim," diye mırıldandı.

Şimdi üzerimde yükseldiğine göre, ne kadar büyük olduğu daha da açıktı. Sadece aleti değil, her şeyi. Yine de onun büyüklüğünü ve gücünü tehdit edici bulmuyordum. Sadece tahrik ediciydi. Beni bir değil iki kez korumaya çalışmış olması iyi hissettiriyordu. Sonsuza dek kendi başımın çaresine bakmıştım. Birinin bana göz kulak olması, yüklerimin bir kısmını üstlenecek kadar iri ve kaslı biri olması güzeldi.

Bacaklarımı beline doladım ve sertçe çekerek üzerime düşmesini sağladım.

Tekrar güldü. "Dikkatli ol meleğim. Senin gibi küçük bir şeyi ezebilirim."

İç bacaklarımla tutuşumu sıkılaştırdım. "Ben o kadar küçük değilim."

Sanki ona kıyasla ne kadar zayıf olduğumu göstermek istercesine kalçalarını geri çekti, sonra tekrar içeri soktu, sikinin şişkinliği bacaklarımdan arasındaki çentikte gıcırdayıyordu.

İnledim ve ereksiyonuna sürünmek için kalçalarımı yuvarladım.

Kıkırdadı. "Henüz değil. Zevkten önce ceza." Geri çekildi ve beni karnımın üstüne çevirdi, sonra da bileklerimi tutukluymuşum gibi arkamdan çekti. Hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey yaşamamıştım. Ona yatağın altındaki çantamda bulunan kelepçelerden bahsetsem mi diye düşündüm ama eğilip kulağıma mırıldandı, "Ya da en azından senin zevkinle."

Ve işte o zaman benim şaplaklarım

başladı. Aman Tanrım.

Kıçıma hızlı ve sert bir tokat attı, kot pantolonumun üzerinden, ben alttan kıvranırken, kıkırdarken ve onun büyük ağır elinden kaçmaya çalışırken. Karnımda kelekler uçuştı, amım kayganlaştı ve tüm vücudumu bir ateş kapladı.

Tam olarak zevk ve acının mükemmel bir karışımıydı. Acı veriyordu, ama sıcaklık çiçek açıyordu. Değersiz aşk romanlarında okuduğunuz ama gerçekten doğru olduğuna inanmadığınız türden bir şeydi. Yanma arttıkça, kurtulmak için mücadele ederken bile daha fazlasını istedim. Onun merhametine kalmış olmanın, yanlış yaptığım için cezalandırılmanın ve yine de bana aslında zarar vermeyecek şekilde dokunmasının bir kombinasyonuydu. Bunun beni nasıl tahrik ettiğini, bana hükmetmenin onu da nasıl tahrik ettiğini çok iyi biliyordu.

Düşündüğümünden daha uzun sürdü. Ne beklediğimi bilmiyordum -birkaç şaplak- ama beni ciddi

bir şekilde tokatladı -belki yirmi beş kez-, sonra beni tekrar sırtüstü yatırdı ve kot pantolonumun düğmelerini açtı.

Karanlık bakışları benimkilerle buluştu. "Bu çatıda tek başıma olduğum içindi."

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağın kenarına bıraktım. Kotumu ve külotumu çekiştirdi.

Bacaklarımdan aşağı ve yere. "Bu da seni kovalamama neden olduğun için." Şapkasını kafasından çıkarıp yanına yere bıraktı, sonra dizlerimi aralayıp bacaklarımın arasına girdi ve içime doğru yaladı.

Nefesim kesildi, dizlerim kulaklarına yapıştı, bu ani lezzetli saldırı karşısında şok oldum. Bu *bir ceza değildi*. Olamaz.

"Uh uh," diye uyardı, dizlerimi kelebek stili açarak ve avuçlarını kıkımın altına kaydırarak. "Bu dizleri açık bırak yoksa ikinci bir şaplak yiyeceksin ve bu sefer çıplak kıkında benim elim olacak."

Aman Tanrım. Bu adam.

Hırıltılı tehditlerine bayılıyordum. Hayatı buna bağılıymış gibi amımı yalamasına bayıldım. Sanki hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamıştı. Dudaklarımı ısırp emerken inledim, sonra dudaklarıyla klitorisimi buldu ve üzerine emdi.

Çığlık attım.

Dizlerimi tekrar tokatlayarak kapatabilirdim ama tehdidini unuttu çünkü başparmağını amıma sokarken ve anüsüne uyarılmamla kayganlaşan parmağıyla masaj yaparken etime doğru mırıldanıyordu.

"Siktir," diye inledim bu sefer yüksek sesle. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Yüzünü içime bastırdım, iç bacaklarım titriyordu, bacaklarım kulaklarına doğru çırpınıyordu.

Aniden başını kaldırdı. "Gelme," diye uyardı.

Başımı kaldırdım, vücudumun aşağısından ona baktım. Gözleri... altın rengindeydi ama sıcaklıkla doluydu.

Ağzı ve çenesi bariz ihtiyacımdan dolayı kayganlaşmıştı. "Ne-ne?" Tanrım, boşalmak zorundaydım. Çok yaklaşmıştım.

Başparmağını kanalımdan çıkardı ve klitorisime hafif bir tokat atarak irkilmeme ve ardından sıkılaşıp nereden geldi. "Amına şaplak atmamı ister misin?"

Çığlığım duvarlarda yankılandı. Daha önce onun gibi edepsiz konuşan biriyle hiç karşılaşmamıştım, böyle olduğunu hiç bilmiyordum.

Sıcak.

Rob popo tıkacını aldı ve bolca kayganlaştırıcıyla kapladı. Ve sonra, hiçbir önsöz olmadan, o şeyi kıkıma sokmaya başladı.

Nefesim kesildi, anüsüm bu dikkatli müdahaleyi protesto etmek için sıkıştı.

Rob bakışlarını yakalayarak sahte bir sertlik takındı. "Uh uh. Aç bakalım meleğim. Sen kötü bir kızdın. Şimdi de kıkına yiyeceksin."

Ve böylece açıldım. Çünkü görünüşe göre bu adam artık bedenimi sadece edepsiz konuşmalar ve usta bir dille satın almış ve sahiplenmişti. Ve elleriyle. Bu adamla ilgili her şey ustacaydı ve henüz aletini bile görmemiştim.

Tıkacı ileri doğru iterek beni iyice gerip doldururken inledim. En geniş kısmı geçerken sızlandım ve sonunda oturduğunda zevkle inledim. Nasıl boşalmazdım? Vücudumdaki her sinir ucu ateş gibi yanıyordu.

Yerine oturduğu anda Rob klitorisime tekrar şaplak attı. "Bu sefer onları benim için açık tutacak mısın meleğim?"

Beynim o kadar karışık ki ne sorduğunu anlamakta zorlandım ama başımı coşkuyla salladım ve ayaklarımı yatağın üzerinde olabildiğince açtım. Devam etmesi için her şeyi yapardım. Orgazm olması için her şeyi yapardım. Lanet olsun. Yakındı.

Dizlerimi iyice bastırdım ve her nefeste karnım ürpererek, başını tekrar indirmesini ve bana nasıl yapıldığını göstermesini bekledim.

Benimkiyle buluşan karanlık ve ateşli bir bakıştan sonra, yaptı. Gusto ile. Rob dilini benimkinin etrafında kaydırđı.

labiamın içine soktu, sonra onunla içime girdi, sonra klitorisimin üzerinde gezdirdi. Nefes nefese kalmıştım, terliyordum, ateşim vardı. Yakında boşalmazsam yanmaya ya da ölmeye hazırdım.

Başını kaldırdığında "Durma," diye yalvardım. "Lütfen."

"Ah, meleğim." Dudakları artık tıkaç içimde olduğu için sularıyla daha da parlıyordu. "Yalvarman hoşuma gidiyor."

"Lütfen." Tamamen utanmazdım. Bunu çok istiyordum. "Beni silahımı almaya zorlama."

Başını arkaya atıp güldü ve ben de durup ona baktım. Gülümsediğini daha önce hiç görmemiştim ve bu onu karanlık ve düşünceli halden... rahatlamış bir hale dönüştürmüştü. Çok sık böyle olmadığını hissediyordum ama yine de bir kadının amının önünde yerde diz çökmüş bir adamdı.

Rob iki parmağını içime soktu, parmaklarını iç ön duvarımda gezdirirken bir kez daha bakışlarımı tuttu. Tıkaç ve parmaklarıyla çok sıkıydım.

G noktamı bulduğunda haykırdım ve parmaklarını üzerinde gezdirdi. Bir kez, sonra tekrar. "Şimdi. Boşalmanı izlememe izin ver."

Daha önce hiç komutla boşalmamıştım. Oldukça kolay bir şekilde orgazm olabiliyordum ama asla biri bana bunu söylediği için değil. Rob'la seks şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyecekti. Ve o tek kelimeyle, *şimdi*, boşaldım, tıkaçı sıkıp bırakırken iç duvarlarım parmaklarının etrafında kenetlendi. İki deliğime de gösterilen ilginin birleşimi beni hiç bilmediğim kadar sert boşaltmıştı.

Çılgılık attım ve hiçbir şey bir gün önce üzerime yürüdüğü zamanki gibi değildi. Sanki bedenimi ele geçirmişti ve bedenime hükmetmek, onu yönetmek ona aitti. Zaman yok olmuştu, sadece bedenimden aldığı zevk vardı. Sonunda orada uzandım, doymuş ve doyurulmuş, solmuş ve terlemiştim.

"İşimiz daha bitmedi meleğim."

Kemer tokasının şingirtisi ve ardından fermuarın kaymasıyla gözlerimi açtım. Orada uzandım ve Rob pantolonunu açarken ona baktım. O da beni izliyordu. Hâlâ atletimi ve sütyenimi giyiyordum ama yatağın üzerinde edepsizce yayılmıştım, popo tıkaçının geniş tabanı kıç yanaklarımı ayırıyordu.

Eğildi, botlarını çıkardı, sonra tekrar ayağa kalktı. Benim bulunduğum yerden çok uzun, çok heybetliydi. Uyarılmışlığımın kokusu ılık havadaydı. Sadece açık pencereden gelen yumuşak bir esinti havayı karıştırıyordu. Düzensiz nefes alışım ve kalbimin çarpması dışında her şey sessizdi.

Elleri kot pantolonunun üst kısmına gitti ve bakışlarım alçaldı.

"İzlemek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım.

Elleri yukarıya, ekose gömleğine doğru hareket etti ve çekiştirerek açtı, çıtçıtlar yerinden çıktı.

Gömleğini ayaklarının dibine bıraktığında, göğsündeki siyah kılların yontulmuş karın kaslarına doğru sivrilmesine ve ardından açık fermuarın arkasında kaybolan bir çizgiye dönüşmesine baktım.

Vay canına, çocukken sebze yemiş. Geniş omuzlar, bronz ten, göğüs kılları - erkeklerde biraz kıl severdim. Spor salonlarında saman balyalarını fırlatmak ve ineklerle boğuşmak gibi kovboy egzersizleri için bir ahır odası olmalıydı çünkü Rob kaya gibi sertti... her yerde. Kot pantolonundaki kalın çıkıntıyı görmemem mümkün değildi ve kotu dar kalçalarının üzerinden aşağı doğru iterken her santiminin ortaya çıkmasını izledim. Pantolonunu ve boxer'ını çıkardı ama ben buna hiç dikkat etmedim. Gözlerimi kocaman açmış, ağzım açık, sikine bakıyordum.

Benim dildomdan daha büyüktü. Daha kalın. Daha uzun. Gergin derisi vücudunun geri kalanından daha koyuydu, sanki daha fazla büyüyecek kadar şişmiş gibi pürüzsüzdü. Tepesi

küt ve büyüktü ve içimdeki her türlü lezzetli yere sürüneceğini biliyordum. Amım beklentiyle sıkıştı, ama onu koymayı planladığı yer orası değildi.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama... sığacak mıydı? Pantolonunun içine girmesine şaşmamalı.

Tabanı kavradı, bir kez okşadı, sonra tekrar.

"Gömleğini çıkar meleğim. Seni ters çevirip kışına girmeden önce her yerini göreyim."

Oturmak için ayağa kalktım ve atletimi başımın üzerine kaldırdım, sonra o kendi kendine

çalışmaya devam ederken sütyenimi çıkardım.

Göğüslerimi görünce inledi. Büyük değillerdi. Ya da küçük. Küçük pembe uçlarıyla hoşuma gitmişlerdi. Rob'un çenesinin kasılmasına ve sikinden ön sperm sızmasına bakılırsa o da beğenmişti.

"Siktir, sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

Göz açıp kapayıncaya kadar bir ayak bileğimden tuttu ve beni karnımın

üzerine yuvarladı. "Bir yastık kap ve kalçalarının altına koy. Buna

ihtiyacın olacak."

Kayganlaştırıcıyı tekrar eline alıp boyuna kadar sürerken dediğini yaptım, böylece bolca kaplanmıştı. Temiz eli sol kış yanağıma bir çatırtıyla indi. "Kış yukarı. Baş aşağı, meleğim. Oh, şu haline bak. Bazen iyi bir kız olabiliyorsun, değil mi?"

Bir orgazm beni rahatlatmış, ateşlendirmiş ve daha fazlası için hazır hale getirmişti ama onun konuşması beni kızdırdı.

Yastığın üzerine uzandım ve kışımı yağmalamayı planlayan iri, siyah saçlı bir Viking gibi yatağın kenarında duran Rob'a baktım.

"Harikasin amına koyayım." Yaklaştı, uzandı ve fişi dikkatlice kışımdan çekti. Harekete geçtiğinde nefesim kesildi, sonra kaygan parmaklarından biri beni orada daire içine alıp içeri girdiğinde tekrar nefesim kesildi. "Hazır mısın meleğim? Cezana bayılacaksın. Ben de öyle."

R OB

KURTUM beni vücudumu onunkinin üzerine koymaya, ipeksi teninin her santimini benimkine karşı hissetmeye, ne kadar ıslak ve alıcı olduğunu bilerek amının derinliklerine kaymaya ve onu becermeye itiyordu.

Sonra kesici dişlerimi omzuna batırdım. Kalçalarını havaya kaldırıp tıkalı kışını ve pembe amını gösterdiğinde düştüler. Onu orada sikecektim ama sonra. Önce ona ikimizin de istediğini verecektim.

Bu mükemmel bir hakimiyet işaretiydi. Bağlantıların en samimisi. Güvenlerin en güçlüsü. Onun nihai teslimiyeti. Natalie gibi güçlü ve kendine yeten birinin yatağının üzerine yayılması, ben izlerken dizlerini daha da açması, kışını sahiplenmem için kendini açıkça bana teslim etmesi aklımı başımdan almıştı.

Kalçalarını oynattığında, çok güzel bir şekilde aldığı tıkacı ondan dikkatlice çektim. Yatağın üzerine bıraktım. Elim sikimi yağlamaktan kayganlaşmıştı ve mümkün olduğunca kaygan olmasını sağlamak istiyordum. Ben büyüksüm. Bunu daha önce yaptığı açıktı - gergin ya da gergin değildi, sadece istekliydi - ve bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım, yoksa gidip adamı avlamak ve öldürmek zorunda kalacaktım. Ama adam onun için sadece bir alıştırmaydı. Yine de, kot pantolonumu çıkardığımda neredeyse gözlerini dikerek bakmasına bakarak daha büyük olduğumu varsaydım.

Ona zarar vermezdim. Elbette, kışına şaplak atardım, kesinlikle sikerdim. Ama onu asla ama asla incitmezdim. Bu yüzden Natalie'den herhangi bir olumsuz tepki almadan bir parmağımı onun dar arka girişine kolayca kaydırduğımda, bir ikincisini ekledim. Ancak o zaman inledi ve geri itti, iki parmağı daha da derine aldı. Üçüncüyü ekledim ve şişeden üzerlerine daha fazla kayganlaştırıcı damlatarak içeri soktum. Parmaklarımı sabit tuttuğumda geri çekildi ve parmaklarımın üzerinde hafifçe kendini becerdi. İşte o zaman anladım. Zamanı gelmişti.

Atletini tuttum ve parmaklarımı serbest bırakarak fazla kayganlaştırıcıyı silmek için kullandım. Bir elimle sikimi hazırladığı deliğe hizalayıp bastırdım ve kalçalarını kavradım.

Dikkatliydim. Yavaş yavaş. Rahatlamasına izin vermek için zaman ayırdım ve sonunda daha geniş ve daha geniş bir şekilde açılmaya başladığını izledim. Aletimin başı onu açarken yatağa doğru inledi. Bir anda, kayganlaştırıcının da yardımıyla, o sıkı kas halkasını geçtim ve içine girdim. O

Ben kendimi sabit tutup onun uyum sağlamasına izin verirken etrafımda sıkıştı.

Parmakları yorganı sıkarken, içeri girdiğimde alçak ve derin bir şekilde inledi. Kokusu damlıyordu, uyarılmışlığı parlaktı ve kalçalarının iç kısmına doğru kayganlaşmıştı. Kalçalarının etrafına uzandığımda klitorisini sertleşmiş ve şişmiş halde buldum. Vücudu tepki veriyor, bu şekilde alınma ihtiyacını uyandırınıyordu.

"Kötü kızların kıkına bir alet girer, ama iyi kızlar derinlere girer ve boşalır." İnledi.

Yavaşça içine girmeye başladığımda bir elimi yatağa kalçasının yanına bıraktım. İleri geri, her seferinde aletimin biraz daha fazlasını. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Sıkı. Cehennem gibi sıcak.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşadın mı meleğim?" Nefes aldım. Kendimi tuttuğum için alnımdan terler akıyordu.

Başını salladı, kızıl saçları yüzüne dağılmıştı. Gözleri kapalı, ağzı ayrıktı.

"Sana ne gördüğümü söylememi ister misin? Büyük bir penis tarafından ehlileştirilmiş, alingan ve vahşi muhteşem bir kadın görüyorum. Merak etme, sırrını, kontrolü ele almamdan hoşlandığını, kıkını kaldırıp bana vereceğini ele vermeyeceğim."

"Rob," diye yalvardı. Daha fazlasını mı istiyordu yoksa iğrenç şeyler söylememden hoşlanıyor muydu emin değildim.

"Sadece ben, Natalie. Seni böyle görecek tek kişi benim. Aleti bu daracık delikte dibe vuracak tek kişi. Taşaklarımdaki döllerini sağarken zevk çığlıklarını duyacak tek kişi benim."

"Aman Tanrım," diye inledi. "Senin konuşman yüzünden boşalacağım."

Sırıttım. Kahretsin, bu bile tek başına iyi hissettiriyordu. O kadar sıkı ve sıcaktı ki neredeyse sikimi boğacaktı ve çok yakında beni bitirecekti. Ona tüm inçlerimi vermiştim ve taşaklarım sıkıca çekilmişti. Omuriliğimin tabanında boşalma ihtiyacı hissettim.

O zaman hareket etmeye başladım, sadece genişlemiş başı içinde kalacak şekilde geri çektim, sonra onu ikinci kez sonuna kadar doldurdum. Sonra hareket etmeye, kalçalarını ihtiyacını artıran bir hareketle kaydırmaya başladı. Onun ahlaksızlığını seviyordum. Onu dikkatle izledim, hızımı nasıl sevdiğine, nasıl inlediğine, yalvardığına, geri ittiğine göre ayarladım.

Dudaklarından kelimeler döküldü ama ben anlamadım. Nefes nefese ve ihtiyaç doluydu. Nasıl hissettiğini biliyordum. Daha fazla dayanamayacaktım. Tekrar uzandım ve klitorisini buldum, tamamen şişmiş ve sertti. Bir kez fiskeledim.

Beni sıkı ve inledi. Tekrar fiske vurdum, bu sefer daha sertti ve "Evet!" diye bağırdı.

Son kez sonuna kadar içine girip boşaldığımda klitorisini çimdikleyerek onu azdırdım.

Ben döllerimi onun sıcak kıkına fişkırtırken, o da sıkarak hepsini içine almasını sağladı.

Teni ter içinde kalmış, inlemeleri ve zevk sesleri havayı doldurmuştu. Onun sıcaklığını içime çekmekten başka bir şey yapamıyordum. Eşimin kendi destansı orgazmında kaybolduğunu gördüm. Sevişmemizin misk kokusunu içime çektim, evcilleşmemiş ve vahşi. Tenindeki teri tatmak istiyordum ama ağzımı ona yaklaştırmaya cesaret edemiyordum. şimdi değil, hayatımın en iyi orgazmını yaşarken değil.

Bundan daha iyisi olamazdı. Olabilirdi. Onu resmen sahiplendiğimde olacaktı. Merak etmeliydim, eğer kıkına boşalırken kör oluyormuşum gibi hissediyorsam, dişlerimi ona geçirip sonsuza dek benim olarak işaretlediğimde zevkten öleceğim kesindi.

WILLOW

"UM, WOW."

Rob'un yatakta ve dışarıda ne kadar baskın olduğunu bilsem, onu sarılacak biri olarak görmezdim. Ama işte oradaydım, kollarına sarılmıştım, göğsünün yumuşak tüyleri sırtımı gıdıklıyordu. Beni temizlemek için bir bez getirmişti ve şimdi arkama uzanmış, kaslı kolunu belime dolamış, eliyle göğsümü avuçluyordu.

"Bana kendinden bahset, Natalie Sheffield." Başparmağı meme ucumla oynuyordu ve bu oldukça dikkat dağıtıcıydı. Az önce yaptığımız onca şeyden sonra bile -ki popom biraz acıyordu-dokunuşu tahrik ediciydi.

İsmi duyunca irkildim. *Natalie Sheffield*. Dudaklarında kulağa çok yanlış geliyordu. Hüzünlü bir tip değildim, ama şu anda onun derin gürlemesinde gerçek adımlı duymak istemiyorsam lanet olsun, özellikle de yaptıklarımızdan sonra. Sevginin ya da bağlılığın sekse bağlı olmasına gerek yoktu. Ben o ülkenin kraliçesiydim. Rob ile farklı hissediyordum. Aramızdaki bağ yoğun, neredeyse içgüdüsel ve belki de bu yüzden kendimi bu kadar suçlu hissediyordum. Daha birkaç dakika önce bedenimle kendimi ona tamamen teslim etmişken, şimdi ona sadece sözlerimle yalan söyleyebiliyordum.

Sözlerimde doğruluk payı olamazdı, *gerçek* ben bir sır olarak kalmalıydı. Sadece açıkça yalan söylemek değil, ihmal ederek de yalan söylemek.

Kollarında yuvarlanarak ona doğru döndüm. Yakından bakınca koyu renk sakalını görebiliyordum. Her gün tıraş olması gereken türden bir adamdı. Hiç sakal bırakıp bırakmadığını, belki kışın bıraktığını ve nasıl görüldüğünü merak ettim. Kalçalarımı okşarken nasıl hissedeceğimi de.

Beni izliyordu, sabırlı ve sessizdi. Ne söyleyebilirdim ki? Zihnimde doğru bir şeyler aradım. "Yunan salatası ve döner severim," diye geveledim, Phoenix'teki evimin yanındaki dönerciyi düşünerek.

Sırıttı. "Cooper Vadisi'nde bu biraz zor olabilir ama araştıracağım."

Ben de gülümsedim, birden havalandım. Bana bir dönerci dükkânı mı bulmak istiyordu? Kimdi bu adam? Az önce hayatımın en azgın seksini yapmıştık ve şimdi orgazm sonrası beyaz atlı prens gibi mi davranıyordu? Bu hiç olmazdı. Genelde ikimiz de pantolonlarımızı giyip kapıdan çıkıyorduk. Yani, genellikle bir erkek kalırsa, ben

onu kapıdan dışarı atıyordum. Ne yatıya kalırdım ne de sabahlardım.

Bu bana döner bulmak istedi. Ve hoşuma gitti.

"Buradaki planın nedir? Buralarda mı takılacaksın? Boyd'a burayı satmak istemediğini söylemişsin."

Ah, lanet olsun. Bunu gerçek benle ilgili tutmayı gerçekten istiyordum ama bu imkânsız görünüyordu. Bir nefes aldım. Gerçek Natalie'nin planlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buraya gelmeden önce onunla konuşmuştum, müzik teorisi üzerine yüksek lisans yapacağını biliyordum -ben duşta bile bir melodi tutturamıyordum- ve muhtemelen Montana'ya yerleşecekti çünkü büyük şehirde müzisyen olarak zar zor geçiniyordu. İpoteksiz bir çiftliğin ucuz olacağını düşünmüş olsa da, kötü çatı buranın onu nasıl kurutabileceğinin bir örneğiydi.

"Evet, henüz bilmiyorum. Bazı şeyleri ilerledikçe anlıyorum."

Yalan değil.

"İş mi arayacaksın? Ya da... çiftçilik yapmaya mı çalışacaksın?" diye sordu kuşkuyla.

Bir dirseğimin üzerinde doğrulup göğsümü kabarttım. "Ne yani, çiftleşemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Sırt üstü yere düştü, ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Ben öyle bir şey demedim. Çoğu bekâr kadının yapamayacağı pek çok şeyi kendi başına yapabileceğinden eminim. Mesela silah kullanmak. Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Omzumun üzerinden bir gün önce silahımın durduğu komodine baktı.

"Alt katta mutfak masasının üzerinde." Kaşlarını çatı.

"Çatıdaydım, hatırladın mı?"

Yüzündeki endişeli ifadeyi tekrar fark ettim. Sanki kaçtığımı ya da birinin peşimde olduğunu düşünüyordu. Neden evin içinde yanımda bir silah taşımam gerektiğini. Benim gibi küçük bir şeyin kendini vurmasından endişe edecek türden bir adam olmadığı için ona minnettar olmalıydım. Yeteneklerimi sorgulamıyordu, sadece buna ihtiyaç duymamı sorguluyordu.

Hedeften çok uzakta olmasına rağmen bu korumacı tavrı çok hoştu. "Peşimde kimse yok," dedim.

Hah. Ayrıca gözlerinin düşündüğümünden daha koyu olduğunu fark ettim. Daha önce altın sarısı olduklarına yemin edebilirdim.

Ve yüzleri hatırlamakta oldukça iyiyimdir. Eğitimin bir parçasıydı.

"Gözlerinizin ne renk olduğunu söylersiniz?" Sadece merak etmekle kalmayıp konuyu değiştirmeye de hevesli bir şekilde sordum.

Bana baktı, yüz ifadesi aniden donuklaştı. Bir süre sonra, "Bu çok bariz bir yönlendirmeydi" dedi. Evet, anlamıştı. "Buna kanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Neden onun sözlerinin de kendi yönlendirmesi olduğunu hissediyordum? Gözlerimi ona diktim. O da bana kaşlarını kaldırdı.

"Hazırlıklı olmayı severim." Yutkundum. Yalan olmayan ne söyleyebilirdim? Ona gerçek beni gösterecek ne söyleyebilirdim? Şu anda bunu teklif etmek istiyordum. Ona asla vermediğim bir şeyi verme dürtüsü vardı içimde - gizli görevde değilken bile. "Koruyucu ailede büyüdüm," diye itiraf ettim.

Kıpırdamadan durdu, nefes alış verışı bile yavaşladı. "Ben biraz... büyürken çok korktum." Göğsünden bir gümbürtü geldi.

"Korkunç bir şey değil," diye ekledim hemen, yüzü aniden fırtınalı bir hal alınca. "Sadece

güvenli değil." Bu adamda tam bir koruyucu havası vardı.

İçimi çektim, sırtüstü yattım ve güneş ışığının tavanda oluşturduğu üçgen şekle baktım. "Berbat geçmişleri ve... başka şeyleri olan üvey kardeşlerim vardı. En son birlikte olduğum aile, devletten biz çocukların sırtından para kazanıyordu. Her neyse, ilk şeylerden biri

Ayrıldığımda öğrendiğim tek şey silah kullanmaktı. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilmem gerekiyordu." Başımı çevirdim, ona baktım. "Biliyor musun?"

"Peki ya büyük amcan? Sheffield seni kabul etmedi mi?"

Donup kaldım. Aman Tanrım! Ne demiştin ben? Ben Willow Johnson değildim, yetim olan. Natalie Sheffield olmam gerekiyordu. Hızlı düşünmek zorundaydım. "Sadece birkaç yıl oldu," dedim çabucak. "Annem bazı şeyler yaşarken. Ailenin geri kalanının ondan alındığını bilmesini istemiyordu."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Gerçekten sıçtım batırdım.

Sanırım bu adamın beni ne kadar etkilediğini gösteriyordu. Ona gerçek beni göstermeyi ne kadar çok istediğimi.

Rob hiç şüphe duymadan bilgiyi özümsemiş görünüyordu, bu da onu kandırdığım için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Bana göz kırptı. "Silahı kullanmak zorunda kaldın mı?"

"Hayır." Zoraki bir kahkaha attım. Yalanın tadı ağızımda kül gibi kalmıştı. "Ama yakınımda tutuyorum. Bilirsin, yabancılar beni mastürbasyon yaparken bastığında kullanmak için."

Bu dikkat dağıtma işe yaradı. Gözleri kırıştı ve dudakları yukarı kıvrıldı. Yüzümü ezberlemek ister gibi inceledi. "Çocukluğun için üzgünüm."

Sözlerinin ardından gelen keskin duygu patlamasına hazırlıksızdım.

Kendime acımaya asla izin vermezdim, ama görünüşe göre bunca yıldır içimde bir şeyler birikmiş çünkü birden gözlerim doldu. Gözyaşlarımı saklamak için hemen ondan uzaklaştım ama kolumdan tutup beni geri çevirdi.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Hepimizin yaraları var."

"Öyle mi?" Sesim titriyordu. "Peki ya sen kovboy? Yaraların ne durumda?"

Cevap vermesini beklemiyordum. Bana karşı ukala ve kendinden emin olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kilometrelerce ötede kırılgnalık belirtisi yoktu. Ama gözlerimin içine baktı. "On altı yaşındayken çiftliği işletmeyi ve kardeşlerimi büyütmeyi devraldım. O kadar da kötü değildi, başardık. Ama hayatımı hiç seçemedim. Geleceğime, ailemin bir araba kazasında öldüğü gün karar verildi."

Kırpılmış tırnaklarımı göğüs kıllarının yumuşak bukleleri üzerinde gezdirmek için uzandım. "Geleceğin hâlâ önünde," diye hatırlattım ona usulca.

Bakışları yüzümde gezindi. Elini uzattı ve parmaklarının tersiyle yanağımı yokladı. "Evet. Öyle."

Kaynağını tespit edemesem de omurgamdan bir ürperti geçti. Bu bir uyarı değildi -her ne kadar bazen böyle bir ürperti hissetsem de. Cinsel bir şey değildi. Daha çok... tanıma gibiydi. Beni çok korkuttu. Geri çekildim ve oturmak için ayağa kalktığımda elini bıraktı.

"Şey," dedi hafifçe, yataktan çıkarak, "eğer atış talimi yapmak istersen, arazimde geçici bir poligonumuz var." Yerden boxer külotunu aldı ve üzerine geçirdi, ki bu utanç vericiydi. Rob çıplak bir manzaraydı.

Buraya bir iş için gelmiştim, yandaki kovboyyla çıkmak için değil. Ama atış talimi de işin bir parçasıydı, değil mi? Rob'un Markle hakkında ne bildiğini öğrenmek de öyleydi ama bu bahane çok zayıftı ve ben de bunu biliyordum. Bir gece önce açıkça belirttiğine göre, Rob ben gelmeden çok önce adama karşı olumlu duygular beslemiyordu. Bu da aralarında bir tür anlaşmazlık olduğu anlamına geliyordu. Rob'un komşusunun uyuşturucu kaçakçısı olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Rob'un ne kadar siyah ve beyaz olduğunu bilseydi, onu kanuna ihbar ederdi. Markle hakkında bir şeyler biliyordu ve ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Bunu çok isterim." Yatağın diğer tarafına tırmandım ve kıyafetlerimi aramaya başladım.

"Harika." Kot pantolonunun fermuarını çekti ve yerden gömleğini aldı. "Yarın mı? Saat 1'de mi?"

Kendime bunun iş için olduğunu söylesem de küçük heyecan baloncukları patladı. *İş için.* "Çok isterim. O zaman görüşürüz."

Sırıttı, sonra da muhteşem göğsünü örtmek için aşağıya baktı. Seks bu adamın yüzüne kesinlikle bir gülümseme yerleştirmişti. Audrey'nin tarif ettiği gibi huysuz, aksi bir adam değildi. Hiç de değil, en azından şu anda. Tabii daha yeni kıcıma boşalmıştı, o yüzden içimden bir ses gülümseme yapma yarışında herkesi yeneceğimi söylüyordu.

Beni işaret etti. "Çatından uzak dur. Bir daha böyle bir risk alırsan, bir hafta boyunca oturamazsın çünkü eğlenceli bir şaplak yiyemezsin. Ciddiyim, Natalie."

Tehdit çok sert ve saçmaydı ama aramızdaki cinsel çekim bunu tamamen seksi kılıyordu. Birden kendimi ona karşı gelmek isterken buldum, sadece vaat edilen cezayı almak için, iyi bir ceza olsa da.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Sütyenimi bağladım ve şifonyerden yeni bir gömlek almaya gittim.

Botlarını giymeyi bitirdi. "Bunu biliyorum meleğim. Ama yenilmez değilsin ve her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

Bu doğru değildi, öyleydi. Yoksa tercih ettiğim şey bu muydu? Bunu söylemek zordu. Yine de, bu iri kıyım kovboyun benimle ilgilendiğini düşünmesine izin verme fikri bana çok çekici geliyordu.

Gerçek Natalie Sheffield olmamam çok kötü, burada kalmak için. Markle parmaklıklar ardına girdiğinde, Phoenix'teki masama geri dönecektim. Yeni bir kötü adama... ki bu kesinlikle iş güvencesiydi. Şu anda ne kötü adam ne de çöldeki masam kulağa çok çekici geliyordu. Seksi bir komşuyla bir çiftlikte yaşamak çok daha iyi görünüyordu.

Ne yazık ki bizim için hiç şans yoktu çünkü ona miras kalan eve taşınmak için bekleyen *gerçek* bir Natalie Sheffield vardı. Aslında bu adamdan yatakta yapabildiklerinin ötesinde hoşlanmıştım ve bu beni harika hissettirmeliydi, ama sadece... berbattı.

WILLOW

Karanlıkta sürünürken metalin metale çarpma sesini duydum ve içimde bir memnuniyet patlaması oldu. İçgüdülerim gece buraya gelmekte haklıydı. Beni hiç yanıltmadılar.

Aysız gökyüzünde görmeme yardımcı olacak gece gözlüklerini taktım -Narkotik'in süslü malzeme dolabı sağ olsun- çömelerek ilerledim, solgun tenimin ışıltısını bastırmak için yüzüme siyah lekeler sürerek siyah giyindim. Bu sefer Glock'um yanımdaydı. Ve büyük bir av bıçağı. Ve kanıt toplamak için bir kızılötesi kamera.

Markle bir şey taşıyordu.

Geceleyin.

Karanlıkta.

Ve her nasılsa, gözlüklerden gördüğüm kamyonu yüklenen şey bu olsa da, bunun sadece sığır olduğundan ciddi şekilde şüpheliydim.

Bu işin en sevdiğim kısmıydı, tek başıma gözetleme işi. Kadınlığımı bir erkekten bilgi almak için kullanmaktan çok daha hoşuma gidiyordu. Ya da sıkıcı masa başı araştırmalarından. Risk almak hoşuma gidiyordu. Sessiz kalmak, ortama uyum sağlamak için gereken beceri ve fiziksel hüner. Hiç hayvan avlamamış olsam da, içimde kesinlikle bir avcı vardı. Karanlıkta, serin dağ havasını soluyarak avımı takip etmek bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Çitten geçip Markle'ın arazisine doğru ilerledim. Telefon hattının yakınında, alçakta kaldım. Arkasına saklanabileceğim pek bir şey yoktu ama gerekirse uzun otların arasına göbeğimin üzerine düşebilirdim.

İşte orada. Yine çingirak sesi ve bir ineğin yumuşak alçak sesini duydum. Daha iyi görebilecek kadar yaklaştığımda çömelip kamerayı çıkardım ve dürbün gibi kullanmak için teleskop merceğini ayarladım.

Bu bir sığır römorkuydu ve gerçekten de sığırlar yüklenmek üzere olukta bekliyordu ama Markle arkaya birkaç kasa yüklüyordu. Bir düzine fotoğraf çektim, kızılötesi olmayan ayara geçtim ve biraz daha çektim. Nabzım hızlanmıştı. Aşağı inmeli ve o kasaların içinde ne olduğunu

öğrenmeliydim. Çömelerek ilerledim, çömeldim ve birkaç fotoğraf daha çektim.

Bir adam sığırları yüklemeye başladı. Ben yeterince yaklaştığımda römorkun arka kapısını kapatmış ve sürücü koltuğuna oturmuştu. Kamyonun motoru gümbürdeyerek çalıştı ve sığır oluğundan uzaklaşıp toprak yolda ilerlemeye başladı.

Kahretsin!

Bir risk aldım ve daha hızlı ilerledim, sanki gitmeden önce mucizevi bir şekilde başka bir şey görebilirmişim gibi. Tipik bir çiftlik hayvanı taşıyıcısıydı. Hayvan sayısına göre değil, ağırlığına göre tahmin ettiğim metal çatalı bir yük alanı olan on sekiz tekerlekli bir kamyon. Markle'ın beş kadar inek yüklediğini tahmin ediyordum, gözlüklerimi taktıktan sonra, çok yakından bakılmasını engellemek için ihtiyaç duyduğu örtüyü.

Takip etmenin anlamsız olduğunu fark ederek tekrar çömeldim ve plakayı, sürücüyü ve römorkun her bir açık penceresini yakından çekerek gidişinin fotoğraflarını çektim.

Uyuşturucu taşıyor olmalıydı. Yoksa neden gece yüklesin ki? Evet, hava sıcaktı ama ben Phoenix'te yaşıyordum. *Orası* da sıcaktı.

Sadece daha fazlasını bekliyordum. Daha büyük bir sevkiyat, birden fazla kamyon. Belli bir şey.

Belki de bu, operasyonun dehasının bir parçasıydı - sınırdan Kanada'ya her seferinde sadece bir inek römorku. Şüphe uyandıracak kadar büyük bir şey değildi. Gerçek varış noktasının orası olduğunu teyit etmek için sınırda plakayı kontrol ettirmek üzere patronumu aramam gerekecekti. Durdurulmayacaktı. Sürücüyü değil, kaynağı tutuklamamız gerekiyordu.

Bunun ne kadar sık olduğunu görmek için her gece geri gelmem gerekecekti. Neyse ki bu gece buraya gelmek için Rob'u yatağımdan kovmak zorunda kalmamıştım. Bunu açıklamak zor olurdu. Markle'la çıktığım için bana kızmıştı. Başka bir şey öğrenirse ne yapacağını ancak hayal edebilirdim.

Bunu çözmem gerekiyordu. Bu benim işimdi ve bu yüzden buradaydım.

Uyuşturucu ya da uyuşturucu kanıtı aramak için ahıra ve diğer müstemilata girmek istedim. Ama bu oldukça riskliydi ve Rob bunun kokusunu alırsa, sadece gerçeği öğrenmekle kalmayacak, aynı zamanda çok kızacaktı. İçimi çektim, ateşli komşuyu çok fazla düşündüğümü fark ettim, işime ve davaya vereceği tepkiden endişelendim. Vücudum onunla daha önce yaptığım şey yüzünden ısındı. Popomu sıktım, ne kadar büyük olduğunu, gerçekten nasıl sığdığını hatırladım. Bu yüzden saatler sonra bile ağrım vardı.

Ama Cooper Vadisi'nde bulunma nedenime odaklanmalıydım. Bavulları ve hayvan taşıyıcılarını görmüştüm. Nasıl gittiklerini biliyordum ama Markle'ın arazisine nasıl geliyorlardı? Aynı yoldan mı? Merasında otlayan inekler, gelen uyuşturucuyu saklamak için getirilen ve aynı şeyi yapmak için gönderilen dönen sığırlar mıydı?

İşleri zorlayarak kimliğimi açığa çıkarmak istemedim. Markle'la sadece bir randevum vardı ve çok hızlı hareket edersem kendimi onun yatağında ya da muhtemelen ölü bulabilirdim. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Markle ve Murrieta'ya karşı kullanabileceğim gerçek kanıtlar elde edene kadar sabretmeliydim. Onları ömür boyu hapse atmak için.

Başka bir şey olup olmadığını görmek için uzun çayır otlarının üzerine uzandım ama ortalık karanlık ve sessizdi. Gözlüklerimle, birkaç adamın bir tür yatakhane olduğunu tahmin ettiğim ahıra doğru gittiğini izledim. Markle süslü çiftlik evine yöneldi. Gözlükleri çıkardım ve yatağa giden yolu takip ederek evin ışıklarının açılıp kapanmasını izledim. Bir saat bekledikten sonra, -sanırım- yatak odasının ışığı söndü. Nöbeti bıraktım ve Vaughn'a rapor vermek için geri döndüm.

Fotoğrafları takdir ederdi ama bu, tutuklama yapmak için bir ekip getirmek için yeterli değildi. Bu davayı çözmek için bundan daha fazla kanıta ihtiyacım vardı. Çözdüğümde, Markle ve Murrieta'yı parmaklıklar ardında görecektim. O terfiyi ve Cooper Valley, Montana'dan uzakta yeni

bir davayı alacaktım. İki gün önce istediğim buydu. Ya şimdi? Planı neden sorguladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Evet, gördüm. Nasıl kullanacağını bildiğini kanıtlamış, büyük penisli, kaslı bir kovboydu.

R OB

BÜYÜRKEN, içimde bir kurt olması hiçbir zaman sorun olmamıştı. Bu, başınızı belaya sokacak ya da sizi beladan kurtaracak tuhaf bir arkadaşınızın her zaman yanınızda olması gibiydi. Ben, Boyd, Colton ve hatta Clint için her ikisi de geçerliydi. Ayrıca iyi ve kötü günde birbirimize yardım etmiştik. Sonra nasıl yer değiştireceğimizi, kurtlarımızı nasıl serbest bırakacağımızı öğrendik. Kaçmayı.

Sonra kurtlarımız bizi eşimizi bulmamız için kışkırtmaya başlamış, bunun bir üzüntü, bir hayal kırıklığı, bir *ihtiyaç* olarak bilinmesine izin vermişti. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Muhtemelen dördümüz arasında en huysuz kurt bendim. Clint şimdi ikinci sıradaydı. Boyd ve Colton'a gelince, onlar eşlerini bulmuşlardı ve kurtları sakindi. Mutluydular. Yerleşmişlerdi. Doymuşlardı.

Duştaki suyu test ettim, sonra spreyin altına girdim. Doymuştum. Natalie'yle bir gün önce yaptıklarımızdan sonra hangi erkek doymazdı ki? Eşimi bulmuştum. Kurdum onu koklamış ve başka kimsenin yapamayacağının bilinmesine izin vermişti. Sonra onu altına aldım. Çırlıçıplak. O teslim olurken içine girdim. Yapmadığım tek şey onu ısırması.

Hayatımda hiç olmadığım kadar sert ve güçlü bir şekilde boşaldıktan sonra... ve onun küçük, rahat kıkırda, mutluluk içinde olmalıydım. Oh, iyi sikilmiş bir adamın gevşek yürüyüşüne sahiptim. Ayrıca bir kadına hükmetmiş ve onu arzuladığını bile bilmediği karanlık, vahşi bir şekilde tatmin etmiş bir adamın sırtışına sahiptim.

Ama onu ısırmamıştım.

Sadece bu bile taşaklarımı sızlattı. Kalbim aramızdaki mesafeyi açmak için can atıyordu. Aletim kalçalarımın arasında kalın ve sertti. Boşalmaya doymuştum ama daha fazlası vardı. Eşim için sonsuz bir kaynak ve hepsini onun içine koymak istedim.

Aletimi dibinden kavradım, Natalie'nin yapmasını istediğim gibi kökten uca doğru okşadım. Ağzını ve ne kadarını boğazına sığdırabileceğini düşündüm. Hepsi olmayacaktı, ama içimdeki temel, pis taraf ne kadar olduğunu görmek, boğulmadan önce hepsini asla alamayacağını bilerek gözlerinin

genişlemesini izlemek istiyordu.

Elimi duvara vurarak kendimi dışarı atarken başımın düşmesine izin verdim. Çok uzun sürmedi. Uzun sürmedi.

Dün gece yatmadan önce. Bu sefer öyle olmadı, gelmesine bir saatten az kalmıştı. Döllerim uzun kalın ipler halinde fayansların üzerine fişkirirken, kurdumun kontrolü ele aldığını biliyordum. Bokumu halledip Natalie Sheffield'ı benim yapana kadar da öyle kalacaktı. Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu. Çünkü Boyd ve Colton kurtlarına teslim olmuşken, ben kendi kurtlarıma teslim olamayabilirdim. Ben alfabeydim ve sürü eşimden bile önce gelirdi.

Bir saat sonra Natalie kapıdaydı ve kurdum sevinçten neredeyse avuçlarını yalıyordu. Onu gördüğüne sevinmiş, becermek için can atıyordu. İçimdeki hayvanı suçlamıyordum. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Onu öptüm çünkü istedim. Onu öptüm çünkü buna ihtiyacım vardı. Sözcükler olmadan benim olduğunu bilmesini sağlamak için öptüm. Ve çünkü bunu yapmak için bir saniye daha bekleyemezdim. Tadı hatırladığım gibiydi. Baharatlı. Sıcak. Peki ya öpücük? Vahşi ve biraz kontrolsüz, sanki o da benim kadar arzuluyormuş gibi.

Eli şapkamı düşürdü. Benimki tişörtünün üzerinden göğsünü buldu. Bacağım onunkilerin arasına yerleşti ve kalçama biraz sürtünse de umurumda değildi.

Başımı kaldırdım, derin bir nefes aldım. "Siktir, kadın."

"Ben de tam bunu düşünüyordum," diye yanıtladı çenemi öperek.

"Eğer seni yatağıma alırsam, bugün dışarı çıkamazsın. Henüz oynamadığımı iki deliğin daha var."

İnledi ve bunun başka bir şeyden çok hırıltı olduğuna yemin edebilirdim.

"Ayrıca, eğer buraya atış yapmaya geldiysen, bu silahlı olduğun anlamına gelir." Geri adım attım. "Silahlı bir kadına bulaşmam."

Ateş gibi saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmıştı. Makyaj yapmamıştı ama yanaklarına verdiği kızarıklık onu çarpıcı kılıyordu. Kot pantolon, botlar ve beyaz bir tişört içinde mütevazı ama bir o kadar da seksiydi. Bakım gerektirmeyen biriydi ve tam bir kadın olduğuna şüphe olmasa da Audrey ya da Marina gibi kız gibi değildi.

"Belki de sana istediğimi yaptırmak için onu çıkarmalıyım." Gülmekten kendimi alamadım. "Belki sahne korkusu yaşarım."

Bakışları yavaş bir incelemeyle vücudumu taradı ve sertliğimi fark etmemesine imkân yoktu. "Hiç şansın yok."

Sırıttım ve onu ön kapıdan dışarı çıkardım. "Hadi, ahırın arkasında ateş edeceğiz." "Bahse ne dersin?" diye sordu.

Durdum ve yüzümü ona döndüm, devam etmesini bekledim. "Bir seks bahsi."

Sırıttım, tahrik olduğu kadar eğleniyordu da. "Kulağa hoş geliyor."

"Çatışma. Kazanan seks türünü seçer."

Aletim pantolonuma çarptı. "Ya yapmak istemediğim bir şey varsa?" Kırmızı kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Yapmayacağın bir şey olduğunu hiç sanmıyorum." Haklıydı. Ama... "Paylaşmıyorum." Bu üç kelime derin ve keskindi.

Gülümsemesi kayboldu ve başını salladı. "Bana uyar."

Yolun geri kalanını ahırın uzak tarafına kadar sessizlik içinde tamamladık. Ahırdaki inşaat çalışmaları neredeyse tamamlanmıştı. Colton'la birlikte Kuzey Carolina'ya gitmeden önce Marina çatı makasları için önerilerde bulunmuş, böylece daha dayanıklı olmaları için güçlendirilmişlerdi. Destekler yerleştirilmişti ve çatının alt yüzeyi de öyle. Yeni kiremitlerin takılması gerekiyordu, bu da beni Natalie'nin çatısını da müteahhidin görevleri arasına eklemeye itti.

Arka kapılar açıktı ve birkaç silahı bir masanın üzerine koymuştum.

"Sanırım Glock'unu kullanacaksın?" Silahını kot pantolonunun arkasından çıkarırken sordum.

"Buralarda tüfek iyi bir seçimdir," dedi, elini tüfeğin üzerinde gezdirdi, sonra kaldırıp daha önce ve sık sık tüfek kullanmış birinin kolay becerisiyle dolu olup olmadığını kontrol etti. "Çok vahşi hayvan var mı?"

"Tepelerde ayılar var ama onlara yer vermeyi seviyorum, böylece onları vurmak zorunda kalmıyorum." Gülümsedi. "Bu işe yarar. Jett Markle kurt gördüğünü söyledi."

Kıpırdamadım ama Markle'ın arazisine gidip o pisliği vurmak istememek için bir kutu mermi aldım.

"O adam hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Onun hakkında konuşarak öğleden sonramızı mahvetmeyelim. Glock'unun dolu olduğunu varsayıyorum?"

"Tabii ki."

Tüfeği ve iki kutu mermiyi aldım, biri onun Glock'u, diğeri de benim silahım içindi. Burası Montana'ydı. Birçok silahımız vardı ve hepsini kullanmaya hazırдық.

"Hedef orada. İlk kağıtları daha önce koymuştum. İşitme koruyucusunu kapar mısın?" Başımı uzaktaki bir saman balyası yığınının doğru eğdim ve Natalie kulak tıkaçlarını aldı. Ötesinde kilometrelerce uzanan açık bir otlaktan başka bir şey yoktu ve her iki taraf da tamamen açıktı. Eğer biri görüş alanımıza girerse, ateş hattına girmeden önce bunu anlardık.

Onu atış yapmak için durduğumuz yere götürdüm, mermileri ve boş silahları koymak için iki saman balyası yığılmıştı. Fazladan hedef kağıtlarını daha önce oraya bırakmışım.

"Isınma turu mu?" diye sordu, tüfeği doldururken beni izliyordu.

Kapattım ve namluyu yere doğrulttum. "Pekâlâ. Önce bayanlar."

Kulak koruyucusunu taktı, birkaç adım uzaklaştı ve sağ bacağı öne gelecek şekilde durup kolunu kaldırdı. Bana doğru bakarak kulak tıkaçlarımı takmamı bekledi, sonra hedefe odaklandı. Ateş etti.

Hedefi vurup vurmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarım onun üzerindeydi. Duruşuna, atışına olan güvenine. Yayıdığı güç hissi çok ateşliydi. Kot pantolonunun içini dolduruşundan ya da dar tişörtünün altındaki göğüslerinin kıvrımından da kaynaklanıyor olabilirdi. Ya da güneş ışığını yakalayan kızıl saçları.

Kahretsin, inanılmazdı.

Fişegi bittiğinde silahını yere doğrulttu ve sürgüyü açtı. Onun yerini aldım ve hedeflere baktım. Tüm atışları hedefin etrafına düzgünce yerleştirilmişti. Silahı Colton gibi askeri bir hassasiyetle kullanıyordu. Askerlik yaptığından bahsetmemişti ve bana anlatmadığı hikâyeyi merak ediyordum. Korktuğunu söylemişti. Birinden korkmuş olması fikri bana pek iyi gelmese de, yetenekleri beni rahatlatmıştı. Hiçbir erkek onun kurşunlarını geçemezdi. Onun nişancılığıyla değil.

Tüfeği kaldırdım, nişan aldım. Ateş ettim.

"Fena değil." Boş silahını saman balyasının üzerine koydu. Ben de aynısını yaptım ve tarla boyunca yeni hedef kağıtlarıyla arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdük.

Döndüğümüzde Glock'unu doldurmuştu. "Çatışma nasıl gidiyor?" Omuz silktim, ondan hazırlanan hedeflere baktım.

"On beş atış. Ortaya en yakın olan kazanır." "Kulağa hoş geliyor."

Doldurduk.

"Sanırım yine önce bayanlar?"

Cevap olarak ona sadece sırttım.

Tekrar pozisyonunu aldı.

"Angel," diye seslendim.

Omzunun üzerinden bana bakarak kaşlarını çattı. "Sol elini kullan."

Ağzı açık kaldı. "Nasıl... Ben... ne...?"

"Sol elini kullanıyorsun. Baskın elinin bu olduğunu varsayıyorum ama ısınma turunu sağ elinle yaptın."

Onu mastürbasyon yaparken yakaladığımda olduğundan daha şaşkın görünüyordu.

"Yatakta kararları benim vermem hoşuna mı gidiyor meleğim? Bu yüzden mi zayıf elinle ateş ediyorsun, ben kazanabileyim diye mi?"

Dudaklarını büzdü ve gözleri ateşle parladı. Evet, işte benim kızım. Duruşunu değiştirdi, kolunu kaldırdı ve hedefe zar zor baktı. Ateş etti.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ona doğru yürüdüm, o kadar yaklaştım ki göğsüm göğüslerine çarptı. "Bana karşı bir daha böyle kendini tutarsan, o güzel kışına kemerimi yersin. Her şeyini istiyorum meleğim."

Ateş ettim ama sonucunu biliyordum. Birini vurabilirdim ama bu konuda çiftlikte pratik yapmaktan daha fazla eğitim almamıştım. Ben alfabeydim. Liderdim.

Hedeflere doğru yürüdük. Tam ortasından bir delik açmıştı, bir atışı diğerinden ayıran tek bir kağıt parçası bile yoktu. Benim hedefimin aksine. Ortaya yakındım ama kazanan belliydi. Natalie Sheffield'da hayal ettiğimden çok daha fazlası vardı. Hayatımı onun tüm sırlarını öğrenerek geçirecektim. Her birini. Tek tek. Birini.

"Pekala, meleğim. Beni nasıl istersin? Üstte mi? Sıkime binmek ister misin? Birkaç kez boşalana kadar amını yalamama ne dersin, sonra sen karar verirsin?"

Avuçlarını göğsümün üzerinde kaydırды ve tarçın rengi kirpiklerinin arasından bana baktı. "Ne dersin... duşta terimizi sileriz, ben birkaç kez boşalana kadar amımı yalarsın ve sonra ben karar veririm?"

Onu tatma düşüncesi ağzımı sulandırdı. Kokusu yüzüme yayılıyordu. "Kazandığında seni omzuma atmam yanlış, değil mi?"

Kirpiklerini bana doğru kırptırdı. "İkimizin de elinde silah varken öyle, koca adam."

Tüfeği elimden alıp tıpkı eğitilmiş bir asker gibi omzuna yerleştirdi.

Hah. Kesinlikle bana söylemediği bir şey vardı. Ordudaydı ya da bir çeşit eğitim almıştı. Kendini güvende hissettiği için hafta sonları atış poligonuna giden bir kız değildi bu. Colton'a karşı bir çatışmada bile kazanacağına bahse girerim.

Hikâyesinin tamamını bilmemek beni rahatsız ediyordu ama kesinlikle öğrenecektim. Natalie Sheffield hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye niyetliydim. Duşta çılgılık atarkenki sesinden başlayarak.

Tüfeği ahıra kaldırdım ve sonra onu omzuma attım çünkü eşimin fethedilmeyi sevdiğini biliyordum ve ayrıca ona daha fazla dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Neyse ki Colton ve Marina Cooper Valley'deydi de onları evden kovmak zorunda kalmadım. Çünkü kesinlikle yapardım. Eşime çılgılık attıracaktım ve hiçbir şeyin onu engellemesini istemiyordum. Ona paylaşmadığımı söylerken şaka yapmıyordum.

Ön kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım, sonra onu üst kattaki ana yatak odasına ve doğrudan kendi yaptığım banyoya taşıdım.

Ayaklarını indirdiğim anda soyunmaya başladı ve çıplak teninin her santimini gördüğümde boğazımdan yükselen hırıltıyı bastırmak zorunda kaldım.

Kahretsin, çok

ateşliydi.
ateşliydi.

Çok

Suyu açtım ve kendi tişörtümü çıkardım. Bakışlarımı arkadaşşıma dikerek hızla soyundum. Tamamen çıplak ve tamamen utanmaz bir şekilde bana sırtttı ve duşı girdi.

Aynı anda hem bu kadar şanslı hem de bu kadar şanssız olabileceğime inanmak zordu. Arkadaşım buradaydı. Çıplaktı. İstekli.

Ama o bir insandı.

Kurdumun onu seçmesi doğaya aykırıydı. Bir alfa kurt her zaman başka bir alfaya çekilir. Türünün en iyisi. Sürü için gelecekteki alfaları üretebilecek en güçlü dişi kurt.

Neden kurdum onu seçti ki? Yatakta ya da duşta her ihtiyacımı karşılamasından başka bir anlamı yoktu.

Yine de, bunu sorguladığımda bile, hiçbir parçam onda hayal kırıklığına uğramadı. O mükemmeldi. Benim olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bir alfa sürüsünü düşünmek zorundaydı. İstediklerimin çok ötesinde sorumluluklarım vardı. Kurt alfa soyunu ortadan kaldıracak ya da kaybedecek ve sürümüzün özerkliğini sona erdirecek bir seçim yapamazdım.

Başımı sertçe salladım. Bunu düşünmek istemiyordum, düşünemezdim. Hangi erkek duşundaki ıslak, çıplak kadından başka bir şey düşünürdü ki? Şu anda eşimi tatmin etmem gerekiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Peşinden duşa girdim ve saldırdım.

WILLOW

Rob'un duşta yavaş ve yumuşak olacağını düşünseydim, çok yanılırdım. O bir hayvandı. İlk seferkinden bile daha vahşiydi. Spreyin altına girdiği anda aceleyle ağzıma yapıştı, dudakları dudaklarımı emerken ön kolu kıçımın altına girdi ve beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve sırtım parıldayan su camı mini fayanslara çarpana kadar dönüp öne doğru adım attı.

Ağzına doğru inledim, onu öperek karşılık verdim, ıslak kıvrımlarım sikinin dibine sürtünüyordu. Aramızdaki şey TNT gibiydi. İki şeyin bir araya gelerek bir patlama oluşturmalarını sağlayan bir tür kimyasal formül. Kendi başımıza uysaldık -çoğunlukla- ama Rob ve ben bir araya geldiğimizde...

Zamanımı harcamaya degecek bir adam varsa, o da buydu. Ayaküstü ya da tek gecelik bir ilişki değildi. Onu düşünmeden edemiyordum. Onu istiyordum. Sadece onun bana verebileceği şeylere ihtiyaç duyuyordum. Evet, o benim için bir uyuşturucuydu ve hemen şimdi bir tane daha alacaktım.

Beni duş duvarına yasladı ve ereksiyonunu bana doğru bastırdı, ben ona karşı kıvrılırken kökü klitorisime süttü. Bacaklarım beline dolandı, ayak bileklerim mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışırken beline takıldı.

"Henüz değil meleğim. Önce seni tatmalıyım," diye gürledi, ayaklarımı fayansa indirdi ve avuçlarını kaygan tenimde kaydırıldı. Önümde çömeldi, belimi duvara yaslarırken dizlerimden birini omzunun üzerinden kaldırdı.

Bana bakarken yarığımın üzerinde uzun bir tur attı. "İlk seferinde hızlı mı yoksa yavaş mı boşalmak istersin meleğim?"

Duyabildiğim tek şey şelale duşun sesiydi. Ama hissediyordum... Dilini, dudaklarını hissediyordum.

Elleri. Ben de sikini istiyordum ama ağzı çok kötüydü.

"Hızlı," diye nefes nefese kaldım. Çünkü zaten çaresizdim. Göğüslerimi avuçladım, içlerindeki acıyı hafifletmeye çalıştım.

"Mmm." Alt dudaklarımı ısırıldı. "Sen gelmeden önce bu duştaydım," dedi ve beni tekrar ısırıldı.

"Seni düşünüyordum. Bunun hakkında." Dilini sertleştirdi ve içime girdi.

"Muhteşem göğüslerinin anısına otuzbir çekiyorum."

Onun burada -ve son zamanlarda- kendini tatmin ettiği görüntüsü beni o kadar azdırdı ki başım döndü.

Daha fazla sürtünme elde etmeye çalışarak istekli bedenimi ağzının üzerine sürttüm. Daha fazla hareket. Daha fazla tatmin. Ağzıyla klitorisimi buldu ve dilini etrafında döndürdü, dişlerini sıyırdı. Ve sonra ağzını küçük yumrunun üzerine emdi.

Saçlarını çekerek çığlık attım. Yetenekli bir aleti ve yetenekli bir ağzı vardı. Orgazmım hızlı ve kör ediciydi; içimden bir yük treni gibi geçiyordu. Duşun sıcaklığı başımı döndürdü ve oda dönmeye başladı. Rob beni hala tutuyor, hala hassas tomurcuğumu emiyor olmasaydı düşebilirdim, ama şimdi yavaşça.

Geçtiğinde inledim, bacaklarım titriyordu. Rob ayağa kalktı, gözleri sapsarıydı.

Kahverengi değil. Ne oluyor be? Hiç kimsenin gözlerinin farklı ışıktaki bu kadar değiştiğini görmemiştim.

Bir eliyle göğsümü avuçladı ve oynadı, diğer eliyle beni duş duvarına yaslamaya devam etti. "Arkanı dön meleğim. O kıcı tekrar görmek istiyorum."

Daha fazla anal yapmaya hazır olduğumdan emin değildim, özellikle de kayganlaştırıcı olmadan, ama Rob'un boğuk komutlarına itaat etme ve bunun nasıl oynandığını görme arzusu, kontrol etme ihtiyacımdan daha büyüktü.

Yüzümü duş duvarına döndüm ve bacaklarımı açarak omzumun üzerinden tepkisini beklemeye başladım.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Bir elini yan tarafımdan aşağıya ve kığımın üzerinden okşarken bakışlarında ısı yandı. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Çok güzelsin amına koyayım."

O anda sistemime o kadar çok zevk pompalandı ki, aşırı yükleneceğimi düşündüm... ve çoktan boşalmıştım.

Rob duştan çıktı ve ecza dolabından bir prezervatif aldı. Yüzümü tekrar ıslak fayansa döndüm ve onun prezervatifi yırtıp açmasını dinledim.

"Seni burada becereceğim," diye gürledi, tam arkamda belirerek, "böylece yarın burada kendimi okşarken ve seni düşünürken, senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak hatırlayacağım." Sikini kaygan girişime sürttü.

Onun için çok hazırdım. Anal inanılmazdı ve dün doğrudan ona gitmesine bayılmışımdı ama şu anda amım ilk kez onun tarafından doldurulmak istiyordu. Çaresizce.

Sırtımı dikleştirdim ve onu içeri almak için ittim.

Kalın boyu içime girerken inledi ve sonra daha derine, daha derine girdi. Amım onu kığımından daha kolay alabiliyordu, ama yine de büyüktü ve sıkı bir uyumdu. Onun için ıslanmıştım ve orgazm onu daha iyi kabul etmem için beni yumuşatmıştı. Yine de... Büyük olmasını seviyordum.

"Bugün bunların hepsi ödül Natalie. Bana nasıl sevdiğini söyle," diye gürledi.

Yalan söyleyen ben olmama rağmen *Natalie* ismi kulaklarımda bir ihanet gibi çınladı. Böyle bir anda Willow dememesinden nefret ediyordum. Benim adımlı söylemiyordu. Sanki tüm gücü, erkekliği ve egemenliği benim için değilmiş gibiydi. Ben bir sahtekârdım. Kahretsin, adımlı bile bilmiyordu. Ecstasy'nin sancıları içinde mırıldanmıyordu. Beni pozisyonlara sokmak için kullanmıyordu.

Ama şimdi bunu düşünemezdim. İçimde hafif bir acıyla dibe vurduğunda değil.

"Bunu sevdim," diye nefes aldım, parmaklarım fayansın üzerinde genişçe açılmıştı. Sevdim. Sert. Derin. Sert. Vahşi. Yaptığı her şeyi sevdim.

Kalçalarımı kavradı ve yavaşça girip çıktı. Her vuruş bir his dalgasıydı. Hepsini özümsemek için nefes nefese kaldım. Büyüklüğü, açısı, onu bu kadar derine sokmanın ne kadar iyi hissettirdiği.

"Daha fazla," diye mırıldandım alıştığımda. "Öyle mi?" Bana daha sert çarptı.

"Evet," diye cesaretlendirdim. Kahretsin, kendimi iyi hissediyordum. Rob Wolf'la seksin bu kadar iyi olduğuna inanmak zordu.

Yaşadığım diğer tüm deneyimlerin ötesindeydi.

Nefesi hırıltılı çıkmaya başladı, kalça kemiklerimi kavrayışı morarmıştı. Açısını değiştirdi, böylece doğrudan içeri girmek yerine içime doğru ilerleyebildi ve ben de bunun zevkiyle haykırdım.

Onu içimde hissetmeyi seviyordum. Etin ete değdiği ıslak sesi, vuruşunu hissetmeyi seviyordum. Sürmesini. Her şeyini almam için beni zorluyordu.

Çok sevdim.

"Evet, daha fazla," diye mırıldandım, zaten oldukça sert olmasına rağmen.

Elini benimkinin yanındaki duvara dayadı ve bana çarparak görüşümü bulanıklaştırdı.

"Daha fazla," diye mırıldandım yine. Doyamıyordum, sanki ne yaparsa yapsın daha da fazlasına ihtiyacım vardı.

"Siktir," diye mırıldandı Rob. Beni sabit tutmak için ensemden kavradı ve çok iyi hissettiren yukarı doğru itişlerle içime çarptı.

Gittikçe artan bir zevkle inledim ve hıçkırdım.

"Boşalacağım," diye uyardı Rob. "Elimde değil, kendini çok iyi hissediyorsun." "Ben hazırım!" diye haykırdım.

"Fates, evet," diye kükredi. Garip kelime seçimini zar zor fark ettim çünkü ben de boşalıyordum, kanalım onun kalın erkekliğinin etrafında sıkılıyor ve titreşiyordu. Nefesi omzumda ılık bir his uyandırdı ve aniden çekilip beni bırakmadan önce dişlerinin tenime sürtündüğünü hissettim. Düşün sıcak spreyi onun vücudunun sıcaklığının yerini tutamazdı.

"Whoa!" Ani temas kaybıyla inledim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı düşün diğer ucundan. "Bir saniye bekle, ben... temizlenip sana bir havlu bulacağım." Yüzü başka tarafa dönüktü, spreyin altında temizleniyor ve prezervatifini atıyordu.

Kocaman omuzları sımsıkı düğümlenmişti. Onu arkadan hayranlıkla seyretmek için bir an durdum.

-Çok kaslı. Mükemmel.

Bir tipim olduğunu bilmiyordum ama şimdi fark ettim ki varmış. Ve o da oydu. Büyük, güçlü bir kovboy. Erkeksi ama ihtiyatlı bir şekilde nazik. Yatakta sert, ukala ve edepsiz konuşan ama yine de nazik ve akıllı başında. Gülünç derecede zeki, sessizce gözlemci.

En azından benim onun hakkındaki izlenimim buydu. Onu henüz o kadar iyi tanı mıyordum. Baldızının övgüleri bu görüşe uyuyor.

Suyu kapattı ve arkasına bakmadan duştan çıktı.

Garip görünüyordu ama bu ani mesafenin nedenini anlayamıyordum. Belki o da orgazm olduğu için başı dönmüştü ve herhangi bir zayıflığı kabul edemeyecek kadar alfa erkeği ydi.

Muhtemelen buydu. Oldukça hızlı bir şekilde tökezlemişti. Anlayabiliyordum.

Bir anda elinde benim için genişçe açılmış bir havluyla yeniden ortaya çıktı. İçine girdim ve beni bir burrito gibi sarmasına izin verdim.

Komikti. Genelde insanların benimle ilgilenmesine izin vermezdim. Ama Rob'la kendimi savunmasız hissetmedim. Belki de seks beni zayıflatıyordu. Beni bir kız yapıyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Rob'la seks dikkat dağıtmaktan daha fazlasına dönüşüyordu. Dikkatimi neden burada olduğumdan ayırıyordu. Rob'un banyosunda değil, Cooper Valley'de. Vaughn daha fazla bilgi almak için Markle'a gitmemi istiyordu ve ben zaten Rob'la çok uzun süredir -kelimenin tam anlamıyla- sevişiyordum. Kurulandım ve kıyafetlerimi giydim.

"Teşekkürler." Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için parmak uçlarımda durdum. "Eve dönmem gerek. Yarın görüşebilir miyiz?"

Seks sonrası erkeksi davranışlarım karşısında gözleri doldu ama başını salladı. "Evet. Yarın, ne zaman?"

"Um." Dudaklarımı birbirine sürttüm. Soruşturma için programımı gerçekten açık tutmam gerekiyordu. Bu benim işimdi, bunun için para alıyordum. Sosyal taahhütlerde bulunmak büyük bir hata olurdu. "Seni arayabilir miyim?"

"Elbette." Ses tonundaki bir şey bana fırça yediğini anladığını ve bundan pek hoşlanmadığını söylüyordu, ancak ona uzattığımda telefonumu aldı ve numaralarını girdi.

Ben de ona mesaj attım, böylece benimkini de almış oldu - genelde yapmadığım bir şey. Pislik gibi davranmak istemedim, bu yüzden en azından beni arayabileceğini biliyordu. Onunla birlikte olmayı gerçekten istiyordum. İkinci raunt için beni hemen yatağına çekmesini istiyordum. En azından bir süreliğine aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Zihnimi eriten orgazmlardan başka bir şeye odaklanmalıydım.

"Sonra görüşürüz o zaman." İçinde tabanca olan çantamı aldım ve çıkış yolunu bulmak için oradan ayrıldım.

Rob mükemmel bir ev sahibi ve centilmen olarak merdivenlerden inip kapıdan çıkarken beni takip etti. Sessizleşmişti ama gereksiz sözlerin adamı olmadığı hissine kapılmışım. Edepsiz konuşmalar dışında. O zaman hiç de centilmen sayılmazdı.

"Güle güle." Ona bir öpücük vermek için bir kez daha arkamı döndüm ve beni vücuduna doğru çekip sertçe öptü. Bu bir uyarı gibiydi. Ya da gittiğim için bir ceza. Ya da... bir şey.

Bir söz.

Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı ve nefes nefese kaldım.

"Sonra görüşürüz, yarın." Lanet olsun, ergen gibi konuştum. Bu adam beni fena halde etkilemeye başlamıştı. Kafamı toparlamak için kesinlikle biraz zamana ihtiyacım vardı.

Buraya bir iş için
gelmişim. Bir iş
için.

Komşunun seksi kovboyuna aşık olmamak için.

WILLOW

Markle'ın evine gitmeden önce saçıma fön çektim ve dudak parlaticımı tazeledim. Ek binalarına bakmak istiyordum ama bunun gün ışığında mümkün olacağından şüpheliydim. İçeri girip giremeyeceğimi görmek için gece gizlice geri dönmem gerekecekti, ancak planım karavan sevkiyatlarında bir düzen izlemektir. Yeterince bilgi edindiğimde Vaughn'dan arama izni isteyebilir ve arama yapmak için bir ekip getirebilirdim ama o zamana kadar gizli görevde daha fazla şey öğrenebilirdim. Bu da Markle'ın egosunu tatmin ederken, Rob'un vurduğu amcığının ağrması anlamına geliyordu.

Aynada kendime bakıp gözlerimi devirerek vazgeçtim. Onun ilgisini çekmeye çalışıyordum ama seks istediğimi düşünecek kadar da istekli değildim. Merdivenlerden inerken kaşlarımı çattım. Onunla seks yapmak istediğimi düşünecekti çünkü egosu bir mil genişliğindeydi.

Bu sefer tarlayı kesmek yerine arabayla geçtim. Yaya olarak değil, yerinde bir kaçış rotası istedim. Bu beni Jett'in kaprislerine karşı savunmasız bırakıyordu ve Glock'umun arabada olması hoşuma gidiyordu.

Derin bir nefes alıp sahte bir gülümseme takınarak kapısını çaldım. Kapıdan Pachelbel'in *Kanon*'unun süslü sesi geldi. Düşündüm.

Kapı otuz saniye sonra açıldı. İğrenç kolonya Jett'in önüne geçti.

"Natalie," dedi. Gülümsemesi eskisi kadar sıcak değildi, bu yüzden ben de gülümsememi biraz daha kalınlaştırdım.

"Merhaba. Geçen akşamki yemek için teşekkür etmek istedim ve bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ettim. Şişe açacağım yok." İlk geldiğimde bakkalda bulduğum bir Chardonnay'i elime aldım. Jett'i bira içen biri olarak görmüyordum, muhtemelen viski de içiyordu ama pahalı bir içkiydi ve harcama raporumda yirmi beş yıllık bir şişenin kalem olarak yer alması pek hoş görünmezdi. Şarap olsun.

Şişeyi inceledi ve koklar gibi değil, kokmuş gibi kokladı. "Kurt'un açacağı yok mu?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ama gülümsememi kaybetmemek için eğitim

almıştım. "Wolf?" "Rob Wolf." Kelimelerin ardından bir alay geldi.
"Ne... ne olmuş ona?"

"Tirbuşonu olmalı... yoksa ondan almak istediğiniz tek şey bir vida mı?"

"Jett... Ne yaptığını bilmiyorum."

Elini kaldırdı ve ben de içgüdüsel olarak sağ ayağımla geri adım atarak hem kendimi daralttım hem de hazırlıklı oldum. Uluslararası bir uyuşturucu kralıyla bağlantıları olduğu iddia edilen bir aracıydı. Kâğıt üzerinde Markle temizdi. Ama ceset gömmek için çok fazla arazisi vardı. "Durun. Cooper Valley küçük bir kasaba. Biz komşuyuz. Burada sır yoktur."

Mesai saatleri dışında yaptığı uyuşturucu kaçakçılığının yanı sıra.

"Rob Wolf sadece bir arkadaş," diye itiraf ettim. "Gerçekte ne olduğunu söyle: bir seks arkadaşı."

Hakaretleri ve sözlerindeki gerçek yüzünden yanaklarım yanıyordu. Rob bir seks arkadaşıydı. Daha fazlası olduğumuzu söylememiştik ve gerçekten? Başka ne olabilirdi ki? Benim başka biri olduğumu düşünüyordu ve bunu öğrendiğinde beni kovacaktı. Bu tamamen işe yaradı çünkü Jett kelepçelendikten hemen sonra zaten gidiyordum. Yine de, bu acıttı.

"Rob'un hiçbir anlamı yok. Artık burada seninleyim, değil mi?" Ona nazlı bir gülümseme verdim. Bana baktı. "Bir Kurt'un yarım yamalak saniyelerini kabul etmem."

Geri adım atarak kapıyı suratıma çarptı.

Oooooookay. Bu kötü gitti. Hedefim, ki onunla çok ateşli ve ağır olmam gerekiyordu, benim bir sürtük olduğumu düşündü.

Muhtemelen öyle olduğumu fark ederek arabaya doğru yürüdüm. Hayır, yatıp kalkmıyordum - seksi seviyordum ve yaramazlığı da seviyordum - ama tek eşliydim. Markle bunu farklı görüyordu. Motoru çalıştırdım, elimi direksiyona vurdum ve inledim. Her şeyi berbat etmişim. Markle ve Rob arasındaki sorun her neyse planımı bozmuştu. Hayır, her şeyi kendim mahvetmişim. Bir bağ kurmuşum. Ne tür bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Rob'la aramda bir şeyler vardı. İtiraf edilen ama söylenmeyen, inanılmaz bir seksten daha fazlası. Bunu hissettim ve onunla koştum.

Uzak durup gözlerimi Markle'dan ayırmamalıydim.

"Aptal hormonlar ve seksi kovboylar," diye homurdandım Jett'in araba yolundan toprak yola dönerken. Kenara çektim. Güneş henüz batmamıştı ama dağların arkasındaydı ve akşam gökyüzü yumuşak ve sessizdi. Arabanın açık penceresinden cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Mükemmel bir Montana akşamıydı ve ben kırsal bir yolun kenarındaki bir arabada yalnızdım.

Tam bir beceriksizdim. Arkamda muhtemelen batırdığım dava vardı. Vaughn işi kabul etmişti çünkü gerçek Natalie Sheffield'la eşleşiyordum ama aynı zamanda Jett'le dost olabilirdim. Onun mülküne girmek. Yaklaşmak. Yakala *onu*.

Cep telefonumu aldım. "Vaughn."

"Küçük bir sorun," dedim, ön camdan dışarı, tepemizde bir hava akımının üzerinde daireler çizen bir şahine bakarak.

"Ne?"

"Ben Markle'ın tipi değilim."

İç çektiğini duydum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Numara yapıyorsun. Bu flört oyunu değil. Sahte

o."

"Yaptım. İlgilenmiyor." Ona nedenini söylemiyordum. Rob'la yaptığım şey onun işi. Vaughn bekardı. Kiminle yattığı bilmek istediğim bir şey değildi. "Burayı

daha sonra tekrar izleyeceğim. Hayvan nakliyecisiyle ilgili ipucumuz var."

"Kanada gümrüğü, gördüğünüz on sekiz tekerlekli aracın kuzey sınırını geçtiğini doğruladı.

Shelby'nin. Kanada'ya giden canlı hayvanlar için pek çok kural var, raporda damızlık inek ve bruselloz gibi kelimeler geçiyor." Tekrar iç çekti. "Tek bildiğim nakil işleminin şüphelendiğiniz gibi gerçekleştiği. Tekrarını bulun."

"Evet, efendim." Tartışmayacaktım. Teknik olarak bana iltifat ediyordu.

Telefonu kapattı. Evime doğru giderken iç çekme sırası bendeydi. *Natalie'nin* evine. Dava cehenneme dönüyordu. En azından Markle'ı tekrar öpmek zorunda değildim. Rob'a gelince, verecek cevabım yoktu. Onunla birlikte olmak, gülümsemesini görmek istiyordum. Onu gülümsetmek çünkü bunu yapabileceğimi biliyordum ve bunun nadir bir şey olduğunu hissediyordum.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Rob verandadaydı ve ben yanaştığımda parmaklıklara yaslanmıştı. Onu görünce kendi gülümsememe engel olamadım. Gıcır gıcır bir kot pantolon ve beyaz bir tişört. Basit ama ölümcül bir kombinasyon.

Merdivenlerden inerken şapkasını çıkardı ve beni karşıladı.

"Merhaba," dedim ve parmak uçlarına kalkıp onu öptüm. "Seni beklemiyordum."

O da öpmedi, sadece kokladı. Bir kez, sonra tekrar. "Bunu benim evimde bırakmışsın." Telefonumun kulaklıklarını uzattı. "Geri vereyim dedim." Yüzünde hiç gülümseme yoktu. "Yine Markle'la birlikteydin."

Markle birkaç dakika önce aynı konuda benimle yüzleşmişti. Onunlayken, vurulmaktan biraz endişelenmişim. Rob'la ise kalbimin yerinden sökülmesinden korkuyordum. Hangisinin daha acı verici olacağından emin değildim.

Elime baktı. "Şarapla."

Kahretsin.

"Ne oldu? Seni becerdi ve unuttu mu?" Tamam, bu beni kızdırdı.

Ben bir sürtük değildim ve iki adam beni sürtük olmakla suçladı. "Bu haksızlık," diye tersledim.

"Kısa bir süre önce benim evimde sikime biniyordun. Ben sana yetmiyor muydum?" Çenesi sıkılmıştı, vücudundaki her kas gergindi. Jett Markle'ı pazar gününe kadar altı kez sikmiş olup olmamamın bir önemi yoktu. Rob yaptığını düşünüyordu. Öyle görünüyordu.

Yaklaştığımda Rob'un koklama şekline bakılırsa, ben de öyle kokuyordum.

"Bu bir randevu değildi. Oraya komşu olarak gittim," dedim, işleri yumuşatmaya çalışarak. "Şarapla birlikte."

"Hiçbir şey olmadı. Beni içeri davet bile etmedi."

"Sana söyledim, o adamdan hoşlanmıyorum. Güvenli olduğunu düşünmüyorum. Audrey ya da Marina'nın ona yaklaşmasına izin vermezdim." Bunu duyduğuma sevindim.

"Başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

"Doğru." Bana baktı, sonra başını salladı. "Tamam. Sen yap."

Başka bir şey söylemedi, sadece arazimizi ayıran tarlayı kesti.

Kahretsin.

Ona gerçeği söylemek istedim. Markle'la hiçbir şey yapmak istemediğimi ama yapmam gereken bir iş olduğunu. Rob adamdan nefret edebilirdi ama ben onu parmaklıklar ardında istiyordum. Aynı taraftaydık.

Bir önemi yoktu. Ona söyleyemezdim. Davayı zaten yeterince batırmıştım. Rob öğrenirse her şey açığa çıkacaktı. Masamı temizlemek için Phoenix'e giden ilk uçakta olurdum ve Markle da ABD'ye iadesi olmayan bir ülkeye giden ilk uçakta olurdu.

İçimden bir ses Rob'a seslenmemi, onu takip etmemi, peşinden gitmemi ve bir ağaç gibi ona tırmanmamı istiyordu ama yapamıyordum.

Bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Ben Willow Johnson, DEA ajanıydım. Jett Markle'ı tutuklamak için kanıt bulmak ve Murrieta ile bağlantı kurmakla görevlendirilmiştim.

İnsanlarla sahte bahanelerle ilişki kurmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bu sadece acıya yol açar. Rob Wolf ile hiçbir şeye başlamamalıydım.

Sorun şu ki, artık bitmesini istemiyordum.

R OB

Yatağa girdiğim gibi boktan bir ruh hali içinde uyandım. Natalie'nin bir şişe şarapla Markle'ın evine gittiğini öğrendiğimden beri iki gün geçmişti, dağdaki saldırganlığımı değiştirmek ve kaçmak zorunda kalmıştım. Daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar sahiplenici olmamıştım ama şimdi sarkaç tam tersine dönmüştü. Ona delilik derecesinde takıntılıydım, ay çılgınlığı içimi parçalıyordu. O benim eşimdi. Markle'la ne işi vardı? Sığırlarını Natalie'nin arazisine koymuştu. Aman ne önemli. Sürüden birini bile vurmuştu. James iyileşmişti. Ama eşim benim yerime Jett Markle'ı seçerse iyileşemezdim.

Kendimi çok zorladım, kurdum öfkemin bir kısmını atmaya çalıştım, patilerim ağrıyana kadar koştum, sonra gece yarısından çok sonra yatağıma uzandım. Dün kendimi işe vermiş, sırf vücudumu hareket ettirebilmek için ahırdaki tüm saman balyalarını yeniden düzenlemiştim. Geç saatlere kadar çalıştıktan sonra doğruca yatağa gitmiştim. Bu sabah, hâlâ yoluma çıkan her şeye hırlayacak kadar öfke doluydum içimde.

Bana onu fazlasıyla hatırlatan bu yerde duş aldıktan sonra giyindim ve merdivenlerden mutfığa indim. Ev mis gibi kokuyordu -Marina çoktan yemek pişirmeye başlamış olmalıydı.

Kahretsin, evde bir dişi olması çok garipti. Hem de bir insan.

Marina sayesinde Colton değişmişti; onu hiç görmediğim kadar rahatlamış ve mutluydu. İkisini de mutfakta buldum. Colton masada oturmuş kahve içiyor ve nefis görünen bir çörek yiyordu; Marina ise fırından bir kurabiye tepsisi çıkarıyordu. Ben içeri girip kendime bir fincan kahve doldururken ikisi de bana baktı.

"Gece geç saatte mi?" Colton dikkatle sordu. Herhangi bir sürü üyesinin alfasının ruh halini görmezden gelmesi zordu ve hayal kırıklığım hâlâ devam ediyordu.

İçimde tutmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. "Natalie hâlâ Markle'la görüşüyor. Dün elinde bir şişe şarapla oraya gitti."

"Oh," dedi Marina, gözlerini kocaman açarak. Bir tabak aldı, üzerine üç farklı hamur işi koydu ve sanki şeker ve karbonhidrat beni daha iyi hissettirebilirmiş gibi bana doğru itti. "Nereden

biliyorsun?"

"Geri döndüğünde onun evindeydim, elinde şarap şişesi vardı."

Marina başını eğdi. Ufacık tefecik bir şeydi, en az unlu mamulleri kadar tatlı bir mizacı vardı. Natalie'ye her yönden tamamen zıt. "Boş şarap şişesi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, açılmamış."

"Yani onunla bir şişe şarap paylaşmadı mı?"

Tıraşsız yüzümü ovaladım. Lanet olsun, gerçekten vahşileşiyordum. "Şey, hayır. Komşuluk jesti olarak getirdiğini söyledi ama adam onu içeri davet etmemişti."

"Yani onu içeri davet etmedi ya da şarabı kabul etmedi mi?" Marina açıklığa kavuşturdu. Spatulayı aldı ve soğumakta olan kruvasanları bir tabağa taşıdı. "Bunun adamla görüşmek olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum. Söylediği gibi komşuluk jestine benziyor. Eğer almadıysa, o kadar da komşuluk etmemiş demektir."

"Tam olarak ne diyorsun?"

"Düşündüğümüz kadar pislik biri olduğunu."

Colton'a baktım. "Marina, Markle'a *komşuluk* jesti olarak bir şişe şarap götürse, kendini kaybeder miydin?"

Parmaklarını bir peçeteyle sildi. "Markle pisliğin teki. Marina'nın o adamın yakınında olmasını istemiyorum."

"Aynen öyle," diye onayladım.

"Natalie onun bitişiğindeki evin sahibi. Uzun süre komşu olacaklar. Sığırlarını sormadan onun arazisine koyduğunu biliyor. Onun bir pislik olduğunu biliyor. Belki de aralarını düzeltmeye çalışıyordur."

"Onun yatağına girmeye çalıştığını düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum. Bu soru beni savunmasız ve zayıf gösteriyordu. Natalie benim zayıflığımdı.

Colton bir elini kaldırdı. "Seks hayatınızın ayrıntılarını bilmek istemiyorum ama bencil bir aşıkınız ve onu boşaltmıyorsanız, orgazmı başka yerde aradığı için onu suçlayamam."

Marina eşini azarlarken benim kurdum hırladı. "Onu rahat bırak. Siz Kurt oğlanlar bir kadını asla tatminsiz bırakmazsınız."

Colton sırtıttı, Marina'yı kollarına alıp boynuna sokulana kadar tezgâhın etrafında dolandı. Marina kıkırdadı.

Düşünürken onları görmezden geldim. Şimdi hikâyeyi yüksek sesle anlattığımda ve Marina insan dışısı gözüyle tekrarladığında ve Colton kendimi bir pislik gibi hissettirdiğinde, kulağa aldığım kadar kötü gelmiyordu. Belki de bu, Natalie'yi sahiplenmek, onu sonsuza dek kokumla işaretlemek ve böylece başka hiçbir erkeğin ona dokunmamasını sağlamak gibi kurt içgüdülerimle normal insan flört davranışları arasındaki farkı ayırt edemediğim anlardan biriydi.

Onu cinsel açıdan memnun etmemiş miydim? Boşaldığında nasıl görüldüğünü, hissettiğini, koktuğunu ve hatta tadının nasıl olduğunu hatırladım. Onu kaç kez boşalttığım konusunda cimrilik etmemiştim. Cömert ve özenli bir aşıkım.

Ama fazla sahiplenici davranarak çuvallamış mıyım? Benim eşim olduğunu bilmiyordu. Sadece kimyamızın uyuştüğünü ve öldürücü seks yaptığımızı biliyordu.

"Bana Markle'ın boğazını parçalamaya gitmediğini söyle," dedi Colton, kolları hâlâ Marina'nın boynundayken.

"Oh, istedim ama kendimi tuttum. Onun yerine yer değiştirdim ve koştum. Yine de Natalie'ye karşı bir ahmak gibi davranmış olabilirim." Ensemi kaşıdım, birden kendimi bir alfadan çok o ahmak gibi hissettim.

"Uh oh," diye mırıldandı Marina.

El değmemiş hamur işi tabağına iştahsızca baktım. "Muhtemelen en iyisi bu." "Ne? Senden nefret etmesi mi? Nedenmiş o?" Colton sordu.

"Nedenini biliyorsun. Nathan Brown lanet sürüyü karıştırıyor, böylece akrabaları bizi kendi içlerine çekebilecek. Birkaç hafta içinde Kanadalı bir sürü prensesiyle tanışmam gerekiyor ve Natalie'nin nasıl benim eşim olabileceğini gerçekten anlamıyorum."

Colton gözlerini bana dikti. "Bana onun senin olduğundan emin olmadığını mı söylüyorsun? Onu kokladığın anda anlamadın mı?"

Azı dişlerimi gıcırdattım. "Biliyordum," diye hırladım, gözlerimi ona dikerek.

Tezgâha yaslanırken Marina'nın saçlarını okşadı. "Uh huh. Peki hangi kısmına inanmıyorsun?"

Sandalyemde arkama yaslandım, bu savunulamaz lanet durumla aşırı yüklendim. "Alfalar alfalarla çiftleşir. Bu doğa kanunu. Bu hiç mantıklı değil-" Marina ya da Colton'ı gücendirecek bir şey söylemeden önce sözlerimi kestim.

"Eşinin insan olması mantıklı değil mi?" Colton sesine bir uyarı niteliğinde sert bir ton kattı.

"*Senin* eşin değil." Bana gülümseyen Marina'ya baktım. Ne demek istediğimi anlamıştı.

Colton eşine ve aralarındaki bağa karşı korumacıydı.

"Benim. Ben alfayım. Benim için her şey farklı. Sen gittin kardeşim, on dört yıllığına. Boyd on iki yıllığına gitti. Burada neler olup bittiğini yeni yeni anlıyorsun. Uzun zamandır çiftlikteki tek Kurt benim."

Colton içini çekti ve elini kısa saçlarında gezdirdi. Gidip kendi hayatını yaşadığı için onu suçlamıyordum. Ama benimki bu sürünün alfası olmaktı. Ben sadece ve sadece buraya aittim. Sürünün ihtiyaçları benimkilerden önce gelirdi.

"Bu bir fark yaratmamalı," dedi.

"Hayır, ama öyle. Şimdi mantıklı mı konuşuyorum? Toplantıda Nathan'ı duydun. Yıllardır bu saçmalığın alt akıntıları var."

"Kader bir sürtüktür, bunu hepimiz biliyoruz. Ama sadece onunla savaştığınızda." El değmemiş yemeğime baktı. "Lanet olası hamur işlerini ye," diye uyardı, sanki dostunu gücendirirsem kıcıma tekme basacakmış gibi.

Tabağımdaki sıcak kruvasanı aç olduğum için değil, hıyarlık etmek istemediğim için aldım ve bir ısırık aldım.

"Kahretsin, bu çok güzel," diye haykırdım. Yufkadan kruvasan ağzımda eriyen çikolatayla doluydu. "Vay canına."

"Değil mi?" Colton sırtarak söyledi.

"Birazını Natalie'ye götürebilirsin," diye teklif etti Marina. "Bilirsin, barış teklifi olarak." Barış teklifi.

Sikeyim.

Bir gece önce kıskanç bir pislik gibi davranmıştım. Onun gibi akıllı bir kadının Markle'ın gerçek yüzünü neden göremediğini anlayamıyordum. Audrey onunla bir kez buluşmuştu. Belki de kurdumun onu işaretleme ihtiyacı algımı çarpıtmıştı.

Kesinlikle onun evine uğrayıp özür dilemeliyim. Kruvasan getirmenin gerçekten benim tarzım olup olmadığını bilmiyordum, ama tarzım beni köpek kulübesine sokmuş gibi görünüyordu.

Çitleri kontrol ettikten sonra onun evine uğrayabilirim.

Ve böylece iştahım geri geldi. İşleri yoluna koymak için ben de kurdum da sürünebilirdik. Natalie'ye işleri berbat edeceğimi söylemiştim. Söylemiştim. Onu uyarmıştım ama bu her şeyi doğru yapmazdı. Sadece beni affetmeye hazır olması gerekiyordu. Sık sık.

Diğer iki poğaçayı boğazımdan aşağı ittim ve kahvemi yudumladım, Natalie'yi tekrar görme beklentisi ruh halimi değiştirmeye başlamıştı bile.

WILLOW

Markle'ın arazisindeki hareketliliği daha yakından görebilmek için kameramın teleskopik lensini ayarladım. Ebeveyn yatak odasının penceresinde durduğum yerden hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. Sadece belgelemek için birkaç fotoğraf çektim.

Bir gece önce Markle'ın ahırında yaptığım aramadan hiçbir şey çıkmamıştı. Hiçbir şey, ki bu beni tamamen kızdırdı. Eğer o sığır taşıyıcısına yüklenen kasalardan daha fazla varsa, onlar başka bir yerdeydi.

Belki de son sevkiyat henüz gelmemişti. Uyuşturucunun Güney Amerika'dan Markle'ın evine nasıl geldiğini bilmiyordum. O sevkiyatı yakalamak büyük bir iş olurdu.

Bulduğum yerden yapabileceğim kadarını yaptıktan sonra bir çift koşu şortu ve koşu ayakkabısı giydim. Kimse kendi arazisinde koşan birini sorgulamazdı. Ayrıca iyi bir koşuya ihtiyacım vardı. Lisedeyken kros koştum, en uzun mesafelerde uzmanlaşmışım, ta ki üvey ailem çiftlik işlerime çok fazla zaman ayırdığım için bıraktırıma kadar. Bazı nedenlerden dolayı, koşmak için her zaman dayanıklılığım vardı. Aklımı başımda tutmak için buna hep ihtiyacım olmuştu.

Rob dün gece sinirli bir şekilde çekip gittikten sonra kaşınmaya ve huzursuz olmaya başlamıştım. Beni suçüstü yakalamıştı ve kızgın olduğu için onu suçlayamazdım. İki kez yapmamıştım ama ona kesinlikle öyle olduğumu göstermişim. Bu çok acımasızcaydı. Başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünseydim, boğazını keserdim.

Bunun en iyisi olduğunu biliyordum, her şeyin bitmesine izin vermeliydim. Bu, Rob'un evine doğru koşmayı planlamama da engel olmadı. Kazara karşılaşsak ve kızgınlığı geçtiyse, her şeyi açığa vurmadan elimden geldiğince açıklama fırsatını kesinlikle geri çevirmezdim. Yatakta ya da yatak dışında onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Adamdan gerçekten hoşlanıyordum - cinsel çekiciliğin ve iyi seksin ötesinde bir şeydi bu. Dedikleri gibi, kesinlikle iyilerden biriydi.

Yüzüme ve omuzlarıma biraz güneş kremi sürdüm ve Montana'nın serin havasını içime çekerek dışarı çıktım. Güzel bir sabahtı, henüz çok sıcak değildi. Yabani ot ve çam kokusu beni aynı anda hem neşelendirdi hem de rahatlattı.

Kulaklıklarımı taktım, müziğin ritmini takip ettim ve telefon hattı boyunca koşmaya başladım, ardından Natalie'nin mülk sınırını kontrol etmek için başka bir patikadan batıya doğru ilerledim. Şu anki *ev sahibi* olarak, çitlerinden herhangi birinin onarılması gerekip gerekmediğini görmek bana kalmıştı, ancak Rob ve kardeşleri bu tür şeylerle ilgileniyor gibi görünüyordu. Kırık bir bölüm görmedim ama arazinin tüm çevresini de kontrol etmemiştim.

Hazırlığının bir parçası olarak, gerçek Natalie bana bir ay önce Boyd Wolf ile konuştuğunu, çitlerinin kesildiğini ve Markle'm sığırlarını arazisinde bulduklarını söylemişti.

Sheffield arazisi çok güzeldi. Dürüst olmak gerekirse, koruyucu ailemden ayrıldıktan sonra hayatımda başka bir çiftlik görmek istemeyeceğimi düşünmüştüm, ama aptal bir yanımda burada kalmayı hayal etti.

Gerçek Natalie ben olsaydım, bu evi ne yapardım? İlk geldiğimde, satmak için gerekli onarımları yapması, parayı alıp kaçması gerektiğini düşünmüştüm. Ya şimdi? O kadar emin değildim. Cooper Vadisi muhteşemdi; dağların manzarası nefes kesiciydi ve masmavi gökyüzü ve açık arazi, düşüncelerime ve ruhuma Phoenix'te bulamadığım bir ferahlık veriyordu. Her şey yemyeşildi. Kışın ise bembeyaz, donmuş bir harikalar diyarı olurdu.

Dört nala koşan toynakların sert vuruşlarını hissettiğimde bu düşüncelere dalmıştım. Kulaklığımı çekiştirirken uzaktan gelen bir bağırış duydum. "*Natalie! Dur!*"

Natalie olmam gerektiğini anlamam birkaç saniye sürse de önce yavaşladım, sonra durdum. Rob bana doğru son sürat dörtnala koşan siyah bir atın üzerindeydi ve solumu işaret ediyordu.

Döndüm ve donakaldım.

Yaklaşık elli metre ötede bir boğa bana doğru yaklaşıyor ve boynuzlarını indirmiş koşuyordu. Canavar siyahtı. Büyüktü. Kızgındı.

Vay anasını! Nereden çıkmıştı bu? Koşarken kendimi kaptırırdım ama bir boğayı kaçırarak kadar odaklandığımı sanmıyordum. Bu arazide ne işi vardı? Natalie'nin boğası yoktu. Ya da ineği.

Hemen anladım.

Markle.

Anne. Şerefsiz.

O pislik, boğasını benim-Natalie'nin-arazisine soktu. Bu araziden faydalanmak için mi yoksa Rob'la birlikte olduğum için beni geri almak için mi, emin olamıyordum. Şu anda, hayatımı kurtarmak için çabalarken, kendimi oldukça düşmanca hissediyordum.

Gözlerimi kızgın canavardan ayırmadan sağa döndüm.

Doğruca bana doğru koştu ve benden çok daha hızlı hareket etti. Daha hızlı olmalıydım. Rob'un yaklaşan atına doğru atılırken koşucularım toprakta patinaj yaptı. Belki beni bir şekilde eyerine bindirebilirdi, Vahşi, Vahşi Batı filmi tarzında.

Yaklaşırken atı kışnedi ve homurdandı, önüme geçmek ve boğanın dikkatini dağıtmak için yarışıyordu. Kalbim küt küt atarken direksiyonu kırdım ve toprakta kayarak tek dizimin üzerine düştüm. Gözlerimi kısmış, kaçmak için hangi yöne gideceğimi bulmaya çalışıyordum.

Boğa Rob'u görmezden geldi ve peşimden gelmeye devam etti.

Sonra Rob yapılabilecek en aptalca şeyi yaptı ve atından savruldu, çizmeleri sertçe çimenlere indi. "Çık buradan!" Bana doğru uzanarak bağırıyordu. Boğa arkasını döndü ve bize doğru geldi. Neredeyse üzerimize geliyordu ve at korkuyla kaçıp ikimizi de geride bırakmıştı.

Artık ikimizin de kaçabileceği bir yer yoktu. Arkasına sığınacak bir ağaç yoktu. Atlayacak çit yoktu.

İhtiyacım olduğunda silahım neredeydi? Bu şekilde ölmek istemedim. Cidden, görev sırasında aptal bir boğa tarafından öldürülen DEA ajanı olarak mirasım için kötü olurdu.

Rob'dan korkunç, hayvani bir hırıltı geldi, yırtılan giysilerin ve çatırdayan kemiklerin sesiyle birleşti. Bakışlarımı boğaya dikmişim ki gözümün ucuyla kocaman bir kurt fırladı. Vahşi hayvan dişlerini göstererek boğaya saldırdı ve boğazına yapıştı.

Acil durumlarda soğukkanlıydım. Aklımı başımda tutmak ve yapılması gerekeni yapmak benim işimdi. Silah zoruyla alıkonulmuştum. Hasta heriflerin kötü şeyler yaptığını görmüş ve onları gözümü bile kırpmadan indirmiştim. Ama şimdi donup kalmıştım, gördüklerim karşısında şok olmuştum.

Rob'un kovboy şapkası ayaklarımın dibindeki toprakta yatıyordu.

Yırtık bir kot pantolon ve beyaz tişört, boğayı geri kovalarken dev kurdun arka ayaklarından sarkıyor, canavar dönüp uzaklaşırken önce omuzlarına, sonra da yanlarına vahşi ısırıklar atarak onu kışkırtıyordu.

Ne. Ne. Sikeyim.

Kurt öylece kaldı, büyük hayvanın tırıs gidişini izledi, burnu alevlendi ve sertçe nefes aldı. Sonunda kurt döndü ve bana doğru koşmaya başladı, tanıdık kehribar gözleri parlıyordu.

Korkmalıyım. Çok korkmalıyım. O lanet bir kurttu.

Ve ben değildim.

Rob'un kovboy şapkasını almak için eğildim ve yaklaşan kurda baktım. Hayvan koyu griydi, kürkü kalındı, omurgasında uzun bir çizgi vardı. Devasa boyutlardaydı; özellikle de o vahşi çenelerin kırıldığını gördükten sonra dehşet vericiydi. Bacaklarıma vücut darbesi indirerek, biraz uzakta olmasına rağmen beni boğadan uzaklaştırdı. Beni hareket ettirmek için bir vücut darbesi daha yaptı ve sonra dişlerini gösterdi.

Çılgılık atan biri değildim ama şortumu ısırduğunda kesinlikle sesli bir nefes çıkardım. Ve çekiştirdi. Sonra onları bıraktı ve başını, artık tehdit altında hissetmeyecek kadar uzaktaki uzun otların üzerinde memnuniyetle otlayan ata doğru savurdu.

"Tamam, gidiyorum. Atı getirmemi ister misin? Dişlerini çek, kurt." Yoksa *dişlerini çek kurt* mu demek istemişim? Temkinli bir şekilde konuştum, bir düzine metre ötede duran ata doğru geri çekildim ve bakışlarımı hem kurttan hem de boğadan ayırmadım. Kurt, sanki bana tekrar saldırmaya karar verirse diye nöbet tutuyormuş gibi boğaya bakıyordu. Boğa bize baktı, öfkeyle daireler çizdi ama yaklaşmadı.

Rob'un şapkasını başıma geçirdim ve dizginleri aldım. At çok büyüktü ama bir ayağımı üzengiye sokmayı ve eyerin boynuzuna tutunarak ayakta durmayı başardım ve diğer bacağımı salladım.

Eyerde oturup *dev bir kurt şeklindeki* Rob'un boğayı böğürerek tahta çitten Markle'ın arazisine düşene kadar *kovalamasını* izledim.

Topuklarımı atın yanlarına vurdum ve Natalie'nin evine geri dönmek için dizginleri çektim. Bir süredir ata binmemiştim ama bisiklete binmek gibiydi. Dokunuşumu hiç kaybetmedim. Rob'un hayvanı akıllıydı ve ne yapmasını istediğimi tam olarak biliyordu. Oraya vardığımda attan indim ve dizginleri bırakarak hayvanın boynuna hızlıca bir şaplak attım. İçeri girdim ve silahımı ön kapının yanındaki sepetin altına bıraktığım yerden aldım.

Tekrar dışarı çıktım ve verandaya yaklaşan kurda doğrulttum.

R OB

Kahretsin.

Arkadaşımanın göğsüme silah doğrultması artık çok tanıdık gelmeye başlamıştı.

Başımı eğdim ve Natalie'nin verandasında güpegündüz insan formuna geri döndüm; bu, sürünün tüm kurallarına aykırı bir şeydi. Kendini asla bir insana gösterme. Asla sırrın ortaya çıkmasına izin verme. Bana bir silah doğrultmuştu ve onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Beni vurmadan önce ona kim olduğumu göstermeliydim.

Oraya geri dönmek istememiştim. Lanet boğanın dikkatini dağıtmayı planlamıştım ama çok yaklaştığında ve eşimin hayatı tehlikeye girdiğinde, kurdum hiçbir uyarıda bulunmadan yüzeye sıçradı.

Yer değiştirmeyi düşünmemiştim bile. Kurdum bu seçimi kendi başına yapmıştı.

Natalie'nin elindeki silah hiç kıpırdamadı ve benim boyuma posuma bakıp, bacaklarımdan sarkan yırtık pırtık giysiler dışında çırılçıplak orada durduğumu görünce hiç şaşırmadı.

"Tam orada dur." Beni sol kolunun üzerinden gördü. Dalga geçmiyordu. "Bana tam olarak ne olduğunu söyleyene kadar yaklaşmayacaksın."

Küçük koşu şortu ve dar atletle çok seksi görünüyordu. Teni terden parlıyordu ve saçları çoğunlukla at kuyruğu şeklinde toplanmış olsa da kafasının etrafında çılgınca dolaşıyordu.

Avuçlarımı uzattım. Arkadaşıma görünce sikim sertleşmek gibi talihsiz bir fıkre kapıldı, savaşçı duruşu ve başındaki şapkamla çok güzel bir baş belasıydı.

"Sakin ol, meleşim." Yavaşça ilerledim. "Sanırım benim ne olduğumu zaten biliyorsun. Ayrıca senin için tehlikeli olmadığımı da bilmelisin. Sana asla zarar vermeyeceğimi daha önce de söylemiştim. Seni her zaman tehlikelerden koruyacağım."

"Sen bir kurt adamsın."

Yavaşça başımı salladım. "Biz şekil değiştiren terimini tercih ediyoruz."

Orada sessizce durmuş, o sert yeşil gözleriyle beni inceliyordu. Düşündü. Sonunda ereksiyonuma baktı ve dudakları kıpırdadı. Tabancayı indirdi ve sağ eliyle şapkamı çıkardı, sonra bana fırlattı.

"Teşekkürler." Şapkayı çıkık ereksiyonumu örtmek için kullandım. "İçeri girebilir miyiz? Aletim rüzgârda sallanırken insan içine çıkmayı adet edinmedim."

"Oh, sallandığını görmedim." Evine geri dönüp geçmeme izin verirken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana oldukça sağlam göründü."

"Hepsi senin için meleşim." Kapıyı arkamdan kapattım ve ona doğru ilerledim.

Geri çekilmeyi bıraktı ve bana yaklaştı. Bileğimi kavradı ve şapkayı kasıklararımdan çekip başıma doğru götürdü. "Bu yüzden mi bu kadar büyüksün? Kurt olduğun için mi?"

"Benim aletim mi?"

"Hepinizin."

Ona omuz silkip küçük bir gülümseme verdim. Beni vurmadığından emindim ve içerideydim, ikisi de iyiye işaretti. Daha önce de sıçıp batırmıştım. Yine yapma ihtimalim vardı. "Onun gibi bir şey."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Bu delilik. Buna inanamıyorum." "Bence inanıyorsun. Asıl soru, bu konuda ne yapacaksın?"

Ereksiyonuma baktı ve ona uzandı. Parmaklarını sıkı bir kavramayla tabanın etrafına sardı. Okşadı. "Bu konuda mı?"

İnledim.

Onunla ciddi bir konuşma yapmalıydım. Az önce gördükleri ve benim ne olduğumla ilgili sorularının her birine cevap vermeliydim. Neden olduğumu. Nasıl olduğumu. Her şeyi. Benden korkmadığından emin olmalıydım. Kimseye söylemeyeceğinden emin olmalıydım. Ama küçük eli tüm beyin gücünü kısa devre yapıtıyordu, bu yüzden tek yapabildiğim "Evet." demek oldu.

"Aklıma birkaç şey geliyor." Yavaşça dizlerinin üzerine çökerken bakışlarımı tuttu. "Bana dolunayda bir canavara dönüşmediğini söyle."

Dilini sikimin yarığının üzerinde gezdirirken nefesim titreyerek çıktı. "Hayır... düşündüğün gibi değil."

"Peki nasıl?"

Karın kaslarım dudaklarının başını sarmasından aldığım zevkle kasıldı. Bir elimi kalın kızıl saçlarının arasına soktum. Gözlerimi açık kalmaya zorladım, aletimin dudaklarını güzelce ve genişçe ayırmasını izlemek için.

"Senden uzak durmam için beni bağlaman gerekirdi." O gür ağzı sonuna kadar ileri çekme ihtiyacı kalçalarımı titretmiş olsa da başını kontrol etmekte direndim.

"Mm. Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldandı ve dudaklarını yaladı. "Ama seni benden uzak tutmam gerekir mi? Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Gerçek bir soru sorduğunun farkındaydım, bu yüzden kontrolü ele almak için mücadele ettim. Derin bir nefes alıp verdim, her ne kadar aldığım zevki zar zor idrak edebiliyor olsam da. "Senin için tek tehlikem şehvet Natalie. Dolunay yatakta çok sertleşmeme neden olabilir. Ben sürünün alfasıyım. Liderim, bu da gücümü ve kuvvetimi daha da yoğun hale getiriyor. Ayrıca, ben... çiftleşmemiş bir şekil değiştiren için yaşıyım."

Yarıktan bir damla pre-cum yalarken boğazında bir ses çıkardı. "Siktir.

Seni... seni dişlerimle işaretlemek isteyebilirim."

Olabilir. Yılın küçümsemesi. Şu anda kontrolü zar zor elimde tutuyordum. Onu omzuma atma, en yakın yatay yüzeye taşıma ve omzuna gömülürken içine girme düşüncesi beni zorluyordu. Daha dolunay bile olmamıştı... henüz.

Konuşabilmek için bileklerini kavradım, bana dokunmalarını engelledim. Aletim aramızda

kızgın ve acıtacak kadar sert bir şekilde sallanıyordu. Onun yeşil bakışlarıyla karşılaştım. "Bu filmlerdeki gibi değil. Geceleri dolaşıp insanları öldürmüyoruz ya da onları kendi türümüze dönüştürmüyoruz. Biz sadece yok olmaktan kurtulmaya çalışan başka bir türüz. Ee, meleğim?"

"Evet?" Gözleri kocaman açılmış, yüzüme sabitlenmişti. Onu bıraktım ve o da sikimi tuttu.

Yine, niyet. Zihnimde bir fotoğrafını çektim çünkü gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi. "Kimseye söyleyemezsin."

Başını salladı. "Tamam."

Elimden geldiğince nazik bir şekilde uzanarak parmak uçlarımı çenesine koydum. "Ciddiyim. Hiç kimse. Tek bir ruh bile. Söz veriyor musun?"

Seviştiği kişinin bir şekil değiştiren olduğunu yeni öğrenmişti. Panik bekliyordum. Korku. Tiksinti. Ama sikimi eline almış, ağzına geri sokmak için bariz bir plan yapıyordu. Ve emecekti. "Söz veriyorum. Senin türün kimseye zarar vermediği sürece, sırrın benimle güvende."

"Biz zarar vermeyiz. Koruruz," diye açıkladım. "Alfa olarak kuralları ben koyarım. Onları uygulayım." "Tabii ki alfa sensin," dedi.

"Angel, gerçeği bilmen gerek, hepsini. Aramızda hiçbir şey istemiyorum. Bunu senden saklamaktan nefret ediyordum çünkü sen sırları hak etmiyorsun. Tam anlamıyla önünde duruyorum. Çıplak. Hiçbir şey saklamadan."

Gülümsemesi dudaklarından düştü ve gözlerinde bir şey değişti, sanki aklı başka bir yere gitti. Çabuk oldu ama net bir şekilde gördüm.

Onun da bir sırrı vardı. Taşıdığı silahla ilgili bir şey. Ama bana söylemeye hazır değildi.

Sonra ağzını açmadan önce dudakları kıvrıldı ve beni derinlere aldı ve ben umursamadım.

Nefesim kesildi, gözlerim kafamın içinde geri döndü. Hakkımdaki gerçeği biliyordu ve hâlâ beni istiyordu. Hiçbir şey eşimin ağzının sikimin üzerinde olmasından daha zevkli olamazdı.

WILLOW

Rob başımın üstünü öperken, "Sanırım yer için çok yaşıyım," diye mırıldandı.

Girişte yatıyorduk, şimdi ikimiz de çıplaktık. Rob'un taşaklarını emmiştim ama aleti hiç kıpırdamamıştı bile. Hem de hiç. Sert kaldı ve beni altına alıp sikmeden önce çırılçıplak soydu. Sert, hızlı, kirli. Başımı omzuna yasladığımda döllerini üzerimden ve kalçalarımın altına aşağı damlıyordu, kolu beni sarmış ve kalçamın derisini okşuyordu.

Daha önce hiç prezervatifsiz gitmemiştim. Rob'a kadar. Geçen gün kışımı sikerken prezervatif kullanmamıştık ama o zaman hamilelik konusunda endişelenmemiştim. Doğum kontrol hapı kullanıyordum, bu yüzden bu son turdan sonra bunu halletmiştim. Rob'un ihmalkâr olduğunu düşünmüyordum. İkimiz de... vahşiydik.

Birbirimiz için o kadar vahşiydik ki korunmayı düşünmemiştik bile. Belki de aramızdaki şey kadar şiddetli olan şey buydu. Akılsızcaydı. O kadar yoğun ki, tüm akıllı düşünceler onun parçalanmış giysileri gibi lime lime dökülüyordu. Ve benimkiler de.

Aramızda sır kalmasını istemediğini söylemişti. Bana bir şekil değiştiren olduğunu söylemişti. Yarı kurt. Söyleyebileceği başka hiçbir şey daha büyük bir sürpriz olamazdı. Belki bir adam öldürmüştür. Belki cumartesi günleri kadın külotu giymeyi seviyordu. Bunların hiçbirisi benimle paylaştıkları kadar büyük değildi. Elbette, koruyucu doğası nedeniyle yer değiştirmişti ama yine de kendini açığa vurmuştu.

Ben mi? Bütün sırları saklayan bendim. Natalie bile değildim.

"Bunu yatakta tekrar denemek ister misin?"

Aramızda bir yalan varken bunu nasıl yapabilirdim, sadece seks değil, *bir bağ olan* seksi nasıl yapabilirdim? Ona gerçeği nasıl söyleyebilirdim? Karıştığım federal bir davaydı. Anneme bile söyleyemezdim, eğer varsa.

Yine de bunu tekrar denemek istedim. Bir yatakta. "Önce yemek." Açlıktan ölüyordum.

"Burada hiç kıyafetim yok. Çıplak yemek pişirmenin iyi bir fikir

olduğundan emin değilim." "Eve çıplak yürümek mi?" Ben de karşı çıktım.

"Karanlık çökene kadar burada kalacağım, sonra vardiya değiştirip eve koşacağım."

Daha önce söylediği bir şey şimdi bir bağlam içinde anlam kazanmıştı. "Sanırım Markle'ın vurduğu köpek bir köpek değildi?"

Beni hareket ettirdi, böylece çoğunlukla onun üzerine uzandım, bacaklarımdan biri onunkinin arasına yerleşti. Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. Saç bağının nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık vahşi bir hırıltı olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Genç kurtlardan biriydi - bir kızla tanışmak için arazinizden geçen bir gençti."

Elimde olmadan sııttım. "Siz şekil değiştirenler çok azgınsınız." Aklıma başka bir düşünce geldi. "Geçen gün Audrey geldi. O-"

"Hayır. O Boyd'un eşi. Karısı da. O da senin gibi insan. Kız kardeşi Marina, Colton'la çiftleşti."

"Çiftleşmek mi?"

Altımdaki teni neredeyse dokunulamayacak kadar sıcaktı. Parmağımı göğüs kıllarının arasında gezdirdim. "Bir şekil değiştiren kendisine uygun dişi bulduğunda çiftleşirler."

"Bu seks için kullanılan müstehcen bir kelime mi?"

"Bu kalıcı bir bağ, ömür boyu sürececek bir bağ. Çiftleşme, seks sırasında erkeğin eşini ısırmasıyla gerçekleşir."

Ağzım açık kaldı ve bakışlarıyla karşılaştım. "Bu yüzden beni dişlerinle işaretlemek istediğini söyledin."

Gözlerini kırıştırdı. "Evet. Kokumuzu dişinin tenine yerleştiriyor, böylece diğer erkekler onun sahiplenildiğini anlayacak."

"Ve dolunay... bir kadını işaretlemek istemenize mi neden oluyor?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bir tane. Sadece kurdunun seçtiği dişi işaretleme dürtüsüne sahip olursun." Yutkundum. "Ve bu dürtüyü benimle yaşıyorsun."

Bakışlarında bir kırılma yakaladım; onu ilk kez güçlüden başka bir şey olarak görüyordum.

Başını salladı. "Kurdum seni seçti."

Aman Tanrım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Benimle *çiftleşmek* mi istiyordu? Ömür boyu, kalıcı bir bağ gibi mi? *Benimle mi?*

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Yani bu-"

Parmağını dudaklarımdan üzerine koydu. "Sakin korkma. Bir anda kabullenemeyeceğin kadar çok şey var." "Peki, kurdun seçim yapmasını sağlayan nedir?"

Omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Sanırım kader."

Birden onun evindeyken seks sırasında *kader* kelimesini kullandığını hatırladım. Bir küfür gibi. Ya da bir tanrıyı övmek gibi.

"Peki, kurdun dayanamayacağın birini seçerse ne olur?" Kahkahası patlayıcıydı. İçten.

Zengin baritonu duymaya kesinlikle bayıldım.

"İmkansız. Seni delirtebilir. Hatta seni her gördüğünde göğsüne bir silah doğrultabilir," -bunun üzerine göz kırptı- "ama sen tüm bunları son derece sarhoş edici buluyorsun."

Neredeyse nefes alamıyordum. "Yani... sarhoş musun? Benden mi?" "Evet."

"Etkisi geçince ne olacak?"

"Kurtlar ömür boyu çiftleşir. Bir dişi kurt eşini terk edebilir ama o her zaman onu takip eder. Her zaman onu koruma ihtiyacı duyar. Ona bakmak için. Yanlış giden her şeyi düzeltmeye çalışır."

"Kulağa biraz sapık gibi geliyor."

Rob sırttı. "Evet, sanırım olabilir. Bazen kötü eşleşmeler olur. T r m z için en büyük tehlike e ini bulamamaktır."

Kıpırdamadan durdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Çiftleşmemiş bir erkek vahşileşebilir. Biz buna ay çılgınlığı diyoruz. Kurt formunda sıkışıp kalır ve geri dönemez. O zaman sürüyü korumak için öldürülmesi gerekir."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Bunu yapmazsak delireceğini mi söylüyorsun?"

Saçımın bir tutamını incelerken bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Şart değil. Kendimizi fazla kaptırmayalım. Benim ne olduğumu daha yeni öğrendin." Eli sırtımdan aşağı kaydı ve kıcımlı avuçladı. Parmakları amımın üzerinde gezindi ve göğsünden bir hırıltı yükseldiğini hissettim.

"Spermлерimin senden aktığını hissetmeyi seviyorum."

Başımı göğsüne yasladım, elini üzerimde, omurgamda, popomda ve sonra tekrar kalçalarımın arasında gezdirirken kalp atışlarını dinledim.

Onu uyutmak zorunda kalacaklardı.

Rob, onunla çiftleşemediğim için ölebilirdi.

Bunu yapamazdım. Phoenix'te bir işim vardı. Ben Natalie Sheffield değildim. Kurdunun ihtiyacı olan kişi bile değildim. Sonsuza kadar benimle kalamazdı. Sonsuza kadar kısa sürecekti çünkü *ölecekti*.

Eğer başka bir kadın olsaydı, kurdunun hoşlandığı başka biri, o zaman onunla çiftleşebilir ve ölmezdi. Onun başka bir kadınla bu şekilde yatıyor olması fikri, hayali gözlerini oyma isteği uyandırdı bende.

"Şşşt," diye mırıldandı ve parmakları oynamak için kalçalarımın arasına kaydı. "Zihninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. Benim için endişelenme meleşim. Ben sürünün alfasıyım. Senin de alfanım. Tüm endişeleri ben hallederim."

Bunun üzerine bir nefes verdim. Saçma erkek-kurt. Yine de alfa erkeğı iddialarına aldırmadım. Kolluk kuvvetlerindeki tüm erkekler alfa tipleriydi. Onların tarzına tamamen alışmışım ve bence Rob, tanıdığım tüm erkekler arasında bunu en iyi takınan kişiydi. Kalçalarımı oynattım çünkü birlikte yaptığımız onca şeye rağmen son derece nazik olan dokunuşu beni yeniden harekete geçiriyordu. Özellikle de beni bu kadar kayganlaştıran onun döllerі olduğu için.

"Rob..."

"Bırak şimdi ben oynayayım." Bizi yuvarladı, böylece üstte kaldı ve vücudumdan aşağı kaydı, giderken bacaklarımı genişçe itti.

Başını ittim. "Rob, her yerim dağınık."

Kalçalarımın arasından bana baktı. Bir parmağını klitorisimin üzerindeki kesilmiş buklelerimin arasında gezdirdi. "Kırmızıyı seviyorum. Bırak oynayayım. Birlikte kokumuzu seviyorum. Benim tarafımdan işaretlendiğini bilmek. Bu am benim meleşim. Artık her şekil değıştiren senin üzerinde kokumu alacak."

Beni yaladı ve ben her şeyi unuttum. Sadece Rob'u. Sadece bana verdiği şeyi. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve o beni yerken tavana baktım. Bana her şeyimi veriyordu ve aletini yalamış olmama rağmen ona gerçekten istediğı şeyi veremiyordum. Bütün benliğimi. *Gerçek* beni.

Ben bile kim olduğunu bilmiyordum. Natalie Sheffield değildim. Willow Johnson bile değildim, çünkü sisteme ilk girdiğimde bir sosyal hizmet görevlisi bana bu ismi vermişti.

Rob'un arkadaşı olabilirdim ama yüzde yüz bir yalandım.

R OB

Bir hafta sonra ahırdan geldiğimde Marina'yı mutfakta fırtına koparırken buldum. Colton ve Boyd onun merhametine kalmışlardı, sakın emirleri onlara istediğini yaptırıyordu. *Buzdolabından yumurtaları alın. Büyük tencereyi kaynatmak için suyla doldurun. O tabağı değil. Büyük olanı.*

Audrey masada oturmuş patates soyuyordu. Çok heyecanlı görünmüyordu ve yemek pişiremediğini ilk itiraf eden kişi olduğu için, keskin bıçaklarla arasında bir masa olması muhtemelen onun için en garantisiydi. Ameliyathanede neşter kullanabilse de, felaket olmadan soğan doğrayamazdı.

"Telefonun nerede, pislik?" Boyd talep etti. Tencereyi doldurduğu lavabodan başını kaldırıp baktı. "Mesajlarıma cevap vermedin."

Arka cebimi kontrol ettim, boş olduğunu gördüm ve inledim. "Bilmiyorum. Dün gece Natalie'de bırakmış olmalıyım." O şey muhtemelen şimdiye kadar ölmüştü.

Geçen hafta boyunca tüm boş saatlerimi Sheffield'ın evinde geçirdim. Kurdum mutluydu. Ben de mutluydum. Sikim mutluydu. Natalie'nin amı *çok* mutluydu. Bundan emin oldum. Onunla birlikteyken, neredeyse alfa olduğumu unutuyordum. Kendimi onun erkeği olarak düşündüm. Onun eşi.

O bir kurt değildi, bu yüzden benim alfa olmamın dinamiklerini anlamadı. Bunun önemini, eğer alfanın eşi olursa rolünün ne olacağını anlamadı. Bazı dişi şekil değiştirenler sadece statü için eşim olmak istemişti, benim için değil. Bunu daha gençken öğrenmişim. Zor bir dersti ama o zamandan beri dikkatliydim. Konumumu ondan saklamıyordum ama bu konu pek gündeme gelmiyordu. Birlikte olduğumuz süre boyunca hemen hemen gündeme gelen tek şey aletimdi.

Yatıya kalmayı pek sevmezdi, ben de zorlamadım, sadece akşamları orada geçirdim. Son derece bağımsızdı, buna saygı duymak ve işleri ağırdan almak zorundaydım, ancak dolunay yaklaştıkça onunla çiftleşme ihtiyacım daha da güçleniyordu.

Alfalar yan çizildiği için alfa olmayı bırakmadılar. Her şey amcığa bağlıydı. Evet, kaba bir terimdi ama Natalie'ninkini seviyordum. Ama hâlâ Kanada'dan benimle buluşmaya gelen bir sürü

prensesi vardı ve herkes onun amına aşık olmamı istiyordu. O kadar saplantılı olacaktım ki sikimi içine sokup onu ısırarak ve ay çılgınlığımı sonsuza dek sona erdirecektim. Ya da öyle inanıyorlardı.

Sürü prensesini istemiyordum. Adını bile bilmiyordum. Natalie'yi istiyordum ve bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hazır olduğunda onu gerçekten sahiplenip sahiplenemeyeceğimi anlamam gerekiyordu.

Her gece hava karardıktan sonra, duşuma ve yatağıma gitmeden önce artan saldırganlığımı hafifletmek için yer değiştirdim ve tepelerde koştum. Tek başıma. Bu en iyisiydi çünkü dolunay yaklaştıkça onu işaretleme dürtüm daha da güçleniyordu. Ama sadece bu değildi.

Onun artık bu mutfakta olmasını istiyordum. Ailenin bir parçası. Bunu nasıl başaracağımdan emin değildim ama ne kadar mükemmel olacağından şüphe etmek imkânsızdı.

Olmaması gerekiyorsa kurdum neden bir insanı seçsin ki?

"Neler oluyor?" Dolaptan bir bardak alıp buzdolabının kapağındaki sebilden buz ve suyla doldurarak sordum.

"Piknik. Herkes Natalie'yle tanışabilsin diye toplu bir yemek yapalım dedik," dedi Marina ahşap kesme tahtasında kereviz doğrarken. "Audrey dükkândan dönerken uğradı ve onu davet etti."

İçkimin ortasında durakladım. "Sürü neden Natalie'yle tanışmak istesin ki?"

Belki de sesimin alçak tonundan ya da çok yavaş konuşmamdan dolayı Colton Marina'nın önüne geçerek onu benden korudu.

"O senin eşin, seni aptal," dedi Colton. Artık ordudan ayrıldığı ve Marina'dan düzenli olarak aldığı için, kardeşim onu hiç görmediğim kadar rahattı. Eşinin tehdit edildiği zamanlar hariç.

Marina'ya zarar vermeyecektim. Colton bunu biliyordu ama yine de eşleşme içgüdüleri güçlüydü.

Onu yolundan itti. "Alfa'dan korkmuyorum. Silahlıyım, unuttun mu?" Bıçağı salladı, gözlerini devirdi ve kerevize geri döndü.

"Natalie'nin dostum olduğumu biliyorum. Siz dördünüz biliyorsunuz. Clint de. Ama tüm sürünün bilmesini istemiyorum.

Boyd, geçen haftaki toplantıdaydın. Nasıl bir rezalete dönüştüğünü gördün."

"Onun senin eşin olduğunu kimseye söylemeyeceğiz," dedi Boyd. "O yeni komşumuz. Ve yaşlı adam Sheffield'ın büyük yeğeni. Sürünün çoğu Bay Sheffield'ı hatırlar ve onu ağırlamak komşuluk görevidir. Eminim herkesin akrabası hakkında söylediği güzel şeyleri duymak isteyecektir."

O böyle söyleyince kendimi bir pislik gibi hissettim. Suyumdan büyük bir yudum aldım, sonra bardağı bulaşık makinesinin üst rafına koydum. Marina'nın kaldırması için bırakmak beni daha da pislik yapacaktı.

"Haklısın," diye iç geçirdim. "Bu iyi bir fikir. Yapmasaydık tuhaf olurdu."

"Barn Cats'in gelip çalmasını düşünüyordum," diye ekledi Boyd. "Düğün resepsiyonumuz fırtına yüzünden kısa kesildi. Natalie ile taşınmadan önce telefonda konuştuğumda konser kemancısı olduğunu söylemişti. Sheffield'ın keman çaldığını hatırlarsınız. Sanırım onunla ortak noktası buydu - bu yüzden evi ona bıraktı."

Bu doğru. Natalie'yle tam bir hafta geçirmiştik ve o hayatının bu kısmıyla ilgili hiçbir şey paylaşmamıştı. Elbette omzunda otuz yedi çil olduğunu ve sol meme ucunun sağdakinden daha hassas olduğunu biliyordum. Müzik? Bu konu hiç açılmamıştı. O da benim kadar dalgındı.

"Ara onu Rob," dedi Audrey, elindeki soyulmuş patatesi bir kâseye koyup bir tane daha aldı. Marina'ya baktı. "Ne kadar patates salatasına ihtiyacımız var?"

"10 pound."

"Bunun bir potluck olduğunu sanıyordum," diye homurdandı.

"Öyle. Soymaya devam et. Egzersiz bebek için iyidir."

Audrey güldü, sonra tekrar bana baktı. "Natalie'yi ara ve kemanını getirmesini söyle. Kemanını. Adı her neyse. Ahır Kedileri'yle çalabilir. İzlemesi eğlenceli olur ve onun için harika bir yol olur.

uyum sağlamak için."

Arka cebimdeki telefonuma uzandım, sonra hatırladım. "Kahretsin. Telefon yok."

"Numarası bende var." Boyd cep telefonunu çıkardı. "Geçen ay taşınmadan önce Markle'ın sığırları hakkında bilgi vermek için onu aramıştım."

O fiyaskoyu çok iyi hatırlıyorum. Markle, Natalie'nin otlak arazisini onun rızası olmadan kullanmayı kendine görev edinmiş, baştan aşağı bir pislikti.

"Harika," dedim ve elimi uzattım.

Telefonu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Onu arayacağım," dedi sırtarak. "Sen duşa gersen iyi olur. Sürünün erken gelmeyi ne kadar sevdiğini bilirsin." Burnunu çekti. "At gibi kokuyorsun."

"Atın kıcı," diye mırıldandı

Colton. Kardeşlerime ölümcül

bir bakış attım.

"Pekâlâ." Colton'ın ensesine bir şaplak attıktan sonra merdivenlerden yukarı çıktım.

"Selam Natalie, ben Boyd Wolf. Audrey'nin ne kadar çok patates soyduğuna inanamayacaksın..."

Kardeşimin Natalie ile konuşmasının geri kalanını duymadım. Sadece birkaç saat içinde onu tekrar göreceğimi biliyordum. Merdivenlerden çıkarken sertleştım. Onu görmeyi düşünmek bile beni tahrik ediyordu. Duşa girecek olmam iyi bir şeydi. Sorunu halledebilirdim. Yumruğum Natalie'nin amı, ağzı ya da kıcı kadar iyi değildi ama daha sonrasına kadar idare etmek zorundaydı.

WILLOW

Elimde bir tepsi haşlanmış yumurtayla Wolf Ranch'e gittim. Pek iyi bir aşçı değildim ama üvey annem hep yemekli toplantılara bu yemeği getirirdi, o yüzden yapılacak şey bu gibi görünüyordu.

Çocukken bu buluşmalardan nefret ederdim, kendimi hep yersiz hissederdim. Johnson'ların çocuklarını ya da eşyalarını emanet edemeyeceğimiz için herkesin gözünün üzerinde olduğu çok sayıdaki evlatlık çocuktan biriydim.

Bu sefer de özellikle orada olmak istemiyordum.

Hayır, bu bir yalandı. Burada olmak hoşuma gidiyordu.

Çok fazla. Rob'un ailesinin yakınlığını sevdim. Birbirlerinin arkasını kolluyor gibiydiler.

Rob'la geçen hafta çok lezzetliydi. Günahkarca lezzetliydi. Ama her zaman, onların çalıntı anlar olduğunu biliyordum. Rob Wolf'a sahip olamazdım.

Burada inanılmaz ailesi ve sürüsüyle birlikte olmak bunu acı verici bir şekilde açık hale getirdi. Ben buraya ait değildim.

Bir yalanı yaşıyordum. Rob'un ay çılgınlığına yenik düşmeden önce bir dişiye işaretlemesi gerekiyordu. Kurdunun beni eş olarak seçtiğine inandığını biliyordum ama bunun sadece biyolojiden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Tıpkı insan dişilerinin biyolojik saat olayı gibi. Üreme dönemlerinin sonuna geldiklerinde çaresiz kalıyorlar ve iyi bir baba olacağını düşündükleri herhangi bir erkekle evleniyorlardı.

Rob'da da aynı şey vardı. Onun zamanı gelmişti ve ben de yan daireye taşınmıştım. Kimyamız çok iyiydi, o yüzden doğru kişi olduğumdan emindi.

Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

Bir yalanı yaşıyordum ve Natalie olmadığımı, buraya sahte bahanelerle geldiğimi öğrendiğinde çok kızacaktı. Hissedeceği ihanet duygusunu hiçbir özür geri getiremezdi.

Bu kadar yakınlaşmamıza izin vermemeliydim; bu durum ikimiz için de garantili bir kalp ağrısıydı. "Hey, sen Natalie olmalısın," dedi genç ve güzel bir kadın, haşlanmış yumurta

tepsisini elimden alırken.

"Ben Marina, Audrey'nin küçük kız
kardeşi." Çok daha genç.
Şaşırmıştım.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Onu arka bahçeye kadar takip ettim, orada bir barbekü ızgarası çoktan kızarmış et kokusuyla tütmeye başlamıştı.

Ağzım sulandı. "Aman Tanrım, şeftalili turta mı o?"

Marina gülümsedi. "Kesinlikle öyle. Yemek pişirmek benim tarzım."

"Merhaba. Sen Natalie olmalısın." İki yakışıklı genç kovboy yanıma geldi. "Ben Rand," dedi içlerinden biri. "Ben de Nash," diye bitirdi diğeri.

Marina, "Onlar Wolf Çiftliği'nde çiftlik işçileri," diye ekledi.

Görünüşe göre Wolf Çiftliği'ndeki tüm kovboyar çok iyi birer erkeklik örneği idi, ama bu ikisi Rob'un eline su dökemezdi.

Rob geldi ve elime uzanarak beni kendine doğru çekip sarıldı. "İşte buradasın."

İnsanlar bana bakarken birkaç kafanın döndüğünü fark ettim. Rob'dan uzaklaştım, savunmam yükseldi.

Rob alçak bir sesle, "Sürü seni sevecektir," diye güvence verdi. "Büyük amcan buradaki pek çok kişinin dostuydu." Ama sonra geri çekildi ve yüzünü ovuşturdu. "Sadece seninle çiftleşmem fikrini sevmeyebilirler."

"O zaman oraya gitmeyelim," dedim hızla, bir adım geri çekilip bedenlerimiz arasına daha fazla mesafe koyarak.

Bu adamla çiftleşemezdim. Yapabileceğimi mi düşündü?

O zaman neden bedenimin onunkinden ayrı olması tüm bedenimi acıtan bir özlem duygusu yaratıyordu?

"Doğru," diye kabul etti. "Aramızda geçenleri şimdilik gizli tutacağız." Bir an için yüzündeki çizgilerde mutsuzluğun ipuçlarını yakaladım. Omuzlarında kardeşlerinin ve tüm sürünün sorumluluğunun ağırlığı vardı.

Kolunu sıktım, içimdeki sızı giderek güçleniyordu. Rob inanılmaz bir adamdı. Özverili ve verici. Güçlü ve koruyucu. Ve çiftlikte yaşadığı bu hayat... Böyle bir şeyi isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Çocukluğum çok boktan geçmişti. Ama şimdi buradaydım, şimdi onun sahip olduğu şeyi görebiliyordum -topluluk duygusu, aile duygusu- şimdi tam da arzuladığım şey gibi geliyordu. Çocukluğumun ferahlatıcı panzehiri. Montana'daki güzel bir çiftlikte nezaket ve sevgiyle dolu bir yeniden yapılanma.

Ve gerçekten ateşli sapıkça seks.

Bunların hiçbirinin gerçek olmaması çok kötü.

"Ee, Rob," yaşlı bir adam gelip Rob'un sırtına vurdu. "Kanada'dan gelen birlik ne zaman geliyor? Planladığınız herhangi bir etkinlik var mı?"

Ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum ama içimdeki dedektif Rob'un çenesinin sıkılaşmasını ve bana doğru attığı hızlı ve suçlu bakışını kaçırmadı.

"Hemen döneceğim Natalie," dedi, sanki duymamı istemiyormuş gibi adamlarla birlikte uzaklaşarak.

"Bu durum hakkında endişelenmiyorsun, değil mi?" Marina dirseğimin dibinde belirdi ve alçak sesle konuştu.

Yüzümü tamamen ona döndüm. "Durum tam olarak nedir?"

Kızardı. "Oh-um-bir şey yok," diye kekeledi. "Sadece bazı ziyaretçiler geliyor." "Ne ziyaretçisi?" diye sordum. "Neden endişeleneyim ki?"

Marina kolumdan tuttu ve beni kalabalıktan uzaklaştırdı. "Bu aptalca bir şey," diye açıkladı sakın bir sesle. "Sürü büyükleri Rob'un bir alfa dişiyle tanışmasını istediler, belki onunla çiftleşmek

ister diye. Senin hakkında bir şey bilmiyorlar çünkü Rob sana uyum sağlaman için zaman tanıyordu.

tüm bu şekil değiştiren olayı. Ayrıca... biz insanların aralarına karışması fikrini de pek sevmiyorlar." Omuz silkti. "Bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Rob alfa. Ne isterse yapabilir."

Bu doğru değildi. Kelimeleri duyar duymaz anladım. Bir diktatör ne isterse onu yapardı. Bir lider yapmaz. Sürüsüne karşı sorumluluğu vardı. Ve Rob kesinlikle bir liderdi. Herkesin iyiliğini kendi iyiliğinin önüne koyan türden. Bu yüzden sürünün bizim çıktığımızı öğrenmesi onu çok germişti.

Rob'la aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini bilsem de, bir yanım hâlâ bariz cevaba direniyordu - ona birlikte olamayacağımızı söylemek ve alfa dişi kurtla birlikte olmasına izin vermek.

Aslında, Rob'un onunla birlikte olma fikri bende kadını yumruklama isteği uyandırdı.

Saçmalık. Her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Rayların üzerindeki arabaya doğru son sürat giden bir tren gibiydi. Bir kaza olacağını biliyordum ama nasıl durduracağımı bilmiyordum.

R OB

DOLUNAYA YAKLAŞIYORDUK ama bu ay ışığında koşmak için bir araya gelmek değildi. Bunun yerine, öğleden sonra pikniği idi. Saat beşte yaklaşık yirmi sürü üyesi evin arkasındaki tarlada idi. Genellikle ahırda buluşurduk, böylece biraz gölge ve yağmur yağma ihtimaline karşı bir çatı olurdu ama inşaat projesi henüz bitmemişti. Herkesin getirdiği yüklü miktardaki yiyecek için üzerinde tahtalar olan testereler masa olarak kurulmuştu. Marina ve Audrey'nin patates salatasından şeftalili turtaya, hamburgerlere ve hatta ev yapımı dondurmaya kadar her şey mideye indirilmişti. Barn Cats enstrümanlarını akort ediyor ve performanslarını sergileyecekleri ağacın altına sandalyelerini yerleştiriyordu. Bazıları oturup dinleyebilmek için battaniyeler sermişti. Diğerleri katlanabilir sandalyeler getirmişti.

Natalie, gözlerine çok yakışan ve küçük askılarını omuzlarından sıyrıp altındakileri yutmak istememe neden olan güzel yeşil bir sundress içinde yanımda oturuyordu. Geldiğinden beri ona olabildiğince yakın durmuştum. Sürünün sorularına yol açmadan olabildiğince yakın. Şimdi keşke bu barbeküyü başlamadan önce iptal etseydim diyorum çünkü Natalie'ye benim olduğunu tüm sürüye göstermeden yakın olmak beni öldürüyordu.

İnsanlar, tıpkı kardeşlerim ve eşlerinin varsaydığı gibi, onu büyük amcası hakkında hikayelerle eğlendirmişlerdi. Sürü için her zaman vakti olan nazik, sabırlı bir insandı. Kimse ona bizim şekil değiştiren olduğumuzu söylememiş olsa da, bildiği ve umursamadığı varsayıldı. Hikâyelerin hepsi güzeldi ve umarım Natalie onları bağına basabilirdi.

"Ahır Kedileri seni bekliyor," dedi Boyd, Audrey'i kolunun altına sıkıştırarak. "Ne? Ben mi?" Natalie şaşkınlıkla ağabeyime bakarak sordu.

"Evet, kemanını getirdin, değil mi?"

Kız ona boş boş bakmaya devam edince başını eğdi ve gözlerini hafifçe kısarak baktı. "Bunu daha önce telefonda konuşmuştuk."

Düzeltilmeden önce ifadesinde bir telaş sezdiğimi sandım. "Ah, doğru ya. Evet. Telefonda konuştuğumuzda. Telefonda konuştuğumuz zaman."

"Peki, keman nerede?" Boyd etrafına bakındı. "Çantanı bir yere mi sakladın?"

Kaşlarını çattı. "Um, hayır. Üzgünüm, unutmuşum. Sanırım Rob beynimi uyuşturdu."

"Unuttuysan sorun değil," diye onu rahatlattım. Garip bir şekilde rahatsız görünüyordu, bu da kurdumu son derece korumacı yaptı.

Boyd parmaklarını ağzına götürdü ve kulakları yırtan bir ısıklık havayı kesti. Herkes bize doğru bakmaya başladı. "Kurt, fazladan keman var mı? Burada fazladan bir kemancımız var." Boyd, Natalie'nin başının üstünü işaret etti ve herkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı.

Yanaklarındaki tüm renk soldu ve bir adım geri çekildi.

"Sorun nedir?" Sadece onun ve etraftaki diğer tüm kurtların duyabileceği şekilde eğilerek sordum. "Oyun oynayacak havada değilim."

Boyd kolunu Audrey'den çekti, sonra diğer kolunu Natalie'ye doladı, sanki yeni bir arkadaş edinmiş gibi. "Saçmalama, senin alışık olduğun şeylere kıyasla daha kolay şeyler yapıyorlar. Merak etme, Mozart falan çalmayacaklar. Haydi, sevgilim. Neyin var göster onlara. Korkma. Geçen ay okuldayken konuştuğumuz kadarıyla sen çok iyi bir oyuncusun."

Natalie ona sahte bir gülümseme sundu ama Kurt ona başka seçenek bırakmadı ve onu küçük grup üyelerinin arasından geçirerek diğer müzisyenlerin yanına götürdü. Teker teker kendilerini tanıttılar, sonra Kurt ona bir keman ve yay uzattı. Yaşlı adam olabildiğince asık suratlıydı ama iyi keman çalıyordu ve nazik bir ruhu vardı.

Keman ve keman arasındaki farkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her iki şekilde de sesi sevdiğimi biliyordum.

Natalie oturmadığı için çocuklar da oturmadı. Ayakta durmak için hareket ettiler, böylece beş müzisyen sıralandığında Natalie onların ortasında kaldı. Kurt canlı bir melodi çalmaya başladı, diğer Barn Cats'ler de melodiye ayak uydurdu.

Sürü üyeleri el çırpı ve ayaklarını yere vurdu. Natalie endişeyle gülümsedi, sonra etrafına bakındı. Sonra yayını ve kemanını bir masanın üzerine bıraktı, bir kutu gazozu uzandı, ağzına götürdü ve hepsini önünden aşağı döktü.

Bilerek.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı zoraki bir kahkahayla. "Gidip temizlenmem gerek." Kemanı yavaşça çantasına geri koydu ve eve doğru bir adım attı.

Yolda önünü kestim, elini tuttum ve onu arka kapıdan geçirip evin içine soktum. Şekil değiştirenlerin olağanüstü işitme yetileri vardı ama umarım buradan kulak misafiri olmazlardı. Tüm sürünün işimi bilmesi bir şeydi, kulak misafiri olmaları başka bir şeydi.

"Angel, bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Yok bir şey. Sadece döktüm." Rulodan birkaç kâğıt havlu aldı ve elbisesine dökülen sodayı kuruladı. "Eve gidip üstümü değiştirsem iyi olacak."

"Saçmalık." Kolundan tuttum ve yüzünü bana çevirdim.

Bir dövüşçü duruşu olduğuna yemin edebileceğim bir şekilde gerildi - dizleri yumuşak, dirsekleri gevşekçe bükülmüştü. Korkunun kokusunu aldım ve bu midemi bulandırdı.

Arkadaşım

korkuyor muydu?

Benden mi?

Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Alfa olduğum için bunu hissedebiliyordum. Çok güçlü bir saçmalık ölçerim olması beni harika bir lider yapıyordu.

Neden diğerleriyle oynamak istemesin ki? İstemediği çok açıktı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Zihnim olasılıklar üzerinde koşuşturdu.

"Okulun hakkında pek konuşmadık. Birlikte bir hafta geçirdikten sonra, bu beni bir pislik yapar ve

Bunun için özür dilerim. Bir şey mi oldu da artık oynamak istemiyorsun?"

Başını salladı ve ortadaki adaya gitti. Kaseden bir elma aldı, belli ki kıpır kıpırdı. "Tüm arkadaşlarının ve ailenin önünde işleri berbat etmek istemiyorum."

Başka bir yalan kokusu aldım.

Arkadaşım bana yalan söylüyordu. *Yine*. Kurdum dehşetle uludu.

Haklıydım. Yanlış olan bir şey vardı. Natalie utangaç değildi. Müzik alanında yüksek lisans yaptığı için sahne korkusu yaşayacağından şüpheliydim. Sanki-

Boyd mutfağa girdi. Dışarı çıkmasını isteyerek ona ters ters baktım ama kollarını göğsünde kavuşturdu ve yanıma doğru yürüdü.

Tehdit altında olsaydım yapacağı gibi.

Ama Natalie tarafından?

"Yani kemanı unuttun mu?" Boyd sordu. Soru kulağa kesinlikle saldırgan geliyordu. Kurdum bundan hoşlanmadı ama kafatasımın tabanında bir önsezi karıncalanması başlamıştı bile. Görünüşe göre Boyd benden daha çok şey biliyordu. Sadece beklemek zorundaydım.

"Evet." Titrek bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Gerçek şu ki, okulda müzikten çok sıkıldım. Bir daha asla keman çalmak istemiyorum."

Bu, biraz önce bana önerdiğinden farklı bir hikâyeydi.

"Peki, en azından mayonez getirdin mi?" Boyd sordu. "Daha önce aradığım zamanı hatırlıyor musun?"

Natalie gözlerini elmadan kaldırdı. "Ne? Oh, Tanrım. Özür dilerim! Sanırım bunu da unutmuşum." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra dönüp gitti.

Yıllar boyunca sürüde bazı kötü şeylerle uğraştım. Bir keresinde biri bir çocuğu incitmişti. Bu kötüydü. Bir başkası kendini köprüden aşağı atmıştı. Ama bundan sonra olacakların beni mahvedeceğine dair içimde bir his vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama Boyd burada onu sorguluyorsa, bunu bir nedenle yapıyordu. Onu hiçbir şeyle suçlamıyordu. Daha çok ondan cevaplar almaya çalışıyor gibiydi. Tepkisini ölçmek için. Bunu birçok kez yapmıştım, birinin devreye girmesi için tuzak kurmuştum ve...

Boyd alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla, "Telefonda senden mayonez getirmeni istemedim," dedi.

Natalie hareketsiz kaldı, bakışları daraldı. Daha önce de bana kızdığını görmüştüm, haklı olarak. Bu tamamen savunmaydı.

"Söyle bana *Natalie*, bu öğleden sonra kiminle konuştum ben?" Boyd sordu. "Çünkü sen olmadığın kesin."

Yanakları pembeleşmişti ama bu sefer onu orgazma ulaştırdığım için değil.

Çenesini savunmak için sıkı ama gözleri yaşardı. Onları geri kırıştırdı. Dişilerin, özellikle de eşimin ağlamasından nefret ederdim ama şimdi onu tutamazdım. Bir şeye tutunuyordu. Bir sır. Büyük bir sır.

Cevap vermeyince elimi tezgâhın üzerine vurdum. "Boyd kiminle konuştu?" İstemedim de olsa alfa gücü kullandım. Hem o hem de Boyd geri çekildi.

"Natalie," diye ağzından kaçırdı. "Natalie'yle konuştu." "Sen."

Başını iki yana salladığında ateşli bukleleri sallanıyordu. "Gerçek Natalie."

Önümdeki eşime bakarken bir adım geri çekildim. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama sessiz kaldı.

"Sen de kimsin ve Natalie Sheffield'a ne yaptın?"

Nefes aldı ve uzun bir nefes verdi. "Natalie Los Angeles'ta. O iyi. Onu öldürmedim ve

dondurucuda." Önce Boyd'a, sonra bana baktı. "Benim adım Willow Johnson. DEA ajanıyım ve burada gizli görevdeyim."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve kurdum acı içinde ulumalı mıydı yoksa onun hilekârlığı karşısında öfkelenmeli miydi emin olamadı.

"Burada uyuşturucu yok. Yatağımı iyice kontrol ettiniz. Evin geri kalanını da arayın, sonra da siktirin gidin." Kapalı kapıyı işaret ettim.

Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu. "Araştırdığım kişi sen değilsin."

"Hayır mı?" diye sordum. Daha önce hiçbir dişiye vurmamıştım ve şimdi de vurmaya başlamayacaktım ama bu kadın... bu sahtekâr... kendimi tutma becerilerimi zorluyordu. Beni ve kurdumu kandırmıştı. O Natalie Sheffield değildi. Bunca zaman, hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar acınası bir alfabaydım.

"Hepsi yalandı, değil mi?" Kaşlarım aşağıya indi. "Bilgi almak için beni mi kullanıyordun?"

Bunların herhangi

biri gerçek
miydi?" "Rob,
hayır-"

"Siktir, sana açıldım." Bir şey fark ettiğimde ona doğru bir adım attım. "Vay anasını. Sürü hakkındaki gerçeği biliyorsun."

Bana liderlik etmemi bekleyen şekil değiştirenleri korumak benim görevimdi ve en büyük sırrı ben çözmüştüm. Kimse bizim şekil değiştiren olduğumuzu bilmemeliydi. Sadece ateşli komşuya söylemedim. Lanet bir DEA ajanına da söyledim. Sadece ay deliliğim ve kurdumun bir insanı seçmiş olması değil... yalancı bir insanı, aynı zamanda bir ortaokul kızı gibi sürü detaylarını ağzımdan kaçırmıştım.

"Senin sırlarını söylemeyeceğim Rob," diye fısıldadı. "Bunu söyleyen yalancı," diye tersledim.

Bu sözler karşısında irkildi.

Bir adım daha yaklaştım ve onu işaret ettim. "Kardeşlerime, sürüme... herhangi bir şekil değiştirene bulaşırsan bunu anlarım. Alfa olarak herkesi koruma sorumluluğum var ve buna tüm tehditleri ortadan kaldırmak da dâhil."

"Rob..."

Ona konuşma fırsatı vermedim. Günleri vardı. Bana gerçeği söylemek için *günler*.

"Sahte olduğunu başkaları öğrenmeden mülkünden defol git. O kadar nazik olmayacaklar. Güven bana."

Başka bir şey söylemedim, sadece ona sırtımı döndüm, tıpkı onun bana yaptığı gibi. Kurdum Natalie'nin eşim olduğunu düşünmüş olabilirdi ama yanılıyordu. Evin içinden ön kapıya doğru yürüyen kadın Natalie Sheffield bile değildi.

"Rob," dedi Boyd ama susması için elimi kaldırdım.

Arabasının uzaklaşmasını bekledim ama uzaklaşmadan önce bir başkasının geldiğini duydum. Natalie'nin arabasını takip ettik.

-Hayır, Willow'un ön verandaya giden yolu. Kanada plakalı büyük bir kamyonun üç adam ve genç ve güzel bir kadın indi.

"Alfa Kurt mu?" diye gürledi adam.

Ona odaklanamıyordum çünkü Natalie - kahretsin!- Willow arabasının kapısını açmış,

gidiyordu. Ona baktım, göğsüm yarılmış ve kanlar içinde yere yığılmıştı.

"Evet?"

"Ben Alpha Jackson, Manitoba'dan. Bu da kızım Kara." Oh,
Tanrı aşkına.

Bu gece daha kötü olamazdı.

WILLOW

Rob için yaratılmış güzel alfa kurda bakarak yere kök saldım. Marina'nın bana bahsettiği kurda. Aman Tanrım. Bu, geldiğini gördüğüm tren kazasıydı. Rob ona bakmıyordu ama. Bana bakıyordu - bakışlarında ihanetin acısı yanıyordu. Bana öyle bakmasını ben sağlamıştım. Bunu ben yapmıştım. Arabaya atladım ve çalıştırmak için acele ettim. Uzaklaşmak zorundaydım. Onu hayatına devam etmesi için bırakmalıydım. Hızla geri gittim, lastikler toprakta patinaj yaptı, sonra eve doğru yola çıktım. Home. Ha. Ne şaka ama. Güçlü kalmaya çalıştım ama eve dönüş yolunun yarısında yıkıldım ve kısa yolun geri kalanında ağladım. Kendimi bir çukurda bulmamam mucizeydi. Olacağını düşündüğüm her şey olmuştu. Rob gerçeği öğrendi ve kendini küçük düşürülmüş hissetti. Hayır, bu doğru kelime değildi. İhanete uğramış. Ruhunu ve toplumunun ruhunu bana açmıştı ve ben de karşılığında ona hiçbir şey vermemiştim. Sadece yalanlar. Yine de her şey sahte değildi. Ona karşı hissettiklerim ve bunu gösterme şeklim sahte değildi. Rob için hissediyordum. Derinden. Hayatımda ilk kez bir başkasını önemsiyordum. Onu incittiğimi, gerçek hayatımın başıma gelen tek iyi şeyi mahvettiğini önemsiyordum. O kadar uzun zamandır tek başımaydım ki, bir erkeğe aşık olabileceğimi bile bilmiyordum. Sevilmediğimi düşünüyordum. İstenmediğimi. Hiç evlat edinilmemiştim, tüm çocukluğumu sistem içinde, beni sadece devletten alacağım para için isteyen bencil yetişkinlerin kaprisleriyle geçirmiştim. Kalbimin etrafına bir duvar örmüştüm, o kadar büyük bir duvar ki beni acıdan korumuştı, aksi takdirde çok uzun zaman önce yıkılırdım. Aşkın insanı zayıflattığını sanırdım. Aslında Rob'u sevmek beni güçlü kılmıştı. Kendime güvenmek zorunda kalmamıştım. Güvenmiştim.

Yine de onu tek başıma yok etmişim.

Arabamı durdurdum ve Sheffield evine baktım. Evin eski tuhaflıkları beni büyülemeye başlamıştı. Eğimli sundurma zemini, açmak için kas gücü gerektiren eski pencereler. Evdeki her kapı gıcırdıyordu. Büyüleyiciydi. Eşsizdi, sanki yaşayan bir şeydi. *Bir yuva.*

Cooper Valley'e gelene kadar DEA ajanı olarak yaptığım iş benim hayatımdı. Rob bana rozetinden daha fazlası olduğunu fark ettirdi. Aslında, kanun adamı olduğumu bile bilmiyordu. Bana doldurulmayı bekleyen tüm karanlık ve boş köşeleri göstermişti.

Tanrım, bugünkü piknik inanılmazdı. Ve korkutucuydu. Oradaki herkes birbirine aitti. Herkesin kan bağı yoktu ama şekil değiştiren olmanın getirdiği bir bağ vardı. Kendi özel tarzlarında bir aile olduklarına şüphe yoktu. Birbirlerine göz kulak oluyorlardı. Korudular. Kaldırdılar. Yardım ettiler.

Audrey ve Marina'ya hoş geldin demişlerdi ve onlar da insandı. Bay Sheffield'ın akrabası olarak beni de hızla gruplarına dahil ediyorlardı. O aitti, ben de aittim.

Bu misafirperver ruh beni rahatsız ediyordu. Hemen kabul görme fikrine alışkın değildim. DEA içinde bile saygı ve dostluk kazanmak gerekiyordu. İşim Markle davasının sonucuna bağlıydı. Eğer başarısız olursam, saçma sapan bir göreve atanacaktım. Sadakat yoktu, bağlılık yoktu. Rolüm başkası tarafından doldurulacaktı. Hemen değiştirilir ve unutulurdum.

Vaughn davadaki ivme eksikliğimden dolayı huzursuzlanmaya başlamıştı. Giden uyuşturucuları çözmüştüm ama gelenler... bir haftadır hiçbir şey olmamıştı. Yanılıyor muydum yoksa acele etmiyorlar mıydı?

Arabadan indim ve merdivenlerden ön kapıya çıktım.

Aynı şey Kurt sürüsü için de söylenebilir. Rob'un dişisi olarak benim yerime başka biri geçecekti.

Tam zamanında.

Uzun siyah saçlı, zeytin tenli, yüksek elmacık kemikli, gür kıvrımlı Kanadalı dişi kurt. Genç. Muhtemelen Rob'un her arzusuna göre şekillendirebileceği bir bakireydi. Muhtemelen gülünç derecede doğurgandı ve ilk seferde ona bir şekil değiştiren bebek verecekti.

Bir kaşıntıyı kaşımıştım. Bir sürü kaşıntı, ama daha fazlası değil. Mükemmel değildim. Lekeli ve beni kusurlu yapan bir geçmişim vardı. Rob bensiz daha iyiydi. Bir alfa olarak eşiyle gurur duymalıydı ve kesinlikle benden nefret ediyordu.

Telefonum çaldı ve Vaughn'dan bir mesaj gördüm. *Natalie Sheffield arayıp Boyd Wolf'un onu barbekü için aradığını söylemiş.*

Evet, ne demezsin. Bu bilgi birkaç saat önce işime yarayabilirdi, teşekkürler.

Mutfak tezgahından silahımı aldım, dolu olduğunu bildiğim halde şarjörü kontrol ettim. İşimi bitirmenin, Markle'ı parmaklıklar ardına götürmenin ve Montana'dan siktir olup gitmenin zamanı gelmişti. Bu yer bana sadece kalp ağrısı üstüne kalp ağrısı getirmişti.

ROB

NE YAPACAKTIM? Alfa olarak geçirdiğim on sekiz yıl boyunca hiç böyle bir karmaşayla karşılaşmamıştım. Diğer insanların sorunlarını çözmeye alışmıştım. Anlaşmazlıkları halletmeye. Çiftleşme törenlerini yönetmeye. Cenaze törenlerine. Ama bu?

Her şey benimle ilgiliydi.

Dişi kurt tanıştırmak üzere yanıma getirildiğinde kaskatı ve hareketsiz durdum. Sürüm beni bu alfanın kızıyla eşleştirmek istiyordu. Bu fikre karşı çıkmıştım çünkü Natalie benim olacaktı.

Ama bunun ne önemi vardı ki?

Natalie, Natalie değildi. Her şey bir yalandı. Benim bir eşim yoktu.

Ve sürümün bir tane almam gerekiyordu.

Belki de haklıydılar. Belki de eşin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Boyd gerçeğin ortaya çıkmasına yardım ettiğinde bu açık ve net bir şekilde kanıtlanmıştı. Benimle daha ne kadar numara yapacaktı?

Willow'un aksine, bu sürü prensesi bir şekil değiştirendi. Nathan gibi pisliklerin ve bunca yıldır yanımda duran yaşlıların zihinlerini rahatlatabilirdi. Tom ve Janet güvenilirmez birini getirmezdi. Willow gibi bir yalancıyı getirmezlerdi. Bunca zamandır onların bana güvendiği gibi ben de onların kararlarına güveniyordum.

Sahte Natalie Sheffield'ı ne kadar çabuk unutursam o kadar iyiydi. Kurdum kızgındı ama bu sefer bana değil. O da ihanete uğramıştı. Sürü prensesini işaretlemişti çünkü o bizim son şansımızdı. Başka seçeneğimiz yoktu. Hayattan alabileceğimiz tek şey buydu.

Mutluluk benim için kitaplarda yazmıyordu ama onunla çiftleşirsem en azından ay çılgınlığından ölmezdim.

Umarım.

"Peki," dedim. Söyleyecek başka bir şey bulamadım. Taşa dönüşmüş gibiydim. Tamamen ölmüştüm.

Boyd benim yerime devraldı. "Barbekü yapıyoruz," dedi yeni gelenlere. "Neden geri gelmiyorsunuz?"

Tom ve Janet bir anda ortaya çıktılar, yüzlerinde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Kara'yla birlikte dağdaki pansiyona gidebileceğinizi düşünüyorduk. Ona av alanlarını gösterir ve birlikte biraz özel zaman geçirirsiniz," dedi Janet.

Aman Tanrım. Onu oraya götürüp becermemi istediler. Genç bedenini dişlerimle işaretlememi. İlk iş olarak.

Bu fikir midemi bulandırdı ama Willow yüzünden dizlerimin bağı çözülmüştü. Natalie olmayan lanet Willow. Soruşturmasında kullanmak için beni kandıran insan. "Peki," diye mırıldandım, cebimden kamyonetin anahtarlarını çıkarırken. Başımı ona doğru eğdim. "Hadi git."

Gözleri iri, yüzü solgundu. Zavallı kız bunu benden daha fazla istemiyordu ve ben de o kadar iyi davranmıyordum. Bu ona haksızlıktı, bu yüzden kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp verdim. Tabii ki bu onun kokusunu aldığım anlamına geliyordu.

Tatlı. Nazikçe. Kurdum için hiçbir şey yapmadı.

Yolcu kapısını onun için açtım ve kendi başına yapabilecek durumda olmasına rağmen binmesine yardım ettim.

Kamyoneti çalıştırdım ve lanet olası şenlikleri geride bıraktığım için mutlu bir şekilde dağa doğru sürdüm. Kabindeki gerginliği fark etmem biraz zaman aldı. Garip bir sessizlik.

Şimdi yalnızdık, ikimizin "birbirimizi tanıması" için tepelere doğru ilerliyorduk.

Kara'yı suçlayamazdım. Yanımda oturuyordu, ayak bileklerini çaprazlamış, omuzlarını geriye atmıştı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama bunun zoraki olduğunu söyleyebilirdim. Gergindi ve eğer ben kendimi tuzağa düşürülmüş gibi hissediyorsam, o da kendini satılmış gibi

hissediyor olmalıydı.

"Özür dilerim," dedim, toprak yolda ilerlerken koltuğumdan başımı kaldırıp bakarak.

Koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı. Kabul etmeliydim, çok güzeldi. Güçlü. Sağlam yapılı.

Koyu renk saçlı, dolgun kıvrımlı, tatlı kokulu. Kurdum onda gerçekten çekici olmayan bir şey bulamadı. "Özür dilerim," dedi ve beceriksizce güldü.

"Kara-" diye başladım.

"Bunu istemiyorum," diye ağzından kaçırdı.

İçimde bir şey rahatladı. Belki de kurdum.

"Yirmi iki yaşındayım ve kendi aklımı biliyorum." Sesi yumuşak ama kararlıydı. "Üzgünüm Alfa, ama gerçek bu."

Gerçeği. Kahretsin, bu kadının bana verdiği ilk şey dürüstlüktü.

"Bunu ben de istemiyorum." Kelimelerin sesi sert ama doğruydı. Willow'u artık istemiyor olabilirdim ama başka bir dişiyi işaretlememin imkânı yoktu. Bu imkânsız olurdu.

Rahatladı. "Sen daha yaşlısın." Uzaklara bakarken bronz teni utançla parlıyordu. "Yani, benden daha yaşlısın. Sen alfasın. Bence sen de aklını kullanmayı biliyorsun."

"İstiyorum."

"Bunu durduramaz mısın?"

Bir dönemeçte durdum ve kamyonu park ettim. Onu bakire bir kurban gibi o kulübeye götürmemin imkânı yoktu.

"Durdu," diye söz verdim.

"Öylece mi?" diye sordu neredeyse hayretle.

"Aynen böyle," diye tekrarlardım. Başımı eğerek onu inceledim. "Bir eş istiyor musun?"

Gözleri zevkle parlıyordu. "Oh evet. Hem de çok." Bu pek hayra alamet değildi. "Ama sen değil," diye ekledi. "Tüm saygımla, Alfa-"

"Rob, lütfen. Eğer birkaç ihtiyar kurtlarımız eş olacağımıza karar verene kadar bizi tecrit edebileceklerini düşünüyorsa, o zaman en azından bana adımla hitap etmelisin."

Bir dakika beni inceledi, dudağını ısırды. "Sana gerçeği söyleyebilir miyim?"

İçimi çektim. "Lütfen." Aklım hemen Natalie'ye gitti. Willow'a. Onun yalanlarına. Gerçek şu anda iyi bir şey gibi görünüyordu.

"Eşimin kim olduğunu biliyorum... ve o sen değilsin."

Neredeyse gülecektim; verdiğim tek tepki rahatlama oldu. "Eşini buldun mu?"

On dört yaş daha büyүktüm ve sonunda kendiminkini bulduğumu düşünmüştüm. Buna layık olmaması çok kötüydü. "Evet. Wind Rivers sürüsünden. Ocak ayında kış oyunlarında tanıştık.

Babama söyledim ama

Callum bir alfa değil. O bir sanatçı. Bir cam üfleyicisi ve en güzel parçaları yapıyor." Eli boynundaki zincire takılı cam bir kolyeye gitti.

Bir babanın kızını, onun için en iyisi olduğunu düşündüğü için bile olsa, mutsuz bir çiftleşmeye zorlaması fikri hoşuma gitmiyordu. "Babanla konuşabilirim."

Başını hızla salladı, uzun saçları omuzlarına dökölüyordu. "Hayır, sorun değil. Nasıl hissettiğimi biliyor ama kendi aklımı bilmek için çok genç olduğumu söylüyor."

"Ve kendi eşimi bulmak için çok yaşlıyım," diye ekledim. "Sen seçebilmelisin."

"Ben de öyle sanıyordum," diye itiraf ettim kendimi tutamadan önce. O zaman sıırttı. "Ooooh. Bana ondan bahset."

Ben bir şey söylemedim.

"Sen iyi bir adamsın Rob. Bence arkadaş olabiliriz, değil mi? Bana ondan bahset. Sana Callum'dan bahsettim."

Dirseklerimi direksiyona dayadım ve ön camdan dışarı baktım, göremiyordum. "Kurdum eşimizi buldu ama o bir insan."

Beni kandırđıđı, yalancı olduğu kısmını atladım. O bunun bir parçası değildi. Bu kurdun bir başkasıyla olan bağlantısıyla ilgiliydi.

"İnsan," diye yanıtladı şaşkınlıkla.

Nefesimi üfledim. "Evet, bunun neden bir sorun olduğuunu anlayabilirsin. Baban senin bir alfabayla eşleşmeni istiyorsa, sürümün de benim başka bir kurtla eşleşmemi istediğini görebilirsin."

"O zaman beni istemiyorsun," dedi, sesinde en ufak bir kızgınlık belirtisi olmadan. Başımı salladım. "Sen de beni istemiyorsun."

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" diye sordu. "Oraya gidip herkese eşlerimizi bulduğumuzu söylemeliyiz."

Gölmekten kendimi alamadım. "Bu bir kurşun balon gibi uçup gidecek."

"Yani? Mutlu olmak istemiyor musun?"

Mutluluk.

Mutluluk benim için ulaşılmaz bir şeydi. Kader beni yalancı bir insanla eşleştirdiğinde bundan emin olmuştu. "Ben alfayım," dedim kastettiğimden daha sert bir şekilde. "Benim ihtiyaçlarım ve mutluluğum sürümden sonra gelir."

"Bu adil değil," diye karşı çıktı.

Kamyonu çalıştırdım ve geri dönmek için geri çevirdim. "Yaşlandıkça öğreneceğin bir şey varsa o da hayatın hiç de adil olmadığıdır. Arkadaşın nerede şimdi?"

Eğer ben kendi eşime sahip olamıyorsa, bu Kara'nın kendi eşiyle mutlu olamayacağı anlamına gelmiyordu. "Sürüsünün topraklarında."

"Onu buraya çağıracağım ve çiftleşmeyi kendim ayarlayacağım. Alfa olarak bunun yapıldığını görebilirim."

Ağzı açık kaldı ve Natalie'nin de aynı şeyi yaptığı zamanı hatırladım. O zaman tek düşündüğüm, aletimin etrafındaki o dolgun dudaklarla nasıl görüneceğiydi. Kara ile böyle bir şey düşünmemiştim.

"Gerçekten mi?"

Yanına uzandım ve elini sıktım. "Eşini buldun. Hiçbir şey sizi ayırmamalı."

Bıraktım, sonra göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum. Sözlerim herkes için doğrudu... benim dışımda.

Güçlü, nazik ve zeki bir kadın gibi görünmesine rağmen Kara'ya sahip olamazdım. Mükemmel bir alfa eşi olabilirdi ama bana ait değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de ona sahip olamazdım.

Başından beri ona sahip olamayacağımı bilmeme rağmen kurdum Nat-Willow'u istiyordu. Onun ikiyüzlülüğü, uzak durmak için ihtiyacım olan mükemmel bir bahaneydi. İşini yapar ve evine giderdi, her neresiyse artık.

Eğlenmiştim. Kurdum eğlenceli zamanlar geçirmişti. Ay çılgınlığı bizi bitirene kadar bizi idare edecek kadar. Bu olmadan önce alfa hattının güvende olduğundan emin olmalıydım.

WILLOW

Sheffield arazisinin sonuna kadar yürüdüm ve dikenli telleri yararak aralarına girdim.

Rob ve ben boğanın girdiği çiti onarmıştık ama Markle'la bu konuda henüz yüzleşmemiştim. Bunu bir noktada onun arazisine girmek için bir bahane olarak saklıyordum. Ve doğrusu? Geçen hafta Rob'la vakit geçirmeye o kadar dalmıştım ki bu bahaneyi kullanamadım.

Şimdi mi? Zamanı gelmişti.

Bir haftayı boşa harcamıştım ama şimdi işe geri dönmüştüm.

Ama zaman boşa gitmemişti. Yaşamak için ihtiyacım olan her şey vardı. Şimdi hepsi gitmişti. Rob'dan önceki hayatıma dönmek, çimento ayakkabılarla göle atlamak gibi geldi.

Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı.

Onu incitmişim. Beni affetmeyecekti. Affetse bile kalamazdım. Phoenix'te bir işim vardı. Ya da bir sonraki görev için nereye gidersem.

Ancak bu düşünce midemin çukurundaki tuğlanın daha da derine batmasına neden oldu.

Markle'ın ahırına ve ahırına doğru yürürken, Markle'ın onu tekrar taşımış olma ihtimaline karşı gözümü o lanet boğadan ayırmıyordum. Beni korkutmak için mi yoksa Rob'la çıktığım için intikam almak amacıyla mı onu arazime koyduğuna karar veremiyordum.

Ahırdan çıkan genç çiftlik işçisini gördüm. Jack, eğer doğru hatırlıyorsam. "Merhaba!"

Sesimi parlak ve dostça çıkardım ve o bana baktığında gülümseyerek el salladım.

Tanrım, eskiden bu rolü oynamayı severdim - bir fincan şeker isteyen komşu seksi kız. Bu sefer midemi bulandırdı.

Artık bir yalanı yaşamak istemiyordum. Bunu bir daha asla yapmak istemedim.

Bu da demek oluyor ki... hayatım tamamen paramparça olmuştu.

"Merhaba!" Genç çiftlik görevlisi yaklaştı ve şapkasını eğdi. "Bay Markle şu anda buralarda değil." "Oh, tamam. Belki siz bana yardım edebilirsiniz. Geçen gün arazimde onun boğasını

buldum."

Genç adamın gözleri büyüdü. "Olamaz."

"Evet, ödümü kopardı. Şansıma geri döndü ama merak ediyorum da çitin benim tarafıma nasıl geçtiğini biliyor musun?" Hafifçe güldüm. "Yani, uçarak gelmedi."

Jack şapkasını çıkardı ve başını kaşıdı. "Hayır hanımefendi, bilmiyorum. Özür dilerim. Hemen tüm çitleri kontrol edeceğim."

"Teşekkürler, minnettar olurum." Aptalı oynadım. "Boğa ne için bu arada? Onu satacak mısın?"

"Hayır, o burada damızlık olarak bulunuyor. Sadece arada sırada birkaç inek satıyoruz."

"Öyle mi?" Bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürdüm ve bir kalçama oturdum.

"Sadece birkaç tane mi?" Gözleri hareketlerimi takip etti.

"Biliyorum, bana sorarsanız bu garip. Hepsini bir kerede satmak daha mantıklı gibi görünüyor."

Belki başka bir karavan almak istemiyordur. Ben olsam böyle yapmazdım ama burası benim çiftliğim değil." Omuz silkti. "Onları yüklemeni izlemeyi çok isterim. İnekleri yani. Hiç çalışan bir çiftlik görmemiştim.

daha önce."

Genç yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ben onları yüklemiyorum. Onları sadece oluğa indiriyorum. Bay Markle onları gün batımından sonra kendisi yüklemeyi ve gece taşımayı seviyor, böylece sığırlar için çok sıcak ve rahatsız edici olmuyor."

Hı hı. Tabii. Markle'ın inek sevdiği tek yemek muhtemelen orta pişmiş olandı.

"Çok insancıl bir davranış. Ne zaman olacak? O kısmı izlemeyi çok isterim."

Sevimli olduğumu düşünmüş gibi sırtışı genişledi. "Elbette. Onları yarın akşam getiriyorum. Sen de gelebilirsin."

"Geri gelip izlersem çok fazla zahmet olmaz değil mi? Yoldan uzak duracağım, söz veriyorum."

Jack'in bakışları Markle'ın evine doğru kaydı, sanki birden emin olamamış gibiydi. Markle'ın nasıl bir pislik olduğunu düşününce şaşırmadım. "Uh, evet. Sanırım bu iyi olur. Yani, benim için sorun yok. Bay Markle'ın umursayacağını sanmıyorum."

"Geldiğimde ona sorarım," dedim tatlı bir sesle.

"Teşekkürler." Arkamı döndüm ve evime doğru ilerledim.

Mükemmel. Markle rutini takip ettiyse, ki çoğu uyuşturucu kaçakçısı işe yarayan bir yöntem bulduklarında bunu yapardı, uyuşturucuyu ineklerden sonra yüklerdi, geçen sefer gördüğüm gibi. Eğer oraya inip kasaları yüklenmeden önce kontrol edebilirsem, Markle'ı alaşağı etmek için ihtiyacım olan her şeye sahip olurum.

Ve Jack, yakalanırsam orada olmam için bana bir bahane verdi.

Bakışlarımın Wolf Ranch'e doğru kaymasını engellemeye çalışarak eve doğru yürüdüm.

Göğsümde hiç geçmeyecekmiş gibi duran acıyı görmezden gelmeye çalışıyordum. Rob için acı çekiyordum. Burada sahip olduğu hayat için, ailesi için. Aleti için. Ve kalbi için.

İşine odaklan Willow.

Elimde kalan tek şeydi.

R OB

Yatağımın sallanması beni inletti. "Kalk, pislik."

"Ne oluyor lan?"

Homurdandım. "İki günün vardı." Colton.

"Kendini sersemletecek kadar içtiğini hiç görmemiştim." Boyd.

Gözlerimi kırıştırdım, bunu yaparken kafatasıma sivri uçların girmesini engellemeye çalıştım.

Yatağım yumuşaktı. Sıcaktı. Hareket etmek istemedim. Yirmi dört saattir bu yatağın içinde olduğuma emindim.

"Ay çılgınlığını kendimden uzak tutuyorum," diye mırıldandım. "Ve Natalie hakkındaki düşüncelerden. Yani, Willow.

Adı her neyse artık." İçlerinden biri yatağı tekmeledi.

Midem alt üst oldu.

"Kapanıştan sonra Cody's'in zemini gibi kokuyorsun." Yine Colton.

"Hâlâ piknikteki kıyafetlerini mi giyiyorsun?" Siktiğimin Boyd'u.

İnleyerek pencereye bakacak şekilde oturdum. Dışarısı karanlıktı. Beni yataktan kaldırmaları için kesinlikle uygun bir zaman değildi. Ayağım yerdeki viski şişesini tekmeledi.

"Siktir git."

Ağzımın tadı bir şey ölmüş gibi geliyordu ve başımın bedenime bağlı kalıp kalmayacağından emin değildim. Kara'nın eşinin sürüsünü arayıp adamın burada, Kurt topraklarında bulunmasını talep ettikten sonra onu babasının, Tom ve Janet'in yanına götürdüm. Kısa bir süre sonra gitmişlerdi ve eminim şimdiye kadar onlara çiftleşme planını anlatmıştır.

Eğer isterlerse yine de çiftleşme seremonisi yapardım ama gerçek bir eşleşme için gerekli değildi.

Onlar gittikten sonra viskiyi buldum ve kendimi içine attım. Kurdum beni Willow'un peşinden

gitmeye zorlamıştı ama ben bunu yapmayı reddettim. Kurdumun durmasını ve benim de unutmamı sağlamanın tek yolu

tökezleyen sarhoş.

"Yaptık. İki günlüğüne. Bir duş al ve kendini toparla," dedi Colton. "Biraz yemek yemelisin."

İki gün. Amacıma ulaşmıştım. Ama neden şimdi beni yüzeye çıkarıyorlardı, hiçbir fikrim yoktu.

"Neden?" Bir elimi dalgınca saçlarımda, sonra da çenemde gezdirdim.

"Seninle bu şekilde konuşmayacağız. Duş al. O lanet sakalını kes," diye emretti Boyd. "Izgarada biftek var."

"Bana patronluk taslama. Buranın alfası benim."

"Öyle mi?" Colton başımın arkasına vurup inlememe neden olarak sordu. "O zaman o."

"Size on dakika veriyoruz, sonra peşinizden geliyoruz," dedi Boyd. "Yapmak istediğim son şey o yüzden kımıldasan iyi edersin."

On beş dakika sonra -küçük kardeşime boyun eğmeyi reddettim- mutfak dolabından bir bardak aldım ve suyla doldurdum. Uzun bir yudumda içtim. Ancak o zaman dönüp kardeşlerimin yüzüne baktım. Ve Clint'e.

"Siktir," diye fısıldadım.

Clint bana bir şişe ibuprofen fırlattı. Boştaki elimle yakaladım, sonra kapağı açıp biraz almak için suyum yere bıraktım. Duşun faydası olmuştu. Temiz giysilerim ve kaşınmaya başlayan sakalım gittiği için kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Başım hâlâ zonkluyordu ve midem pil asidinden yapılmış gibi hissediyordu. En son ne yediğimi hatırlayamıyordum.

"Kara ve eşiyle iyi bir şey yaptın," dedi Clint. Mutfak masasına oturmuş, ellerini yaralı yüzeyin üzerinde kavuşturmuştu. Masanın ortasında biftek dolu bir tabak duruyordu ama bu sadece midemi bulandırıyordu.

Colton anlamış olmalıydı çünkü ekmek kutusuna gidip bir ekmek çıkardı. "Bunu ye."

Marina'nın kilerden biri olmalıydı çünkü dışı altın rengindeydi ve içinde süslü bir kıvrım vardı ama sade bir şeydi.

Teşekkürler.

Bir parça kemirdim ve çiğnedim, aşağı kalmasını umuyordum. Viferciler akşamdan kalmamalıydı. Neyim olduğunu bilmiyordum.

Evet, içtim. Willow'un peşinden gitmemek için durmadan içiyordum ve bir şekil değiştirenin metabolizması ve iyileşme yeteneği bile sürekli alkol tüketmekle baş edemezdi.

"Dün ortaya çıktı. Kara'nın eşi," dedi Colton. "Karanlık çöktüğünde çiftleştiklerini söylemeye gerek yok."

Cevap olarak homurdandım. Çok kolaydı. Gerçekten. Kara'nın boynunda arkadaşının işareti vardı ve ben burada, kardeşlerim ve Clint'le birlikte akşamdan kalmalığımı atlatmaya çalışıyordum.

"Bana biraz daha içirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum. "Hayır, sıkık. Gidip arkadaşını getirmen gerek."

Boyd'a baktım. "Sahip olamadığım insanı mı yoksa komşumuz gibi davranan gizli DEA ajanını mı kastediyorsun?"

Clint başını salladı. "Eşin. Kurdunun istediği kişi." "O ne istediğini bilmiyor," diye homurdandım.

"Öyle mi?" Colton sordu. "Birkaç kez Markle'ın evine gitmiş."

Bardağımı boş şömineye fırlattım ve parçalara ayırdım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Adamlar bu hareketim karşısında gözlerini bile kırpmadılar.

"Evet, tam düşündüğüm gibi," dedi Colton. "O senin."

"Eğer o benimse, neden Markle'la birlikte? Bu sefer şarabını o mu aldı?" Sesim bir

küçük, hırçın kurt yavrusu. Elimde değildi. Kendimi vurmam gerekiyormuş gibi hissediyordum ve Markle'in Natalie'nin yakınında olması fikri bende o pisliğin boğazını parçalama isteği uyandırıyor.

"Uyuşturucu kaçakçılığı yaptığından şüphelendiği kişiyi size söyledi mi?"

Başımı salladım, bunun kötü bir hareket olduğunu fark ettim ve dolaptan yeni bir bardak alıp biraz daha su içtim.

"Ona biz olmadığımızı söyledim."

Boyd güldü. "Bir alfaya göre oldukça aptalsın." Ona öylece baktım. "Markle olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Durdum, bardak ağzımın yarısına kadar gelmişti ve ona baktım. "Markle?"

"O gece neden şarapla oraya gitti sanıyorsun?" Colton sordu. "Narkotik ona neden Markle'in *kapı komşusu* Natalie Sheffield kılığına girdirdi?"

Markle. Bir uyuşturucu kaçakçısı. Bu aslında çok mantıklı.

"Onu izliyorduk," dedi Clint sakın bir sesle. "Geçen gün piknikten ayrıldığından beri."

Bakışlarım daraldı ve en eski arkadaşıma odaklandı. "Neden?"

İçini çekti. "Çünkü o senin eşin ve eğer sen ona göz kulak olmayacaksan, birileri için."

"O Narkotik'ten, seni pislik," dedi Boyd. "Gizli görevde. Burada olmasının bir sebebi var ve bu sebep sikine binmek için. Sanırım bu onun için de sürpriz oldu."

"Eminim kendi başının çaresine bakabilir," diye söze başladı Colton. "Ama buraya evi pansiyona çevirmek için gelmedi. Gerçekten kötü şeylerle uğraşıyor. Desteğe ihtiyacı var ve ben DEA'dan destek göremiyorum."

"O işini yapıyor kardeşim," dedi Boyd, sesi her zamankinden daha sakindi. "Gerçekten kendini sır olarak saklamak istediğini mi düşünüyorsun? Yalan söylemek mi? Onu böyle biri olarak mı görüyorsun? Senin de bir işin var, seni moron. Alfa olmak için sen de fedakârlık yapmalısın. Birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuz."

Söyledikleri mantıklı olsa da içimi çektim. "Bu onu hâlâ benim eşim yapmaz."

"Hayır, senin kurdun onu senin eşin yaptı."

"O bir *insan*!" Homurdandım, camlar titriyordu. "Sürü buna izin vermez."

Colton yanıma geldi ve tam önümde durdu. "Alfa sensin. Sürüye sıraya girmelerini söyle, yoksa gidebilirler. Eğer onunla çiftleşmezsen *öleceksin* kardeşim."

"Hayatımı kurtarmak için onunla çiftleşmeyeceğim."

"Neden olmasın ki? Hepimiz yapıyoruz. Mesele de bu zaten!" Boyd bağırdı.

"Onu istiyor musun?" Clint, Boyd ya da Colton'dan daha sessiz bir şekilde sordu.

Onu istiyor muydum? Onun görüntüleri beynimi doldurdu. Dildo ile kendini beceriyordu. İki seferde de göğsüme silah doğrultması. Parlak gülümsemesi. Yalanını itiraf ettiğinde yüzünden akan gözyaşları.

"Evet," diye itiraf ettim. "Siktir, evet."

"O zaman yakala onu. Nathan ve diğerleri kimin umurunda? Onun sürünün dışında olması bizim için daha iyi. Eğer kurdun bir insan eşin olduğunu söylüyorsa, o zaman bu böyledir."

"Peki ya yavrular? Değişemeyecekler." Boyd'a baktım çünkü Audrey'nin birkaç ay içinde yarı insan, yarı şekil değiştiren bir yavrusu olacaktı. Muhtemelen şekil değiştiremeyecekti.

"Peki ya gezegene çarpan bir asteroit? Her şeyi planlayamazsınız, tıpkı yan komşunuz olan eşinizi bulmayı hiç beklemediğiniz gibi."

Haklı mıydılar? Aptalca mı davranıyordum? Kurdum öyle düşünüyordu. Artık ayıldığıma ya da

ayılma yolunda olduğuma göre, Natalie'nin peşinden gitmem için beni zorluyordu. Willow'un. Onu benim yapmak için. Beni affedene kadar sürünmek için. Onu ısırma ve benim yapmama izin verene kadar.

İnsan ya da değil.

"Ben gidiyorum," dedim. Karar verdiğim anda kurdum canlandı. Vücuduma enerji geri geldi ve akşamdan kalma halim anında kayboldu.

Ön kapıdan dışarı adımımı attığımda üç arabanın arabamıza yanaştığını gördüm. "Lanet olsun."

Boyd, Colton ve Clint beni takip ederek neye küfrettiğini gördüler ve kendilerinden birkaç tane eklediler.

Nathan Brown ve Madison Range'deki akrabalarının yanı sıra sürümün yaşlılarından yarım düzine kişi vardı.

Verandada durdum ve bekledim. İsyan etmek isteseler bile ben hâlâ onların alfasıydım. Colton, Boyd ve Clint yanımdaydı.

Nathan'la yakınlaşan sürü büyüklerinden Art Grayback kızgın bir ifadeyle bana doğru yürüdü. "Senin için tasarlanan dişi kurdu başka bir erkekle çiftleştirdin."

Başımı salladım. "O kendi seçimini yaptı," dedim sakince. "Ve beni seçmedi." Art kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen kimi seçtin o zaman?"

Ona eşit bir şekilde baktım. Evet, bir ton sorunum vardı ama yine de alfaydım. Hiçbir şekilde zayıflık gösteremezdim. "Henüz çiftleşmedim."

"Söylentilere göre yeni komşunuzla ilgileniyormuşsunuz. Bir *insan*." Alay etti, sanki *İnsan* kötü bir kelimeydi.

Eğer yeni ay olsaydı, soğukkanlılığımı koruyabilirdim. Ama dolunaya yaklaşıyorduk, bu da sinirlerimin -özellikle de söz konusu eşim olduğunda- çok sıcak olduğu anlamına geliyordu. Merdivenlerden aşağı indim ve gömleğini avuçladım. "Bu doğru. Kurdum eş olarak bir insan seçti. Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

Art soldu ve kendini kurtarmaya çalıştı. "Şimdi beni dinle-"

"Hayır. Dinlemeyi bitirdim. Dinledim. Düşündüm. Seçimimi yaptım. İnsan benim. Madison Range sürüsüne iltica etmek ve diğerleriyle birlikte olmak istiyorsan, misafirim ol. Kardeşlerim ve ben burada, Cooper Vadisi'nde kalacağız. Siz olsanız da olmasanız da." Onu serbest bıraktım ve geriye doğru ittim. "Seçiminizi yapın." Oradaki her erkeğe en sert bakışlarımı yönelttim. "Hemen şimdi. Ve hepiniz bilin ki, eğer bugün giderseniz bir daha geri gelmeyeceksiniz."

Nathan neşesiz bir kahkaha attı. "Az önce sürümüzü öldürdün Rob Wolf. Artık senin soyunu bir sonraki nesle taşıyacak kimse olmayacak. Liderlik edecek bir alfa yok. Sürü üyeleri şimdi ya da yirmi yıl sonra ayrılrsa da fark etmez. Sürü seninle birlikte ölecek." Yere tükürdü. "Ne büyük kayıp."

Kurtlar teker teker arabalarına binip uzaklaştılar. Umurumda bile değildi.

Kader bana bir insan gönderdi. Ben de bunu talep ediyordum. Eğer beni kabul ederse.

Evine doğru koşmaya başladım. Aramızdaki şeyleri düzeltmem gerekiyordu. Ve bu bir dakika daha bekleyemezdi.

WILLOW

Bütün akşam Markle'ın evini ana yatak odasının penceresinden izledim. Süslü kamyoneti bütün öğleden sonra gitmişti. Tahminimce Murrieta uyuşturucuyu nereye bıraktıysa oradan almaya gitmişti. Markle'ın uyuşturucu almaya gidecek türden bir adam olduğunu düşünmemiştim. Ellerini kirletmek bir milyardere yakışmazdı. Ama o artık bir yordakçıydı. Murrieta'nın katırı. Tam anlamıyla. Ne yazık ki operasyonun bu yönünü bilmiyorduk ama Markle'ı kelepçeleyp bir sorgu odasına götürürsek ayrıntıları öğrenebilirdik. Özellikle de onu uyuşturucuyla birlikte yakalarsak. Murrieta için Markle küçük bir balıktı. Markle'a gelince, o sadece kendini önemsiyordu ve DEA ile herhangi bir anlaşma yapabilirse, domuz gibi ciyaklayacağını düşündüm.

Onu takip edebilmek için gittiğini görmediğim için kendime kızdım ama şimdi onu uyuşturucuyla yakaladığım sürece işimiz vardı.

Saat on birdi ki tekerleklerin çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtıları duydum ve kamyonetinin geldiğini gördüm.

Silahımı sırtımdaki kılıfa soktum ve saklamak için üstüme hafif bir ceket geçirdim.

Vaughn'u aradım. "Döndü, her şeyi filme almak için aşağı iniyorum."

"Sadece fotoğraflar," diye emretti. "Kendi başınıza tutuklama yapmaya çalışmayın. Bumfuck, Montana'da olabilirsiniz ama yine de kötü şeyler olur. Bir şey yapmadan önce destek çağır, anladın mı?"

"Evet, efendim."

Telefonu

kapattı.

Silahımı alışkanlıktan dolayı tekrar kontrol ettim ve arkamda yeniden kılıfına yerleştirdim. Gösteri zamanıydı.

Dışarıda, ay gökyüzünde parlıyor ve yolumu aydınlatıyordu. Bu da ortama uyum sağlamamı zorlaştırıyordu. Bu sefer siyah giyinmemiştim ya da yüzüme leke sürmemiştim çünkü sığırların

yüklenmesini izlemek için davet edilmişim ama yine de görünmemeyi tercih ederdim. Eğer bir şekilde yem torbalarına ulaşabilir ve uyuşturucu içerdiklerini doğrulamak için onları açabilirsem, ihtiyacım olan her şeye sahip olacaktım. Telefonumla fotoğraflarını çekip anında Vaughn'a gönderebilirdim. Bu arama iznini garantilerdi.

Yaklaştığımda durdum ve neler olup bittiğini görmek için gece görüş kamerasını kullandım. Jack, söylediği gibi sığırları oluğun yanındaki küçük ağıla yüklüyordu. İnekler, belki de ilki için biraz kandırmayla, yukarı ve taşıyıcıya doğru yürüyorlardı. Diğerleri de onu takip edecekti. Kamyon henüz gelmemişti ama eğer birlikte sürüleceklerse, yakında gelecekti. Markle kamyonetini ahıra yanaştırmıştı, bu da benim de orada olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Alçaktan uçarak yaklaştım, ahırın dışından dolanıp arkasına saklandım. Bir kapının çarpıldığını ve pikabın çalıştığını duyana kadar bekledim. Sonra Markle uzaklaştı, Jack'e eve gitmesini ve römork geldiğinde sığırları yükleyeceğini söylemek için durdu.

Bana göre bu, ilaçları ekleyeceği anlamına geliyordu. Aksi takdirde sığırları kendi başına yüklemesine imkan yoktu.

Ahırın kenarındaki gölgelere doğru kaymadan önce güvence için sırtımdaki silaha dokundum. Jack yirmi yıllık külüstür bir pikabı çalıştırdı ve arka lambaları yolda uzaklaşarak kenara çekti. Bu sırada Markle aracını evinin önüne park etmiş, beklemek için içeri girmeyi umuyordu. Köşeyi döndüm ve ahırın açık kapısından içeri süzıldüm.

Kesinlikle bir hayvan ahırına değildi. Ya da en azından şu anda onlar için kullanılmıyordu. Gübre kokusu yoktu. Saman da yoktu. Ön duvar boyunca bir yığın sandık vardı. Çok büyük değillerdi ama bir kamyonetin arkasına sığabilecekleri kesindi. Birini açmaya çalıştım ama çivilenmişti.

Lanet olsun.

Av bıçağımı çıkarıp kapağı açmak için kullandım. Biraz uğraşmam gerekti ama sonunda gevşetebildim. Kapağı sessizce kasaya dayadım ve içine baktım. Sığır yemi dolu plastik bir torbaya benziyordu. Bıçağımla kesip açtım ve içeri karıştırdım.

Bingo! Bir paket kar beyazı toz çıkardım. Kokain.

Sırıtmama engel olamadım. Aylar süren araştırma, berbat bir randevu ve iyi geceler öpücüğünden sonra Markle elimdeydi. Şimdi tek ihtiyacım olan Vaughn'a yedekleme için birkaç fotoğraf göndermekti ve-

Kulağımın dibinde bir silah patladı. "Onu yere bırak ve arkanı dön, çok yavaş." Lanet olsun!

Markle.

Onu nasıl duymadım? Hislerim genelde çok keskindir.

Yavaşça hareket ettim, kokaini kasaya indirdim, sonra ellerimi havaya kaldırdım ve arkamı döndüm.

"Çoğu kadın akşam yemeği randevusunda bana sakso çeker. Sen boşalmayınca ya da en azından dizlerinin üzerine çökmeyince merak ettim. Kimsin lan sen?" diye sordu. Her zamanki havasının yerini şiddetli bir kararlılık almıştı. Karanlık. Kötülük.

Dudaklarımı büzdüm. Blöf mü yapacaktım yoksa rozetimi yüzüne mi fırlatacaktım? İkisi de şu an için iyi bir seçenek gibi görünmüyordu, hele ki tabancası bana doğrultulmuşken.

"Beni Murrieta gönderdi. Sana göz kulak olmam için. Ondan bir şey aşırmadığından emin olmak için."

Gözleri kısıldı. Emin olmadığını söyleyebilirdim çünkü bu muhtemelen Kingpin'in yapmış olabileceği bir şeydi, ama kafasının karışmış gibi görünmemesi bana onun kartelle bağlantısı konusunda haklı olduğumu söyledi.

"Yalan söylüyorsun." Bir ayağından diğerine geçti, gözleri ahırın içinde ve kapının dışında geziniyordu, sanki bana destek arıyordu.

Var olmayan yedeğim.

Kahretsin! Keşke yardım çağırarak zamanım olsaydı. Burada olduğumu kimse bilmiyordu.

Vaughn muhtemelen yatağında uyuyordu.

"İyi deneme, ama o Murrieta piçi erkek işi için kadın göndermez. Hayatta olmaz. O

kadınlarını bağlı ve dizlerinin üzerinde tutar. Peki, sen kimsin? FBI MI? DEA?" Tamam, Murrieta'yı sevmiyordu. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Seni bu işe nasıl bulaştırdı?" Sempatı duyuyormuş gibi yaparak sordum. "Sana karşı elinde ne var?" Keşke yanımda bir kayıt cihazı olsaydı, belki ondan mahkemede kullanılabilecek bir şeyler öğrenebilirdim. Yine de tüm planı birinci ağızdan duymak harika olurdu. Onu uyuşturucuyla yakalamış olsam da bulmaca tamamlanmamıştı.

"Diyelim ki yatırımlarında risk kavramını anlamadı."

"New York'tayken onun parasını bir hedge fonuna yatırmış ve kaybetmişsin," dedim yüksek sesle düşünerek. Şimdi iki adam arasındaki bağlantı daha anlamlıydı. "Seni sorumlu tutuyor."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, silah sallanıyordu. "Dizlerinin üzerine çök. Ellerini havada tut. Hangi ajanstan geliyorsun?"

"DEA," dedim onu yatıştırmak için. Murrieta gibi kötü bir adam değildi, sadece yakalanmış ve birçok piyonundan biri olarak kullanılmıştı. Elbette bir pislikti ve parmaklıklar ardında olmayı hak ediyordu ama düşük seviyeli bir hayduttu ve uyuşturucu kaçakçılığının bu yönüyle ilgili çok az deneyimi vardı. Kendini kaybetmeye başlamıştı ve paniklediği için kafama kurşun sıkılmasını istemiyordum. Ellerimi havaya kaldırarak yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Sadece bir anlık dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı, sırtımdaki silaha uzanacak kadar bir zamana.

"Ortağın nerede?"

Çabucak düşündüm. Bir ortağım varmış gibi mi davranmalıyım? Bunun bana zaman kazandıracağından emin değildim ama "Evini arıyorum" diye cevap verdim.

Açık ahır kapısına doğru hızlı bir bakış attı ama silahıma uzanmama yetecek kadar uzun sürmedi. O an gelene kadar onu konuşturmak zorundaydım.

"Demek Murrieta sana onun için uyuşturucu sattırıyor," dedim oyalanarak. "Bu çiftliği sana o mu satın aldı? Yoksa bu senin fikrin miydi? Eminim Montana'yı sevmiyorsundur bile."

"Kapa çeneni!" Markle bana doğru adım atarak bağırdı. Silahı tam şakağıma dayadı. "Kapa çeneni."

"Etkilendim. Narkotik'i bile şaşkına çevirdin. Bunu nasıl yapıyorsun?" Onun kibriyle, güç ihtiyacıyla oynamak istedim.

"Sığır römorku." Egosu söylemeyecek kadar büyük.

"Kanada'ya sığır treyleri mi? Akıllıca. Uyuşturucuyu sınırdan geçirmenin bir yolu. Bekleme yeri neresi? Yanımdaki sandık yığına baktım. Burada değil."

Gözleri kısıldı. "Beni onunla nasıl ilişkilendirdin? Seni uyaran neydi?"

O tetiği çekmeden önce ikimiz de birbirimizden bilgi almaya çalışıyorduk.

"Siz burayı satın almadan önce onun off-shore hesabından sizinkine yapılan bir ödemenin izini sürdük." Ona bir kemik yedirdim. "Yani, şüphe çekmemek için sevkiyatları hafif ve sık tutuyorsun. İki haftada bir Kanada'ya birkaç baş inek satıyorsunuz."

Markle dudaklarını büzdü, gözleri kısıldı.

Konuşmaya devam ettim. "Sheffield arazisini neden bu kadar çok istiyorsun?" Merak ettim. Hiç anlamadığım bir şeydi bu. Dikkatleri üzerine çekmek istemiyorsa neden sorun çıkarıyordu?

"Murrieta bir pist istiyor."

Ah. Arazi bunun için yeterince büyüktü, özellikle de mülk sınırındaki çiti kaldırırsa. Küçük uçakların uyuşturucuları kolayca taşınması için işe yarayabilirdi. Alçaktan uçarlar ve radara yakalanmazlar.

Silahın horozunu kaldırdı. "Bu kadar konuşma yeter."

"Beni öldürmek istemezsin," dedim, kalbim iki kez atmasına ve sırtımdan ter damlamasına rağmen sesim beklediğimden daha kararlıydı. "Uyuşturucu kaçakçılığına bir de cinayet suçlamasını eklemek istemezsin."

"Oh, seni öldürmeyeceğim. Haklısın. Böyle bir cezaya ihtiyacım yok. Seni et ticareti için Murrieta'ya vereceğim. Beyaz kadınlara karşı özel bir ilgisi var. Özellikle de ona karşı geldiğini düşündüklerine. İşkence onun uzmanlık alanıdır." Markle yüzündeki acımasız ifadeyle bana baktı. Yine de tehditler savurmak onu sakinleştirmişti. Silah elinde sabit duruyordu. Kendini toparlamıştı.

Bu başımın büyük belada olduğu anlamına geliyordu.

R OB

NATALIE-WILLOW'un evde olmadığını hemen anladım. Nefes alışını duyabilirdim. Hatta nabzını bile. Artık onun benim olacağına karar verdiğime göre... resmi olarak, kurdum ona uyum sağlamıştı. Ya da onun yokluğuna.

Kokusu evin dış çevresindeki havadaydı ama güçlü değildi. Kokunun belirgin bir yolu vardı. Ön kapıyı nadiren kullanırdı. Kurdum onu daha çok arka kapıdan girip çıkarken yakalıyordu. Arka verandadan geçip merdivenlerden aşağıya, çimenlerin üzerinden geçerek eve doğru takip ettim.

"Siktir," dedim, geceyi yararak. Markle'ın evindeydi.

Ben biliyordum. Kurdum biliyordu. Saat on biri geçmişti. Sevişmek için onun evine gelmediyse, iş için oradaydı. İlkini hiç düşünmedim bile. Onu tatmin etmişim. Bunun için Markle'a ihtiyacı yoktu. Ayrıca, artık sırlarına duyduğum öfkenin ötesini görebildiğim için onun beni asla aldatmayacağını biliyordum. O da en az benim kadar *bize* yatırım yapmıştı.

Hayır. İş yüzünden Markle'ın evindeydi. Bu da yalnız olduğu anlamına geliyordu. DEA haklı bir sebep olmadıkça kimseyi gizli göreve göndermezdi. Bu da Markle'la ilgili bir şey buldukları anlamına geliyordu. Sürekli gözetlenmeyi gerektirecek kadar büyük bir şey. Birinin dost canlısı bir kapı komşusu gibi davranması ve istihbarat almak için şarap ikram etmesi bile.

Onun yolunu takip etmek kolaydı. Bir insan ay ışığında devrilmiş otları takip edebilirdi ama benim kurdum onun kokusunu takip etti. Güçlü ve beni ona doğru götürüyordu. Markle'ın yeni süslü ahırına.

Kurt kulaklarım daha içeriği göremeden sesleri algıladı. Hava durgundu ve onların sözlerini kaçıramazdım.

Willow, "Beni öldürmek istemezsin," dedi. "Uyuşturucu kaçakçılığına bir de cinayet suçlamasını eklemek istemezsin."

Lanet olsun. Markle onu bulmuştu. Ya da onun sadece ateşli bir komşu olmadığını biliyordu.

Markle, "Seni öldürmeyeceğim," diye karşılık verdi. "Haklısın. Böyle bir suçlamaya ihtiyacım yok. Seni et ticareti için Murrieta'ya vereceğim. Beyaz kadınlara karşı özel bir ilgisi var.

Özellikle de ona karşı geldiğini düşündüğü kişilere. İşkence onun uzmanlık alanıdır."

Kurdum hırladı. Kırmızıyı gördüm. Orada yer değiştirmemek için tüm irademi kullandım. Eşim tehdit ediliyordu. Sadece tehdit değil, daha da kötüsü. Ama aklımı korumam gerekiyordu çünkü Markle'ın bir silahı vardı ve dostum bir kurşundan sağ çıkamazdı.

Murrieta'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama *et ticareti* ve *işkence* kelimeleri dikkatimi çekmişti. Markle'ın Sheffield arazisine sığırlarını koyduğu için aşağılık bir komşu olduğunu düşünmüştüm.

Onun gerçekte ne kadar kötü olduğunu görememiştim. Willow onu alaşağı etmek istiyordu. Federal hükümet de istiyordu.

Artık ben de biliyordum. Daha fazla nefes almasına imkân yoktu.

Ahırın kapısına gittim, gölgede kalarak içeri baktım. Willow dizlerinin üzerindeydi, Markle da kafasına silah dayamış, onun üzerinde duruyordu. Kurdum tekrar yüzeye çıktı, kontrolü ele almaya çalışıyordu. Onu kurtarması gerekiyordu ama ben onu geri ittim. Silah beni dişlerimle boğazını parçalamaktan alıkoydu. Eğer onu ürkütürsem, bir saniye içinde onu vurabilirdi.

Onu ondan uzaklaştırmak zorundaydım. Ben bir kurdum. Beni İsviçre peyniri gibi delik deşik edebilirdi ve ben iyileşirdim. Yerde etrafa bakındım ve küçük bir taş buldum. Onu ahıra doğru fırlattım ama sertçe fırlattım, böylece onların çok ötesine isabet etti.

Silah yere çarptığında büyük bir gürültüyle patladı ve hem Markle hem de Willow başlarını sese doğru çevirip bakışlarını benden kaçırdılar. Willow bu fırsatı değerlendirerek Markle'ın silahını kenara itti ve ayağa fırladı. Silahı kendisinden uzağa doğrultmak için iki eliyle bileğini kavradı.

Yardım etmek için ahıra koştum ama Markle'ın gücü ve öfkesi kendi tarafındaydı. Dirseğini büktü ve boştaki koluyla Willow'u ensesinden tutup kendine doğru çekti.

Ben yarı yola kadar gelemeden silah patladı. Kocaman gözlerini, omuzlarının çöküşünü gördüm ve vurulduğunu anladım. Markle onu bıraktı ve yere düştü.

Uludum, kurdum kontrolü ele geçirdi. Markle'a yaklaştım ve onu yakaladım, kafasını vücudundan ayırmaya hazırdım. Göz ucuyla Willow'un yana doğru eğildiğini ve sırtındaki silahını aldığını gördüm.

Silahı kaldırdı ve Markle'ın alnının tam ortasına ateş etti. Bullseye. Atış bana bir adım kadar yaklaşmıştı ama beni vuracağından korkmamıştım. Elbette, tepki verecek zaman yoktu ama dostumdan daha iyi bir nişancı olamazdı. Willow'a yaptığı gibi, Markle'ın yere düşmesine izin verdim. Ölmüş olduğuna şüphe yoktu. Kafasının arka yarısı yoktu.

Markle'a bir daha bakmadım ama Willow'un yanında dizlerimin üzerine çöküp ona baktım. Değerlendirildi.

"Siktir," diye mırıldandım. Kan hızla gövdesine yayıldı. Gömleğinin alt kısmını kaldırdım ve giriş yarasını gördüm.

İnledi ve vücudu sarsıldı. Şok. Korku.

"Willow, hayır," diye nefes aldım. Korku daha önce hiç olmadığı kadar içime işledi. Kasabadan yirmi mil uzaktaydık.

Hastaneden 20 mil uzaktaydı ve karnından vurulmuştu.

Üzerine eğildim, yüzüne baktım. Alnında ter lekeleri vardı, yüzünün rengi hızla soluyordu.

"Bekle. Sakın şimdi ölme," diye yemin ettim.

Nefes nefese kaldı, eli yarasını kapatmak için yarasına geldi. Tısladı. "Acıyor. Sikeyim."

Telefonumu aldım. Aradım. Parmaklarım o kadar çok titriyordu ki telefonu kulağıma götürürken neredeyse düşürecektim. "Boyd. Willow vuruldu. Çok kötü. Audrey'i Markle'ın ahırına getir.

Hemen!"

Telefonu toprağa bıraktım ve gömleğimi çıkarıp kan akışını durdurmak için yarasının üzerine bastırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sonra yüzünü buruşturdu. Gözleri acıyla dolmuştu. Pişmanlık. Korkuyla. "Özür dilerim. Yalan değildi."

"Şşş, meleğim. Biliyorum."

"Senin hakkında hissettiklerim yalan değildi."

Tekrar üzerine eğildim, böylece sadece beni görebiliyordu. "Angel, sen işini yapıyordun. Bunu biliyorum. Yanlış bir şey yapmadın. Suçlu olan benim. Senden şüphe etmemeli ya da seni kendimden uzaklaştırmamalıydım. Kokunu aldığım ilk saniyede bildiğim şeyi değiştirmez - sen benimsin. Eşimsin. Kalbimsin. Seni seviyorum. Şimdi *savaş*."

Kararlılık gözlerini doldurdu ama acı içinde inledi. Titreyen elleriyle telefonunu çıkardı. "Ara... Vaughn. Patronumu. Ona söyle..."

"Tamam, onu arayacağım. Sen sadece dayan meleğim."

O ölecekti. Bunu biliyordum. Onu kurtarmamın hiçbir yolu yoktu. Audrey bir doktordu ve yardım edebilirdi ama en az beş dakika daha burada olmayacaktı. Sonra da hastaneye gitmemiz gerekecekti.

"Seni seviyorum, Willow. Benimle kal. *Benimle kal*," dedim. Bakışlarını tutarken bunu tekrar tekrar söyledim.

Sonra kurt içgüdülerim harekete geçti. Willow'un göz rengi yeşilden altına döndü. Bir anda inledi. Yüksek sesle. Derin.

Nefes almayı bıraktım.

Eklemleri çatladı ve kırıldı, giysileri yırtıldı. Willow bir göz kırpışından diğerine, kızıl saçlı bir insandan kızıl bir kurda dönüştü.

Kurdum sevinçten iki takla attı. Rahatlama.

Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin.

Arkadaşım bir şekil değiştirendi! Bu da ölmeyeceği anlamına geliyordu.

R OB

WILLOW çırpındı, yan tarafına yuvarlandı ve acı dolu bir hırıltı çıkardı. Panikliyordu, kehribar rengi gözleri vahşı ve neredeyse vahşiydi. Bu onun sırlarından biri değildi. Bundan emindim. Kurt ya da yarı kurt olduğunu bilmiyordu çünkü daha önce insan gibi koktuğu kesindi.

Bu da şu anlama geliyordu... daha önce hiç yer değıştirmemişti ve şimdi bunu sadece vurulmanın acısı yüzünden yapıyordu. Biyolojisi hayatını kurtarmak için devreye girdi. Daha önce kimse onu böyle görmemişti. Kimse onun ne kadar mükemmel olduğunu bilmiyordu... insan ya da kurt.

Elimi yumuşak kürkünün üzerinde gezdirdim. "Şşş... sakın ol." Sesime alfa komutu verdim. "Her şey yolunda. Korkacak bir şey yok. Sen de benim gibi bir şekil değıştiresin. Bu yüzden kurdum seni seçti." Ona gülümsedim. "Canının yandığını biliyorum ama şekil değıştirmek iyi bir şeydir. abucak iyileşeceksin. Vücudun ne yapacağını biliyor. Korkma, iyi olacaksın."

Sözlerim nüfuz etmiş olmalı çünkü sustu. Avucumun altında kurt kalbinin çılgınca atışını, kürkünün ipeksi yumuşaklığını hissettim. Tarçın rengi kürkünü vahşı bir kırmızıya boyayan kurşun yarasını gördüm. Kan artık ondan pompalanmıyordu ama bir damlaya kadar yavaşlamıştı.

Bu benim içimdeki kurdu rahatlattı. "İşte bu kadar. Sadece rahatla. Kurdunun iyileşmesine izin ver."

Tıpkı birkaç dakika önce yaptığım gibi gözlerinin içine baktım ve onu rahatlatmaya çalıştım. "Bir kurt olarak çok güzelsin. İçinde olduğunu bilmiyordum, ha?" Gülümsedim.

Sonunda huzur bulmuştum. Ölmeyecekti ama iyileşme süreci boyunca, insan formuna geri dönmesi için onunla konuşulması gerekiyordu. Bunu daha önce hiç yapmadıysa, nasıl yapacağını da bilemezdi.

Annem ve babam yıllardır ilk vardiyamız hakkında konuşurlardı. Bunun hakkında konuşmadığımız bir zamanı hiç hatırlamıyorum. Nasıl hissettireceğini. Vites değıştirdiğimde ne yapacağım. Nasıl geri döneceğimi. Eğer ilk vardiya erken gelirse, genç bir kurdun geri dönememesi gibi bir tehlike vardı. Bazen bunun gerçekleşmesi için bir alfa komutu gerekirdi. Sıkışan yeni

kurtlara yardım etmek için birkaç kez çağrılmışım.

Willow'un bana çocukken koruyucu aile yanında kalmasıyla ilgili anlattıklarını hatırladım. O kısım muhtemelen doğrudu. Bana söyleyebileceği gerçekleri söylemişti. Belki de anne babasından birini ya da her ikisini hiç tanımamıştı; bu yüzden bir şekil değiştiren olduğunu bilmiyordu.

Kurt olduğuna dair herhangi bir ipucu var mıydı diye merak ettim. İçindeki kurdun ortaya çıkması gerektiğini bilemeyeceği işaretler.

"Vay anasını."

Boyd ve Audrey aceleyle içeri girdiklerinde başımı kaldırdım ama bize baktıklarında durdum. Audrey değerlendirici bakışlarını iki saniye kadar Markle'ın üzerinde tuttuktan sonra bize çevirdi. Ölü ölmüştü. Audrey ne kadar yetenekli bir doktor olursa olsun, Markle'ı iyileştiremezdi.

"Um... Rob," dedi Boyd. "Bu-" "Willow bir şekil değiştiren."

Sırıttı. "Hadi canım."

Hadi canım.

"Biliyor muydun?" Audrey yanıma çömelip sordu. O ve Boyd'un bana anlattığına göre, James'in Markle tarafından vurulduğunu ve vardiya değiştirdiğini görmüş ve iyileşmesini izlemişti, bu yüzden ne olacağını biliyordu. Yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim ve Willow'un vücudunu okşamaya, başını sevmeye, bir kulağını, karnını ovmaya devam ettim. Burada olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamak için her yerini okşuyordum. "Vurulmanın verdiği acı onu tetiklemiş olmalı."

"Yara şimdiden kapanmaya başladı," diye yorum yaptı Boyd. Yere baktım ve artık kanamadığını gördüm.

"Geri dönmesine yardım edeceğim." Yerde yatan Willow'a baktım. "Değil mi meleğim? Zamanı geldiğinde sana yardım edeceğim. Kurt formundayken daha hızlı iyileşiyorsun, o yüzden biraz daha bekleyeceğiz. Sonra patronunu arayabilirsin ve buradaki karmaşayı çözeriz."

"Kamyonetinde battaniye var mı?" Boyd'a sordum. Willow'un giysileri kanlar içindeydi. İsteyeceğim son şey, çıplak olarak geri döndükten sonra kendini mahcup hissetmesiydi. Audrey ayağa kalkmaya başlayarak, "Ben bakarım," dedi.

Boyd bir elini onun omzuna koyarak ayağa kalkmasını engelledi. "Hayır. Sen burada kal. Ben seni alırım."

"Şekil değiştirenlerin iyileşmesi konusunda uzman değilim ama iyi olacak, değil mi?" Audrey bana baktı.

Başımı salladım. "Evet. Diyebilirim ki... oh, işte orada." Kurşun yaradan çıkmaya başlamıştı ve inledi. Bu tür bir iyileşme görmeye alışık olmasaydım, bir kurdun vücudunun yabancı cisimleri dışarı atması tuhaf olurdu.

Willow inledi ama mermi ondan toprak zemine doğru kayarken sustu.

Boyd döndü ve ben de battaniyeyi ondan aldım. Audrey'e, "Gel hayatım," dedi. Elini uzattı ve Audrey elini tutarak ayağa kalktı. "Onları biraz yalnız bırakalım. Gidip ona giyecek bir şeyler alalım. Bu oyunu nasıl oynamak istediğini bize söyle. Hastaneye gitmesi gerekirse Audrey onun doktoru olabilir. Sahte yaralanmalara alışkındır." Audrey'e göz kırptı.

Ben Willow'un yarasını kontrol ederken gittiler. Tamamen iyileşmemişti ama artık eski haline dönebilirdi.

"Pekala, meleğim. Vakit geldi. Tüm bunlar yeni olduğu için korktuğunu biliyorum ama biz şekil değiştirenler bunu her zaman yaparız. Sadece yetişmen gerekecek. Geri dönmek için gözlerini kapatmalı ve düşünmelisin. İnsan vücudunu düşün. İki ayağının üzerinde nasıl durduğunu. Muhteşem kırmızı buklelerini." Sırıttım. "Tatlı kalçalarının arasını bile. İnsanı düşün ve sadece değişeceksin."

O bana bakarken ben onu okşamaya devam ettim. Göz kııptı.

"Şimdi gözlerini kapat. Bu kadar. Önemli bir şey değil. Rahatla ve sadece olmasına izin ver."

Sonunda gözlerini kapattı ve ben de bekledim. İlk vardiyamı hatırladım, ne kadar tuhaftı.

Korkutucuydu da. İnsan formuna geri döndüğümde ve bir kurt olarak sıkışıp kalamayacağımı bildiğimde, daha kolay geldi. I

Sadece bir kereliğine eski haline dönmesini sağlamalıydım, böylece şekil değiştiren olmanın geri kalanında ona rehberlik edebilirdim.

"*Vardiya*," diye emrettim, kelimelerin içine bir alfa itışı koyarak.

O da cevap verdi. Tanıdık sesler duyuldu ve geri döndü. Rahatlayarak iç çektim, bunu yapamayacağından biraz endişeliydim. Muhtemelen ilk vardiya için normalde olduğundan iki kat daha yaşlıydı. Aslında, ilk vardiyası bu kadar geç gelen birini hiç tanımamıştım.

"İşte benim meleğim. Kıpırdamadan yat, acın azalacak." Yavaşça doğruldu ve onu kucağıma çektim, dikkatlice kucakladım ve battaniyeyi etrafına sardım. "Sanırım artık nereli olduğunu biliyoruz, ha?"

"Rob... Aman Tanrım. Bu... Yani, ben az önce-"

"Kurda dönüşmek mi?" Onun yerine ben bitirdim. "Bilmediğini varsayıyorum."

Başını salladı, saçları çıplak göğsüme değiyordu. "Ben bir yetimdim. Hayatım boyunca koruyucu aile yanında kaldım. Biyolojik ailem hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama Tanrım, bu her şeyi açıklıyor. Koku alma duyum her zaman çok keskindi. Açık havayı tercih ederim. İçgüdülerim iyidir. Koşmayı severim."

"Koşarken sana bakmayı seviyorum." Onu o küçük şortun içinde düşündüm. "Kurt formunda koşmayı daha çok seviyorum. Şimdi benimle gelebilirsin."

"O zaman bu kaderdi, değil mi?" diye mırıldandı. "Sen ve ben mi?"

Gülümsedim, yüzünü okşadım. "Kesinlikle kader." Ve bu dürüst bir gerçektir. Şekil değiştiren olmasaydı umurumda olmazdı ama artık paylaşacak daha çok şeyimiz vardı. Birbirimiz hakkında anlayacak daha çok şey.

"Kim olduğunu biliyorum, Willow. Sen benimsin. Ama aileni bulmak istiyorsan, bu artık daha kolay olacak. Sadece ana sürünü bulmamız gerek. Kızıl kurtlar nadirdir. Çok zor olmasa gerek. Yine de umarım burada benimle kalırsın. Alfa eşim olmak için."

Yüzümü inceledi. "Kadere karşı gelemem, değil mi?" Gülümsedi.

Onu nazikçe öptüm çünkü hâlâ zayıftı. Ve bir ceset ve muhtemelen bir sürü federal ajanla uğraşmak zorundaydık. Sonra, onu iyice öperdim. Bütün gece boyunca öperdim.

WILLOW

Önce yerel şerif ve yardımcısı geldi. Silah sesinden ya da belki de bir şekil değiştiren olduğumu öğrendiğimden dolayı hâlâ biraz sersemlemiştim ama yılların protokolü ön plana çıkmıştı.

"Ajan Johnson?"

"Evet, efendim."

Geri döndükten sonra Vaughn'u aradım ve onu destek göndermesi için ikna etmeye çalıştım, böylece inekler ve uyuşturucular için boş römorkla gelen kişiyi yakalayabilirdik, ama buna izin vermedi - özellikle de zaten vurulduğumu duyduktan sonra. Şerife hemen oraya gelmesini bildirmişti ve şerif ışıklar yanıp sönerken gelmişti, bu da muhtemelen uyuşturucuyu sınırdan geçirmekten sorumlu olan kişinin geçmeye devam edeceği anlamına geliyordu.

Elini sıkmak için uzandığımda elimi yan tarafımdaki yaranın üzerinde tuttum. Boyd ve Audrey bana kıyafet getirmişlerdi, yaramdan akan kanla biraz lekelemiştim ki kurşun sıyrıp geçmiş gibi

görünsün.

"Ben Şerif Duncan." Markle'ın toprakta yatan bedenine baktı, yüzünde tiksinti okunuyordu. "Bu senin failin mi?"

"Evet. Jett Markle, bu çiftliğin sahibi." Uyuşturucu kasalarını gösterdim. "Onun mallarını bulduktan sonra bir çatışma yaşadık." Alaycı bir sırıtış denedim. "İyi ki ondan daha iyi nişancıyım."

Benim tarafıma baktı. "Vuruldun mu? Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır, bu bir sıyrık. Komşumuz Dr. Ames yaramı sardı bile." Hızla iyileşen kurşun deliğime kimsenin bakmaya çalışmadığından emin olmak için orada kalan Audrey'e başımı salladım. Deliği bir bandajla kapatmıştı ve sadece bir kurşunla sıyrıldığımı ve bu gece hastaneye gitmeme gerek olmadığını kanıtlamaya hazırdı.

Bizi korumasız bırakmayı reddeden Rob ve Boyd'la birlikte Boyd'un pikabının yanında durdu.

"İyi akşamlar Şerif Duncan," Rob selamlamak için elini kaldırdı.

Şerif Rob ve Boyd'a başıyla selam verdi. "İyi akşamlar, beyler."

"Patronum size arkadaşlarının gelme ihtimali olduğunu söyledi mi?" Ben sordum.

Şerif yanındaki silaha dokundu. "Bana söyledi. Yola çıkıyorum. Eğer gelirlerse, onları yakalarız."

Evet, bundan pek emin değildim.

Operasyon planlandığı gibi gitmemişti. Markle'ı parmaklıklar ardında istiyordum, böylece Murrieta'yı yakalamak için onu kullanabilecektik. Olanlardan sonra, öldüğü için mutluydum. Benimle ilgili niyetleri beni en ufak bir şekilde kötü hissettirmedi.

Uyuşturucular elimizdeydi, çiftliğe nasıl geldiklerini ve çiftlikten nasıl ayrılıp Kanada'ya gittiklerini biliyorduk.

Markle öldüğüne göre Murrieta'ya ulaşma konusunda hiçbir bilgi yoktu. Vaughn, kapalı dinlenme alanındaki bir sonraki uyuşturucu alımına bir adam göndermeyi planlıyordu ama bu Murrieta'nın kendisi olmayacaktı. Sadece dev uyuşturucu çarkındaki bir başka dişli.

Davayı neredeyse mahvetmişim. Başa dönmüştük çünkü Murietta, Markle'ın ölmüş olmasını umursamıyordu. O sadece bir piyundu. Kanada'ya giden uyuşturucu yolunu yeniden inşa etmek için bu geceye kadar bir tane daha bulacaktı.

Sevkiyatlar şimdilik durduruldu ama uzun sürmeyecekti.

Başarısız olmuşum ve işsiz kaldığımdan hiç şüphem yoktu. Hayatımda bir kez olsun umursamadım.

Kendim hakkında düşündüğüm her şey yanlıştı. Adım gerçekten Willow Johnson değildi. Bunu hep biliyordum. Bu gece ilk kez kim olduğuma dair gerçek bir ipucu vardı. *Ne olduğuma dair.*

Ben bir şekil
değiştiriciydim.

Bir şekil
değiştiren!

Ve bu, son bir yıldır kafamı taktığım bu aptal davadan çok daha önemliydi.

"DEA sabah burada olacak, bu yüzden adamlarınız sadece nöbet tutabilirse çok memnun olurum. Burayı aramak ve tüm prosedür ve evrak işlerini halletmek için onlarla burada buluşmadan önce geri dönüp temizlenmek ve birkaç saat uyumak istiyorum."

"Sheffield'in evinde mi kalıyorsun?"

"Doğru," dedim.

"Tamam, Ajan. İfadenizi alayım, sonra gidebilirsiniz. Biz olay yerini korumak için burada kalacağız."

Küçük kasaba şerifleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

Rob'a baktım ve ona zayıf bir gülümseme verdim.

Her şey değişmişti. Tüm hayatım altüst olmuştu ve önemli olduğunu bildiğim tek şey -tek şey- oydu.

WILLOW

"VE ŞİMDİ, benim küçük kızıl dişi kurdum, cezayı çekme zamanın geldi." Rob beni yatağa yasladı ve kıyafetlerimi çekiştirerek çıkardı.

Sürüsünün dağ evindeydik ve arkadaki özel yatak odasıındaydık. Rob vites değiştirme alıştırmaları yapabilmem için beni yukarı çıkardı ama önce... aklında başka bir şey vardı.

Geçen günü prosedürlerle boğuşarak geçirmiştım. Markle'ın cesedini taşıyan şerif ve sağlık görevlileri şafak vakti ayrılmıştı ama DEA bütün gün arazide arama yapmış, uyuşturucuların envanterini çıkarmış ve Kanada gümrüğüyle birlikte çalışarak başka sevkiyatlar olup olmadığına bakmıştı. Markle'ın uyuşturucu kanalı kapatıldı.

Vücudum çoğunlukla iyileşmişti. Kurşunun isabet ettiği yerde hâlâ bir iz vardı ve sancılar hissediyordum ama hepsi bu kadardı. Şekil değiştiren genlerim hayatımı kurtarmıştı.

Hayatımdaki her şey birden anlam kazandı. Geri döndüğümde Rob'a söylediklerim: hassas burnum, artan içgüdülerim, koşma aşkım. Ve ona söylemediklerim. Neden hiçbir zaman kendimi topluma ait hissetmediğimi. Cooper Valley'e gelip Rob'u bulana kadar. Evraklarımdan, henüz ergenlik çağında olan öz annemin Billings'teki bir hastaneye kimliği belirsiz bir kadın olarak yatırıldığını biliyordum. Beni doğurmuş ve hastane yatağında beni terk ederek ortadan kaybolmuştu. Şekil değiştiren o muydu yoksa babam mıydı, emin değildim ama nedense bu benim için hikayeyi değiştirdi.

Daha önce de terk edilmiş hissetmişim. İstenmediğimi.

Şimdi kendimi özel hissediyordum. Ailem -ya da onlardan biri- bana bir hediye vermişti. Yarı şekil değiştiren biriydim. Rob'a göre güzel bir kızıl kurda dönüşebiliyordum. Ve bir eşim vardı. Odama girdiği ve beni yapay penisimle yakaladığı ilk saniyeden beri bunu biliyordum.

Hâlâ geleceğimizi konuşmamız gerekiyordu.

Onun eşi olmanın istediğim şey olup olmadığına karar vermeliydim, gerçi ortada pek de bir karar yoktu.

"Neden ceza? Kötü bir şey yapmadım," diye cevap verdim ve külotumu çıkarmasına izin

verdim, böylece önünde çıplak durdum.

Kaşlarını kaldırdı. "Markle'a, bilinen bir uyuşturucu satıcısına, yanında biri olmadan bir değil, iki değil, birçok kez gittin. Sana ondan uzak durmanı istediğimi söylemiştim. Bu kötü bir kız olmaktır."

Vicdan azabıyla aynı anda içimi bir heyecan ürpertisi kapladı. Ben işimi yapıyordum ve o sadece beni korumaya çalışıyordu. Nasıl korktuğunu anlayabiliyordum. Tanrım, birinin kafasına silah dayadığını görseydim... sonra da onu vursaydım. Kusmak istedim. Tokatlanmayı ya da telafi etmek için ne istiyorsa onu hak ediyordum. Onu daha iyi hissettirmek, güvende, bütün ve onun kontrolü altında olduğumu bilmek için.

Yine de her şey bitmişti ve benim kadar onun da bunu atlatmaya ihtiyacı vardı. Daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yapmasına izin verecektim çünkü bu beni de iyileştirecekti, kurşun yarasını değil.

Yine de onun "acaba "lara dalmasına izin veremezdim. "Önce beni yakalaman gerekecek," diye seslendim, döndüm ve kulübeye doğru koşmaya başladım.

Bir nefes arkamda durdu ama beni belimden yakalayıp havaya savurmadan önce sonuna kadar girmeme izin verdi. Beni savurdu ve çevirdi, böylece omzunun üzerinden yere düştüm, sonra beni geri taşıdı ve büyük yatağa bıraktı.

"Karnının üstüne yat, bacaklarını aç." Sesi kalın ve arzu doluydu.

Ona sıırttım. "Yap beni," diye alay ettim çünkü bana gücünü göstermesi hoşuma gidiyordu. Beni alt edebilmesini seviyordum. Komutları vücudumun anında tepki vermesini sağlıyordu.

Daha seksi ne olabilir ki?

Güldü ve üzerime tırmanarak bileklerimi yakaladı. Bir anda beni karnımın üstüne yatırdı, bileklerimi iri ellerinden biriyle arkamdan tuttu. Diğer eliyle de kıçıma vurdu.

İçimdeki kurdu bulduktan sonra acı benim için değişmiş olsa da çığlık attım ve kıvrandım. Bu hissi fark ettim ama o kadar da rahatsız edici değildi. Aslında, bunu memnuniyetle karşıladım. Daha fazlası için kıçımı yukarı ittim.

Daha sert vurdu, bir yanağıma, sonra diğer yanağıma sırayla vurdu, ta ki tüm kıçım ısınana ve karıncalanana kadar. "Bir daha asla kendini böyle bir duruma sokma. Silah yok. Kötü adamlar yok. Aslında, başka hiçbir erkek yok."

Söylediği her şeye, popomun kıpkırmızı olduğundan emin olana kadar sert bir şaplak eşlik etti.

"Silah yok. Adam yok. Sadece sen," diye haykırdım.

Sözlerimden emin olana ya da kıçıma yeterince şaplak atıp dersimi aldığımı düşünene kadar devam etti.

Ancak o zaman beni ters çevirdi. Beni işaret etti ve "Kıpırdama." dedi.

Çantalarımıza gitti ve bir şey çıkardı ama yattığım yerden göremiyordum. Yatağın ayak ucunda durarak, nesneyi ayrılmış bacaklarımın arasına fırlattı.

Onu ilk gördüğümde kullandığım büyük dildoydu.

"İzlemek istiyorum."

Önce dildoya, sonra ona baktım. Kesinlikle daha büyüktü. Ve daha sert. Daha kalındı. Daha uzun. Amımda lateks istemedim. Onu istiyordum ve bunu ona söyledim.

Yavaşça başını salladı, karanlık bakışları daraldı, göz kapakları kapandı. "İyi kızların amları büyük penislerle doldurulur."

Aman Tanrım. Edepsiz konuşma.

Oyuncağı kaptığım gibi Rob gibi tabanını kavradım. Tıpkı bir hafta önce olduğu gibi bacaklarımı güzelce açtım, dildoyu girişime yerleştirdim, kıvrımlarımın üzerinde gezdirdim ve ıslattım. Şaplak beni ateşlendirmiş ve hazırlamıştı ve içimde çalıştırmakta sorun olmayacaktı.

Rob'a baktım, görkemli bir şekilde çıplak duruyor ve izliyordu. Ben dildoyu içime iterken o aletini kavradı ve kendini okşadı. İnliyordum, verdiği hissi seviyordum ama Rob'un beni daha fazla gereceğini biliyordum. Daha derine batacaktı. Beni kaldırabileceğim kadar sert dövecekti.

Rob'u istiyordum, ama o sadece hazır olduğunda bana gelecekti. Ben de onu bu hale getirdim. Oyuncağın tabanını kavrayarak kendimi onunla becermeye başladım, kalçalarımı kaldırıp indirirken bir yandan da Rob'u izliyordum. Çok ıslandığım için oyuncanın çıkardığı ıslak sesleri kaçırmaması mümkün değildi.

Birden homurdandı, yatağa doğru eğildi ve elimi yolumdan çekti. Dikkatlice beni bir kez sikti, sonra yapay penisle bir kez daha sikti, sonra onu serbest bıraktı. Onu yukarı kaldırdı, uyarılmamla parlıyordu.

"Günün birinde, ben kışını alırken sen de amını bununla sikeceksin." Bu görüntü karşısında inledim.

"Ama şimdi, o amcığı istiyorum." Bileğime hızlı bir fiske vurarak beni tekrar karnımın üzerine çevirdi. Sonra arkama geçti ve dizlerimi daha geniş bir şekilde itti. "İçine boşalabilir miyim, Willow?" Sesinin bu kadar aç çıkmasına, benim kendimle oynamamı izlemenin onu ne kadar uç noktalara ittiğine bayılmışım. Ayrıca gerçek adımın dudaklarından dökülmesine de bayılmışım. Kim olduğumu biliyordu, beni istiyordu. Gerçek beni. "Seni çıplak olarak almak istiyorum, bundan sonra aramızda hiçbir şey olmasın istiyorum."

"Evet." Omzumun üzerinden ona baktım ve gözlerinin parladığını gördüm. Aramızda dönen ihtiyaçla benimkilerin de renk değiştirip değiştirmediğini merak ettim. Peki hangi renk?

Dizlerimin üzerinde durana kadar kalçalarımı yukarı çekti, sonra gövdemi aşağı itti, hala bileklerimi sırtımda tutuyordu.

Sikinin sularımın arasından geçtiği an zevkle iç çektim. Girişimi dürttüğünde geri ittim. Yapay penisin aksine, sıcak, sert ama uysaldı... ve büyüktü. Çok erkeksi. Ve hepsi benim içindi.

Bir hamlede derinlere daldı. İnledim, bir oyuncanın asla yapamayacağı şekilde beni nasıl gerdiğini hissederek gözlerimi kapattım. Her seferinde böyleydi, sanki her zaman dar gelecekmış gibi.

"Kendimi tutamayacağım meleşim," dedi kısık sesle. "Seni kendini becerirken izledikten sonra. Kahretsin, bu çok ateşliydi. Artık benimsin. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım çünkü kulağa çok doğru geliyordu. Ama sonra ne dediğini anlamadım.

Kendini hâlâ içimde tutuyordu. "Eşim olur musun? İşaretimi kabul edip yanımda yürüyecek, alfa eşim olacak mısın?"

Bu bir teklif değildi. Kelimeler bundan daha önemliydi. Ne istediğini, derinliğini biliyordum. Kendisi ve sürüsü için önemini. Onun kurdu için. Benim için.

Beni işaretleyecekti. Beni çiftleştirecekti.

Beni sonsuza dek sakla.

Ay çılgınlığını yenmek zorunda olduğu için değil, beni istediği için.

"Yap şunu," diye yalvardım, göbeğimi sikinin etrafında sıkıyor, adeta onu kışkırtıyordum. "Bana sahip çık."

Kelimelerin nereden geldiğini bile bilmiyordum. Böyle adlandırmayı nereden biliyordum, ama yine de kulağa doğru geliyordu. Doğru *hissettirdi*.

Rob uzun ve titrek bir nefes verdikten sonra dayanılmaz bir yavaşlıkla pompalamaya başladı, sanki her hissintadını çıkarıyormuş gibi içimden kayıyor ve içeri itiyordu. Bir yavaş vuruş daha

yaptı, ama üçüncüsünde sertçe çarptı ve sonra yarışlara başladı. Beni sertçe sikti, belini zonklayan kıcıma vuracak kadar sert soktu. Yüzüm örtülerin üzerine kaydı ve kendi ihtiyacım umutsuz bir seviyeye çıkana kadar onu kabul ederek nefes nefese kaldım.

"Rob," diye bağırdım. "Lütfen!"

Neden hala beni cezalandırıyordu? Boşalmaya ihtiyacım vardı. Onun kalınlaştığını ve kendini tuttuğunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Derin. Beni dölleriyle kapla. Boynumu ısır. Çığlık atmamı sağla ve onun olduğumu, her zaman olacağımı hissettir.

"Willow."

Evet! Adımı söylemesi çok iyi hissettirdi. Bu sefer doğru ismi. Tam yanımdaydı. Ben!

"Lütfen," diye tekrar yalvardım. "Lütfen, gelmem gerek."

"Ah kader," diye bağırdı, bileklerimi bırakıp enseme kavradı, beni hareketsiz tutmak için, böylece daha derine inebilecekti. Daha sert.

İtişleri şiddetliydi. Vahşiydi. Sert.

Mükemmeldi.

Çığlık attım.

Kükredi.

Ve sonra beni karnımın üzerine itti ve derinlere daldı, dişleri omzumun derinliklerine batarken sıcak spermi kanalımı doldurdu.

Acımadı. Isırığı zevk olarak kaydettim. Derin, derin, zevk.

Orgazmım doruğa ulaştı ve bacaklarım onun altında çırpındı, kığım sıkıca sıkıldı, amım onun çevresine kenetlendi. Beni doldururken inleyerek ve hıçkırarak onun sikini tüm dölleriyle sağdım.

"Willow?" Rob mırıldandı. Dili omzumdaki yaraların üzerinde gezindi. "Willow, meleğim. İyi misin?"

"Mmm." Konuşamadım, sadece yatağa doğru gülümsedim, tatmin olmuşum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

Tam ait olduğum yerdeydim, Rob'un yanında ve onun arkadaşı olarak.

"Willow? Konuş benimle." Yavaşça çıktı ve beni altında sırt üstü çevirdi.

Ona tembel bir gülümseme verdim. "Ben mükemmelim," diye mırıldandım. "Beni tüm oyuncaklarım için mahvettin."

Yakışıklı yüzüne yavaş, uka la bir sırtış yayıldı. "Evet, öylesin meleğim. Mükemmelden de ötesin." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ve artık benimsin."

"Evet," diye kabul ettim. Öyleydim. Artık aramızda hiçbir şey yoktu. Sır yoktu.

"O oyuncaklara gelince, onlarla oynayacağız. Ama gelmen gerek, beni bul ve seninle ilgileneyim. Parmaklar, ağız, penis. Tam hizmet veririm."

Bakışları açılmış kalçalarma, içimden kayıp gittiğini hissedebildiğim dölüne kaydı. "Kulağa hoş geliyor."

Yüzü ciddileşti, sanki aniden yaptığı hareketin sonuçlarını düşünmüş gibiydi. "Bu senin için sorun olur mu Willow?" Sanki dilinin ucundaki sesi test ediyormuş gibi bana adımla hitap etmeye devam etti. "Narkotik ne olacak? Para ya da iş konusunda endişelenmene gerek yok ama ben senin mutlu olmanı istiyorum. Tatmin olmanı."

Gözlerimi daha da büyüttüm. "Görünüşe göre Phoenix'e taşınyorsun!" Sanki bunu düşünüyormuş gibi hareketsiz kaldı.

Bu kavram hakkında düşünmeye bile tenezzül etmesine gülümsedim. "Şaka yapıyorum. Çiftliğini ya da sürünü terk edemezsin."

Rahatladı.

"Burada seninle kalmak istiyorum. Montana benim büyüdüğüm yer. Çocukluğumla ilgili çok fazla mutlu anım olmayabilir ama burası beni çağırıyor. Ben buraya, bu topraklara aitim. Seninle birlikte. Ama sana sahip olmak demek bütün bir sürüye de sahip olmak demek. Beni kabul edecekler mi?" Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve dudagımı ısırdım. "Ben bir alfa dişi kurt

değilim. Kanadalı alfanın kızına ne oldu ki?"

Onu düşünmek beni öfkelenendiriyordu ama burada Rob'un yanında çıplaktım, onun izi benim boynumdaydı, onunkinde değil.

"Onun zaten ait olduğunu bildiği erkekle çiftleşmesini ayarladım. Ve sen bir alfasın.

Dişi kurt," dedi gözlerimin içine bakarak ve ciddi olduğunu açıkça belli ederek. "Yoksa kurdum seni seçmezdi. İnsan tarafın önemsiz. Senin kurdunu gördüm ve o muhteşem. Bu sürüdeki gücünü kimse inkâr edemez." Eğildi ve beni öptü. "Yapsalar da fark etmezdi. Senin bir şekil değıştiren olduğunu bilmeden önce bile hepsine seninle çiftleşeceğimi söyledim. Eğer bununla ilgili bir sorunları varsa cehenneme gitmelerini söyledim."

"Yaptın mı?"

"Sheffield'ın evine sana söylemek için gittim. Hatta seni omzuma atıp eve geri getirmek için. Kurdum senin kokunu takip etti ve şey... biraz yolumuzdan saptık."

Kalbim doldu ve taşıtı. Benim onu seçtiğim gibi o da beni seçmişti.

"Acaba vurulmamış olsaydım kurdum ortaya çıkacak mıydı?" diye merak ettim.

Homurdandı ve bu ifade karşısında çenesi sıkıştı ama omuz silkti ve bir parmağını vücudumun ortasında gezdirdi.

"Sürü büyüklerini kovdum. Seni seçtim Willow. İnsan, kurt... zürafa. Seni her şekilde alacağım."

Kollarımı boynuna doladım ve bedenini kendi bedenimin üzerine çektim. "Yaptın mı?" Dudaklarına karşı gülümsedim.

Benimkini yaladı, beni iyice öptü. "Öptüm meleşim. Seni her gün sürüye tercih ederim."

Ben de onu öptüm. "Seni asla seçim yapmak zorunda bırakmam." Gözlerimi onun harika yüzüne diktim. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim Rob. İstemedim, buna inanmak zorundasın. Seni ya da davayı riske atamazdım. Elim kolum bağılıydı."

Başını iki yana salladı. "Hayır, özür dilerim. Pisliğin tekiydim. Buraya bir iş için gelmiştin ve bana gerçeği söyleyemedin. Anlıyorum. Sen inanılmaz bir ajansın." Beni tekrar öptü. "Ama lütfen bana bırakacağını söyle. Kafana tekrar silah dayanabileceğini bilmeye dayanamıyorum."

"Raporlarımı bitirirken Vaughn'a haber verdim," dedim ve hiç tereddüt etmedim. "Bunun benim hayatım olmadığını fark ettim. Buraya gelmek beni bir şekilde tam bir döngüye soktu. Burası ait olduğum yer. Dediğin gibi, işimde iyiydim ama bu sadece bir işti. Bir işti. Hayatım yoktu. Artık var, seninle. Kurt sürüsüyle."

Bu doğruydu. Sanırım Cooper Valley'e geldiğim andan beri bunu biliyordum, sadece şimdiye kadar anlamamıştım.

Ben bir şekil değıştirendim. Bir sürüye aittim. Ve Rob benim

alfamdı. Benim sürüm.

Benim her şeyim.

WILLOW

"HAZIR MISIN?" Rob sordu. Kulübenin verandasında çırılçıplak yan yana duruyorduk. Kilometrelerce etrafta kimse yoktu.

Nabzım heyecanla atıyordu. Değişecektim. *Bir kurda dönüşecektim!*
Sonunda.

Ama şu anda pençelerimi test edecektim. "Hazır. Tamam, peki ne yapacağım?" Başımı çevirip ona bakmak için on beşinci kez sordum.

Bana gülümsedi. *Gülümsedi*. Yumuşak, nazik, bir kez olsun rahat görünüyordu. Sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibiydi. Sanki burada, şimdi, benim yanımda onun dünyasıydı.

"Hiçbir şey yapmıyorsunuz. Sadece olmasına izin veriyorsun. Kurt olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayın. Farkındalığınızı o enerjiye getirin ve bırakın gitsin."

Gözlerimi kapattım, nefes aldım ve denedim. Yine de tek hatırladığım paniğimdi. Ne olduğunu anlayamamak. Ne olduğumu.

Rob bana hareketsiz kalmamı emredinceye kadar olmazdı.

Gözlerimi açtım. "Bir şey yaptığını hatırlıyorum. Değişmeme yardım etmek için. Bana bunu sen yaptırdın."

Başını salladı. "Sana yardım ettim. Bir alfanın emri bu kadar güçlüdür. Ama bunu kendi başına yapabilirsin. Benim yardımına ihtiyacın yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece kurt ol."

Kurt ol. Doğru.

Tekrar denedim.

Hala bir şey yok.

Rob'a döndüm, avuçlarımı kılılı göğsünün üzerinde kaydırdım, göğüslerimi kaburgalarına bastırdım. "Lütfen mi? Bana yaptırır mısınız?"

Bu da mantıklıydı. Benim isteğim. Kontrolün onda olmasını seviyordum. Kontrolün onda olmasını. Belki kurdum da ondan bunu istiyordu.

Kolunu sırtıma doladı ve beni vücuduna doğru çekti. Vurulduğumdan beri seks yapmamıştık,

tamamen iyileştiğimden emin olmak istiyordu ama ben kurda dönuştükten sonra söz vermişti.

formunu bir kez daha aldıktan sonra iyileşmenin geri kalanı gerçekleşecekti.

Çıplak kıcıımı büyük avucunun içinde sıktı, sonra eti serbest bıraktı ve tokatladı.

"*Vardiya.*" Tek bir kelime.

Bir emir.

Bir anda dört ayak üzerindeydim, ona bakıyordum, sonra onun da yer değiştirmesini izledim. Sonra birlikte koşuyorduk. Güldüm - yani gülmenin kurt versiyonu - ve omzumun üzerinden ona baktım. Tam arkamdaydı, kocaman ve gri kürklü, böğrümü ısıırıyordu.

Hızlandım.

İnanılmaz bir
histi.

Çok hızlıydım! Çok çeviktim. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladım, kütüğün çok üzerinde süzıldüm. Gücüm ve çevikliğim inanılmazdı. Kendimi bütün hissettim. Rob yanımdayken güvende ve korunuyordum. Sanki işimi yapmama izin veriyordu ama ihtiyacım olduğunda yanımda olacaktı.

İlginç bir şeyin kokusunu aldım. İçgüdülerim bana bunun bir tavşan olduğunu söyledi. Bir çukur bulup kazmaya başlayana kadar onu takip ettim.

Rob onu bırakmam için arka tarafımı ısırdı.

Muhtemelen ona daha sonra teşekkür edecektim, ama şu anda bu beni kızdırdı. Döndüm ve onunla boğuştum. Çabucak bana hükmetti, beni sırtüstü yatırdı ve çenesi gevşekçe boğazıma dolanarak ayağa kalktı. Gevşedim ve karnımı ona verdim, o da beni bıraktı, böylece tekrar koşabilirdik.

Ona boyun eğmek nefes almak kadar doğal ve içgüdüsel.

Ormanda koştum ve koştum, tüm duyularım arttı, zevkim tavan yaptı. Harika hissettiriyordu.

Rob muhafızım olarak yanımda kaldı, yön değiştirmemi istediğinde beni güttü, oynamak istediğimde benimle boğuştu, sonunda beni kulübeye kadar kovaladı.

Önce yer değiştirdi ve verandada durup bana baktı.

"Yapabilirsin," diye cesaretlendirdi. Bu sefer emir vermeyecekti. Kendi başıma bulmamı sağlayacaktı.

Kendimi son seferime geri götürdüm. Ahırda yattığım ve onun tüylerimi okşadığı zamana. O zaman bana söylediği şeyi. Gözlerimi kapattım, sesini hatırladım.

Ve bir anda kendimi insan formunda yere çömelmiş buldum.

"Başardım!" Işıldadım.

"Sen yaptın." Rob'un gülümsemesi sert yüzünü aydınlattı. Kollarını uzattı ve ben de kollarına atıldım. "Seni seviyorum Rob Wolf," dedim. Ve bunda ciddiydim. Tüm kalbimle.

Yüzümü avuçladı. "Seni seviyorum, Willow Johnson." Başını eğdi. "Johnson-Wolf? Yoksa sadece Willow Wolf mu?"

Gülümsedim. "Belki sadece Willow Wolf. Süper kahraman havası var, biliyor musun?" Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Kesinlikle."

EPİLOG

R OB

NEW MOON PACK toplantıları resmiydi. Düzenliydi. Bir program vardı. Bir gündem. Herkes katılırdı.

Dolunay koşuları organik olarak gerçekleşti. Zorunlu değillerdi ama yine de bir gelenektir. Başkalarıyla birlikte koşmak isteyen her kurdun katılabileceği bir sabitlikti ve neredeyse her zaman katılırlardı. Kurtların dolunayda koşmaya ihtiyacı vardı. Dışarı atılması gereken bir saldırganlık vardı. Cinsel gerilim. Bu kaçınılmazdı, özellikle de çiftleşmemişlerse ve kesinlikle ay çılgınlığına meyillilerse.

Bu gece ilk kez çiftleştim. Beni rahatsız eden bir vahşilik yoktu. Artık çaresizlikten değil, zevkten koşmak istiyordum.

Dağ, dolaşmak için güvenli bir yerdi, bu yüzden birbirimizi genellikle orada, herkesin evinin üstündeki tepelerde bulurduk. Çoğumuzun başladığı bir sürü kulübemiz vardı. Değişken yaştaki herkes, sonunun oraya varması ihtimaline karşı orada yedek kıyafet bulundururdu.

Willow ve ben erken gelmiştik, böylece seyirciler olmadan yer değiştirme alıştırmaları yapabilecekti. Ne kadar çok denerse o kadar kolay oluyordu ama bunu sadece benim gözetimimde yapmıştı. Sadece yeni bir şekil değiştiren olduğu için değil, eşim olduğu için de bütün bir sürünün onu izlemesi ürkütücü olurdu. Bu özgürlük içinde koştuk ve oynadık. Willow'a dolaşabileceği en iyi yerleri, en sevdiğim noktaları gösterdim.

Sonunda kulübeye doğru geri döndük ve sürünün çoğunun toplandığını gördük. Wolf Ranch şekil değiştiricileri -Boyd, Colton, Clint, Rand, Nash, Johnny ve Levi- hemen yanımıza geldiler. Kraliyet muhafızlarımız etrafımızda bir at nalı oluşturmıştı. Willow kurt formunda başka kimseyi görmemişti ve birini diğerinden ayırt edemiyordu. Henüz tanıımıyordu.

Sürünün geri kalanı da toplanmak için çabaladı, birçoğu gizemli yeni alfa dişi kurtlarına, yanımdaki güzel kıızıla boyun eğdiklerini göstermek için karınlarının üstüne düştü. Hepsi etrafımızda bir küme oluşturana kadar bekledim, sonra Willow yanımda olduğu halde aralarından geçerek kulübeye doğru yürüdüm.

İçeri geçtik ve yatak odasında özel olarak giyindik. Normalde utangaç değildim - vardiyacılar

birbirlerinin yanında çıplak olmaya alışkındı ama hiçbir arkadaşımın muhteşem vücudunu görmeyecekti

Cıplak. Arka kısımlarından büyük bir kürk parçası kaybetmeden olmaz.

Kardeşlerimle garip olmasının yanı sıra.

Diğerlerine katılmak için dışarı çıktığımızda, şaşkınlık dolu nefesler ve *Sheffield kızı bu* gibi fısıltılar duydum ve onun insan olduğunu düşündüm.

İlk yaklaşan Janet oldu ve Willow'u kollarının arasına aldı. "Hepimizi şaşırtmadın mı?" Willow'un boynunu koklamak için eğildi. Willow, Janet'in omzunun üzerinden gözlerini kocaman açarak bana baktı. Elleri sanki daha önce hiç sarılmamış gibi iki yanındaydı. "Kokun değişti. Şekil değiştiren DNA'nı yeni mi ortaya çıktı? Melez misin?"

Rand, "Hadi anne, dişiye biraz rahat bırak," diyerek annesinin çok daha küçük omuzlarına kaslı bir kol attı ve Willow'a göz kırptı.

"Özür dilerim. Sonunda bir kızım olacağı için çok heyecanlıyım." Bana, Rand'e ve arkamızdaki Clint, Boyd ve Colton'a el salladı. "Bütün bu harika oğlanlara sahiptim, kendi iki oğlum ve sonra da Wolf üçlüsü. Ama şimdi kızlarım oluyor. Audrey ve Marina var... ve şimdi de Willow. Sürüye hoş geldin, tatlım." Yanağından öptü. "Sen tam da ihtiyacımız olan şeysin."

Janet Willow'un gitmesine izin verdi ama Willow uzaklaşmak için hamle yaptığında, Willow da ona çabucak sarıldı.

Hiç anne tanımadığım için, Janet'in artık bu rolü onun için dolduracağını biliyordum.

Boğazımı temizledim ve oda sessizliğe büründü. Herkes neler olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Daha geçen hafta hiç kurt olmayan bu sevimli dişi kurtla nasıl çiftleştiğini. Pikniğe Sheffield'in yeğeni olarak katılmıştı ve şimdi...

"Hepinizi eşim Willow Johnson ile tanıştırmak istiyorum. Kader onu bana DEA'da gizli ajan olarak getirdi." Elimi Willow'un ensesine koydum. Bu bir sahiplenme ama aynı zamanda koruma gösterisiydi. Onun benim olduğuna tanıklık eden herkesin şüphesi yoktu. "Benim eşim olarak kalacak. Onu hoş karşılayacağınızı umuyorum."

Heyecanlı mırıltılar odada dalgalandı ve herkes hoş geldiniz ve tebriklerini sunmak için öne çıktı. Hepsinin burada olduğunu fark ettim; bir insanla çiftleşmeyi planladığımı bilseler bile sürümden kimse kaçmamıştı. Verandamdaki tehdidimi herkes duymamıştı ama bunun yayıldığından hiç şüphem yoktu.

Nathan Brown bile kuyruğunu kıstırmış, boğazını sıkmış bir halde ortaya çıktı. "Kararını sorguladığım için beni affet Alfa," dedi. "Görünüşe göre her şey yolunda gitti."

Özründe ciddi olduğuna inanmıyordum ama umurumda da değildi. Haddini biliyordu ve önümüzdeki yıllarda daha az zor olacağından şüphe etsem de, benden bir daha şüphe etmeyecekti. Willow'a sahiptim. Kurt olmasa bile her şey mükemmel olacaktı.

Düşüncelerimin duygusal romantizm ve şiire meyilli olduğunu biliyordum ama lanet olsun, mutluydum. En kötüsünü bekliyordum, ay çılgınlığı beni bitirecekti. Yalnızdım.

Onun yerine, dostum yanımdaydı. Ailem Willow'dan çok memnun olurdu. Güçlüydü, bağımsızdı. Alingan. Cesurdu. Tıpkı annemin babamla olduğu gibi, beni diken üstünde tutacak her şeye sahipti.

Keşke onunla tanışabilselerdi. Audrey ve Marina'nın da. Üç Kurt çocuğun da evde olduğunu ve sürüyü geleceğe taşıdığını bilmek. Audrey ile birlikte, her seferinde bir bebek.

Tom geldi ve Willow'a sarıldı. "Aileye hoş geldin Willow. Clint bana akrabalarının kim olduğunu bilmediğini söyledi."

Ona bir gülümseme sundu ama başını salladı. "Bu doğru. Montana'da koruyucu aile yanında büyüdüm."

"Burada, Montana'da, hmm?" Yüzünü ovuşturdu. "Düşünüyorum da kızıl kurtlar oldukça

nadirdir. Helena yakınlarında kızıl kurtları olan bir sürü biliyorum. Eğer ilgilenirsen bir buluşma ayarlayabilirim. Belki bazı cevaplar bulabilirsin. Size kalmış tabii ki."

Yeşil gözleri genişledi. "Vay canına. Tamam. Evet, bunu çok isterim. Teşekkür ederim, Tom." Ona doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Yeni alfa dişimiz için her şeyi yaparım." Göz kırptı.

Willow'u kendime doğru çektim ve başının üstünü öptüm. "Sen onların yeni kraliçesisin, meleğim. Bu nasıl bir duygu?"

Döndü ve bedenini benimkine yasladı, kollarını belime doladı ve yüzünü kaldırarak bakışlarımla buluştu. Orada da mutluluğu gördüm. Kaderin bir araya getirdiği iki kayıp ruh olmuştuk. Bizi birbirimizle bütünleştirmişti.

"Doğru hissettiriyor." Önemli bir şeyi onaylar gibi başını salladı. "Sanki ait olduğum yer burasıymış gibi."

Dudaklarımı onunkilere değdirdim ve sanki hiç bırakmayacakmışım gibi ona sarıldım. "Bu doğru, meleğim. Tam olarak ait olduğun yer."

**Daha fazla Wolf Ranch için
hazır mısınız? Wolf Ranch'i
alın: Sırada Savage var!**

Sürü Kuralı #4: Yavrularınızı hayatınız pahasına koruyun

Bir gece Cody's Saloon'da takıldık.
Güzel hemşire bir araç istedi ve ben de ona verdim.
Çığlık attırıp eve mutlu gönderdim. Bunun
sonuçları olacağını bana söylemedi.
Sırrını saklamıştı. Aylarca.
Ama bilmediği bir şey her şeyi değiştirebilirdi.
Taşıdığı bebek insan değildi.
Ve bu kurt yavrusundan asla vazgeçmezdi. Beni
hayatında istemeyebilirdi, ama bu çok kötüydü.
Ona göz kulak olmak ve ailemi geçindirmek için taşınyordum.
Artık benim korumam altındaydı.
İstese de istemese de. Beni istese
de istemese de.

Wolf Ranch'i alın: Vahşi!

VANESSA & RENEE'DEN NOT

Tahmin edin ne oldu? Rob ve Willow ile sizin için bazı bonus içeriklerimiz var. Evet, dahası da var!

[Okumak için buraya tıklayın!](#)

BEDAVA RENEE ROSE KİTAPLARI İSTER MİSİNİZ?

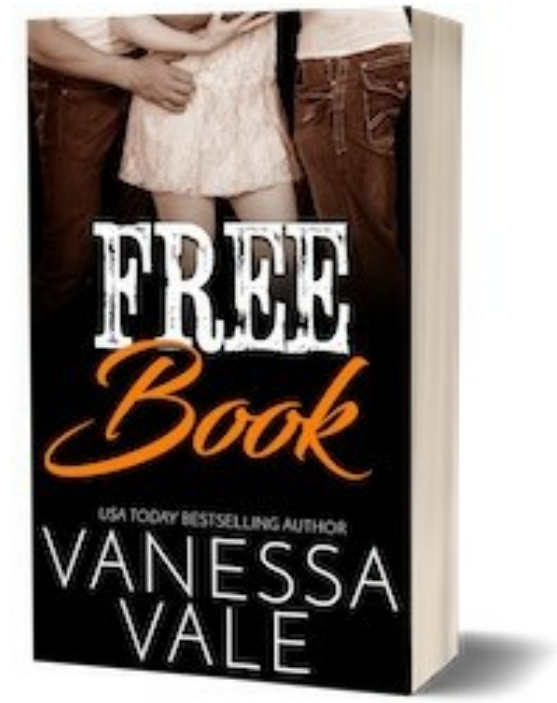
Renee Rose'un haber bültenine kaydolun ve ÜCRETSİZ KİTAPLAR alın. Ücretsiz hikayelere ek olarak, özel fiyatlar, özel önizlemeler ve yeni çıkan kitaplarla ilgili haberler de alacaksınız.

<https://www.subscribepage.com/alphastemp>

BEDAVA VANESSA VALE KİTABI ALIN!

Yeni çıkan kitaplardan, ücretsiz kitaplardan, özel fiyatlardan ve diğer yazar çekilişlerinden ilk siz haberdar olmak için Vanessa'nın posta

listesine katılın. <http://freeromanceread.com>

AYRICA RENEE ROSE TARAFINDAN

Vegas Yeraltı Serisi

Karo Papazı

Mafya Babası

Maça Valesi Kupa

Ası Joker's Wild

Sinek Kızı Ölü

Adamın Eli Wild

Card

Daha Fazla Mafya Romantizmi

Rus Don'un Kızı

Çete Metresi

Patron Adam

Çağdaş Baba

Kuralları Serisi

Ateş Baba

Hollywood Baba

Üvey Kardeş Baba

Efendi Benim Serisi

Kraliyet Efendisi

Rus Efendisi Denizci

Efendisi Evet,

Doktor

Çifte Domlar Serisi

Onlarınki

Cezalandırmak

Onlarınki Korumak

Noel Baba ile

Tatilde İyi

Hissettiren

Puanlama

Kaydedildi

Diğer Çağdaş

Siyah Işık: Rulet Redux Siyah

Işık: Ünlü Ruleti Siyah Işık:

Rulet Savaşı

Portia'yı Cezalandırmak (Darling Adams olarak

yazılmıştır) Profesörün Kızı

Kollarında Güvende

Paranormal

Wolf Ridge Yüksek Seri

Alpha Bully Alpha

Knight

Kurt Çiftliği Serisi

Kaba

Vahşi

Vahşi

Kötü Çocuk Alfalar

Serisi Alfa'nın Baştan

Çıkarması Alfa'nın

Tehlikesi A l f a 'nın

Ödülü

Alfa'nın

Mücadelesi

Alfa'nın Saplantısı

Alfa'nın Savaşı

Alfa'nın Görevi

Alfa'nın Güneşi

Shifter Dövüş Kulübü

Alfa'nın

Arzusu

Alfa'nın

Felaketi

Alfa'nın Sırrı

Alfa'nın Avı

Gece Yarısı Domları

Alfa'nın Kanı

Alfa Domlar Serisi

Alfa'nın Açlığı Alfa'nın

Sözü Alfa'nın Cezası

Diğer Paranormal

Kış Fırtınası: Bir Sonsuzluk Öyküsü

Bilim Kurgu

Zandian Ustalar Serisi

Onun İnsan Kölesi

Onun İnsan Mahkumu

Eğitimi Onun İnsanı

Onun İnsan Asisi

Onun İnsan Gemisi

Onun Eşi ve Efendisi

Zandian Hayvanı

Zandiyah Eşleri Onun

İnsan Mülkü

Zandian Gelinleri

Zandianların Gecesi

Zandianlar Tarafından

Satın Alındı **Zandianlar**

Tarafından Ustalaştırıldı

Zandian Işıkları

Zandian Tarafından

Korundu

Zandian tarafından talep edildi

Diğer Bilim Kurgu

İntikam Eli Uzaylı

Efendileri

Regency

Darlington Olayı

Alçakgönüllülükle Karşılandı

Reddington Skandalı

Westerfield Olayı Albay'ı

Memnun Etmek

Biz sertiz

Onun Küçük Lapis'i

Whiskey Row'un Şeytanı

Kanun Kaçağının Gelini

Ortaçağ Paralı

Lordlar ve Leydiler

Şövalyenin Tutsağı

Nişanlı

Fidye İç i n Tutulan

Şövalyenin Baştan

Çıkarması

Fethedilmiş Gelinler (5 kitaplık kutu seti)

Rönesans

Rönesans Disiplini

AYRICA VANESSA VALE TARAFINDAN

Kurt Çiftliği Serisi

Kaba

Vahşi

Vahşi

Vahşi Dağ

Adamları Dağ

Karanlığı Dağ

Zevkleri Dağ Arzusu

Dağ Tehlikesi A

Sınıfı Biftek Sığır

Filetosu

T-Bone

Tri-Tip

Porterhouse

Etek Biftek

Küçük Kasaba

Romantizmi

Montana Ateşi

Montana Buz

Montana Sıcığı

Montana Vahşisi

Montana Madeni

Steele Çiftliği

Spurred

Karışık Karışık

Kementli

Bridgewater County Serisi

Beni Kirli Sür

Beni Zorla Al

Beni Hızlı Tut

Beni

Yakınlaştır

Beni Senin Yap

Beni Çılgınca

Öp

Slate Springs'in Mail Order Gelini Serisi

Ahlaksız Bir Kadın

Vahşı Bir Kadın

Kötü Bir Kadın

Bridgewater Ménage Serisi

Onların Kaçak Gelini

Onların Kaçırılmış Gelini

Onların Yoldan Çıkmiş

Gelini Onların Tutsak

Gelini Onların Değerli

Gelini Onların Noel Gelini

Onların İsteksiz Gelini

Onların Çalınmış

Gelini Onların Arsız

Gelini Onların Asi

Gelini Onların

Pervasız **Gelini**

Kanunsuz **Gelinler**

Serisi Kanunla Flört

MMA Dövüşçüsü Romantik Serisi

Onun İçin Savaş

Lenox Çiftliği Kovboyları Serisi

Kovboylar &

Öpücükler

Mahmuzlar &

Saten Dizginler &

Kurdeleler

Markalar &

Fiyonklar

Püsküller &

Danteller

Montana Erkekleri

Serisi Kanun

Adamı Kovboy

Kanun Kaçağı **Tek**

Başına İki Kat

Lezzetli Gelin

Paktı **Okuyor**

Tatlı Adalet

Benim

Acımasız

Uykusuz

Gecemi Alacak

Erkek Şekeri - Bir Boyama Kitabı

RENEE ROSE HAKKINDA

USA TODAY BESTSELLING YAZARI RENEE ROSE baskın, pis konuşan alfa kahramanlara bayılıyor! Çeşitli seviyelerde sapkınlık içeren buharlı romantizm kitapları yarım milyondan fazla sattı. Kitapları USA Today's *Happily Ever After* ve *Popsugar*'da yer aldı. 2013'te Eroticon USA'nın Bir Sonraki En İyi Erotik Yazarı seçilen yazar, ayrıca *Spunky and Sassy*'nin Favori Bilimkurgu ve Antoloji yazarı, *The Romance Reviews* En İyi Tarihi Romantizm ve *Spanking Romance Reviews*'in En İyi Bilimkurgu, Paranormal, Tarihi, Erotik, Ageplay ve favori çift ve yazar ödülleri kazandı. Çeşitli antolojilerle *USA Today* listesine beş kez girmiştir.

**Lütfen onu takip
edin: [Bookbub](#) |
[Goodreads](#)**

Renee okuyucularla bağlantı kurmayı seviyor!

www.reneeroseromance.com

reneeroseauthor@gmail.com

VANESSA VALE HAKKINDA

Vanessa Vale, popüler Bridgewater tarihi serisi ve ateşli çağdaş romanlar da dahil olmak üzere seksi aşk romanlarının *USA Today* çok satan yazarıdır. Bir milyondan fazla kitabı satılan Vanessa, sadece aşık olmakla kalmayan, sert bir şekilde aşık olan özür dilemeyen kötü çocuklar hakkında yazıyor. Kitapları dünya çapında birçok dilde e-kitap, basılı, sesli ve hatta çevrimiçi oyun olarak mevcuttur. Vanessa yazmadığı zamanlarda iki erkek çocuk büyütmenin ve düdüklü tencereyle kaç yemek yapabileceğini bulmanın çılgınlığının tadını çıkarıyor. Sosyal medyada çocukları kadar yetenekli olmasa da, okuyucularla etkileşime girmeyi seviyor.

BookBub

Instagram

www.vanessavaleauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.